

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ทุนวิจัย

กองทุนรัชดาภิเษกสมโภช

รายงานผลการวิจัย

เรื่อง

ปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ทางเพศของผู้หญิงไทย

สถาบันวิทยบริการ

โดย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย

ท
ร 15
011431

ธันวาคม ๒๕๔๔

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ทุนวิจัย
กองทุนรัชดาภิเษกสมโภช

รายงานผลการวิจัย

ปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของผู้หญิงไทย

สถาบันวิจัยบริการ
โดย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
จตุรรัตน์ เอื้ออำนวย

ธันวาคม 2544

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยเรื่อง "ปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของผู้หญิงไทย" ฉบับนี้ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจาก "กองทุนรัชดาภิเษกสมโภช จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" ซึ่งผู้วิจัยขอแสดงความขอบคุณไว้ ณ ที่นี้

นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณกรมราชทัณฑ์และเจ้าหน้าที่ทุกคนที่อนุญาตและอำนวยความสะดวกรวมทั้งรักษาความปลอดภัยในการเข้าทำการเก็บข้อมูลจากผู้กระทำผิดทางเพศที่ต้องขังอยู่ในเรือนจำและทัณฑสถานทั่วประเทศ รวมทั้งขอขอบคุณ "ผู้กระทำผิดทางเพศ" กลุ่มตัวอย่างที่ยินยอมให้ข้อมูลเพื่อการศึกษาวิจัย และขอขอบคุณ "เหยื่ออาชญากรรมทางเพศ" ทุกคนที่ยินยอมให้ข้อมูลแห่งความเจ็บปวดชอกช้ำซึ่งไม่มีใครอยากรื้อฟื้นกล่าวถึงอีกเพื่อการศึกษาวิจัยครั้งนี้

การวิจัยเรื่องนี้ นับว่าเป็นโครงการวิจัยทางด้านอาชญวิทยาและงานยุติธรรมเรื่องแรกของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นับตั้งแต่จัดให้มีการเรียนการสอนในหลักสูตร "สังคมวิทยาแบบคิด (อาชญวิทยาและงานยุติธรรม)" ชั้นที่คณะรัฐศาสตร์ และเป็นงานวิจัยเรื่องแรกที่ผู้วิจัยในฐานะนักวิชาการด้านอาชญวิทยาและงานยุติธรรมได้ทำการศึกษาวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้ที่สามารถใช้ในการเรียนการสอนได้อย่างถูกต้องชัดเจนในบริบทสังคมไทย และเป็นประโยชน์ในการนำผลวิจัยไปใช้เพื่อการป้องกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรมทางเพศสำหรับผู้หญิงไทยได้พร้อม ๆ กัน

อันสงสียได้อันเกิดจากการวิจัยครั้งนี้หากมีขึ้น ขออุทิศให้แก่บรรดา "ผู้หญิงไทยซึ่งตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืน" ทุกคน จนกว่า "การเลือกปฏิบัติ" และ "วัฒนธรรมที่ชื่นชมเพศชายมากกว่าหญิง" จะหมดไปจากโลกทัศน์ของคนในสังคมแห่งนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จุฬารัตน์ เอื้ออำนวย

21/12/2001

เลขหมู่	ดพ ร 15
เลขทะเบียน	011431
วัน,เดือน,ปี	19 กพ. 46

ชื่อโครงการวิจัย ปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของผู้หญิงไทย
 ชื่อผู้วิจัย จุฬารัตน์ เอื้ออำนวย
 เดือนและปีที่ทำวิจัยเสร็จ ธันวาคม 2544

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการวิจัยทั้งทางสังคมศาสตร์และทางมานุษยวิทยา โดยเก็บข้อมูลภาคสนามด้วยการสัมภาษณ์ผู้กระทำผิดทางเพศคดีข่มขืนในเรือนจำต่าง ๆ ทั่วประเทศรวมทั้งสิ้น 12 แห่ง โดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น ได้กลุ่มตัวอย่าง รวม 444 ราย และทำการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกผู้กระทำผิดทางเพศจำนวน 10 ราย และเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ จำนวน 7 ราย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์ลักษณะ บุคลิกภาพ ความสัมพันธ์ สถานที่ ช่วงเวลาที่มีความเสี่ยงสูง และสถานการณ์ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายของผู้กระทำผิด และแสวงหาแนวทางการป้องกันผู้หญิงมิให้ตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืน ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

สังคม : พบว่าผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่เป็นหนุ่มโสดมีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำแต่มีงานทำเป็นกิจลักษณะ ระดับการศึกษาต่ำ ขาดความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษา ขาดความผูกพันกับบทบาทหน้าที่ทางสังคมของตน โดยเฉพาะในฐานะบิดา ลุง/น้า ที่มีต่อบุตร/หลานสาวในฐานะ “ผู้ชาย” และ “ผู้ใหญ่” ของสังคม วัฒนธรรม : ได้รับวัฒนธรรมรองและค่านิยมทางสังคมแบบชายเป็นใหญ่มาเป็นแบบแผนปฏิบัติ มีและใช้อำนาจที่อยู่เบื้องหลังบทบาทความเป็นชายกระทำต่อผู้หญิงอย่างไม่เท่าเทียมกันและปฏิบัติต่อหญิงราวกับทรัพย์สินที่ซื้อขายแลกเปลี่ยนและแบ่งปันแก่เพื่อนชายด้วยกัน พฤติกรรม : พบว่ากระบวนการขัดเกลาสู่ความเป็น “ตัวตน” ของผู้กระทำผิดทางเพศเหล่านี้มีความบกพร่อง ไม่สามารถควบคุมความต้องการและยับยั้งชั่งใจได้ มีการแสดงพฤติกรรมสาธอนด้วยการเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้หญิงหลายคน และบ้างก็กระทำความผิดผ่าน “สุราและยาเสพติด” ที่แปรสภาพสารเคมีภายในร่างกายไปจากปกติ จิตใจ : ผู้กระทำผิดทางเพศมีความต้องการได้รับการตอบสนองแรงขับทางเพศสูง ขณะที่มีความรู้สึกยับยั้งชั่งใจต่อความผิดบาปที่กระทำในระดับต่ำ และ “ขาดมุกตาจิต” (Victim Identification) ต่อเหยื่ออาชญากรรม

กล่าวโดยสรุปได้ว่า “ผู้หญิง” กลุ่มที่มีความเสี่ยงสูงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืนในสังคมไทย คือ กลุ่มเด็กหญิงแรกเริ่ม อายุระหว่าง 11-15 ปี ที่เป็นนักเรียนนักศึกษา ถูกข่มขืนที่บ้านเพื่อนหรือคนรู้จัก โดยคนรัก เพื่อน หรือคนรู้จัก ในช่วงเวลา 22.01-02.00 น. ซึ่งผู้กระทำผิดทางเพศสนใจเด็กผู้หญิงที่มีรูปร่างหน้าตาดี (หุ่นดี-ขาวอวบ-ชางสวย-หน้าอกใหญ่) แต่งกายล่อแหลม (นุ่งสั้น-รัดรูป-เสื้อ/ชุดบาง-สายเดี่ยว/เกะออก) และไม่ระมัดระวังตัว (ยอมติดตามไปด้วย-ใกล้ชิดสนิทสนม-เหยื่อมีอาการมึนเมา-ผ่านมาในที่เปลี่ยวตามลำพัง) ตามลำดับ

PROJECT TITLE	FACTORS RISKING TO BE SEX CRIME VICTIMS OF THAI FEMALE
NAME OF THE RESEARCHER	JUTHARAT UA-AMNOEY
YEAR	DECEMBER 2001

Abstract

This research is a field research that used both Social Science and Anthropological Methods. Interview questionnaires were used to collect data from the sex crime offenders of 444 cases in 12 provincial corrections and used in-depth interview to collect the life history of 10 sex offenders and 7 victims. The objectives of the research are: to analyze the risking characteristics, relation, place, time and situation for rape and to find the measurement to prevent rape in the Thai society. The results of the research can be summarized as follows:

Social: Most of the sex offenders are single, low economic and social status, low education, lack of sexology knowledge, and lack of commitment in their role and duty as father, uncle of the girl and society. **Culture:** Learning patriarchal sub-culture and used the power behind masculine to del. unfair to female as male's asset that can buy and share to their friends **Behavior:** There are flaws in socialization to be "self" of the sex offenders, could not control their sex drives, could not bare the temptation, promiscuity, and used alcohol and narcotics before rape. **Mind:** Hyper-sexual gratification, low shameless and lack of victim identification mind.

In conclusion, factors risking to be rape victims for Thai female are debut, ages 11-15, be students, raped by their boyfriends, friend and neighbor at sex offenders' houses and also the houses of their friends, during 22.01 pm.-02.00 am. Sex crime victim's figures in the offender's visions are: good looking shape, naked suit and careless

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ii
บทคัดย่อภาษาไทย	iii
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	iv
สารบัญ	v
รายการตารางประกอบ	viii
รายการภาพประกอบ	ix
บทที่	
1 บทนำ	1
1. ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย	1
2. วัตถุประสงค์ในการวิจัย	3
3. ขอบเขตการวิจัย	3
4. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย	4
5. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย	4
6. กรอบแนวคิดในการวิจัย	5
7. คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย	6
2 การสำรวจแนวความคิดและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
1. แนวคิดทฤษฎีโครงสร้างและหน้าที่	7
2. แนวคิดทฤษฎีความขัดแย้งทางสังคม	11
3. แนวคิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศ เหยื่อ และอาชญากร	15
4. การข่มขืน: นิยาม ความหมาย ประเภท และรูปแบบ	26
5. การวิจัยที่เกี่ยวข้อง	31
6. การสังเคราะห์ข้อมูลเอกสารเกี่ยวกับการ "ข่มขืน"	34
3. วิธีการวิจัย	35
1. วิธีการวิจัย	35
2. การดำเนินการวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูล	36
4. ผลการวิจัย	38
1. ลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิดทางเพศ	38
2. พฤติกรรมการกระทำผิดทางเพศ	43
3. ลักษณะข้อมูลเกี่ยวกับเหยื่ออาชญากรรม	51

	หน้า
4. ปัจจัยเกี่ยวกับช่วงเวลา	51
5. ปัจจัยเกี่ยวกับสถานที่	52
6. ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรม	52
7. ปัจจัยเกี่ยวกับกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมาย	55
8. เขื่ออาชญากรรมทางเพศในสายตาของอาชญากร	55
9. ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่เกี่ยวข้อง	58
5. ผลการวิจัยจากการศึกษา: ผู้กระทำผิดทางเพศและเหยื่อ	60
1. กรณีศึกษาเกี่ยวกับ "ผู้กระทำผิดทางเพศ"	60
กรณีศึกษาที่ 1 ช่างซ่อมขึ้นเด็กหญิงอายุ 10 ปี	60
กรณีศึกษาที่ 2 บิดาช่างซ่อมบุตร	64
กรณีศึกษาที่ 3 ช่างซ่อมขึ้นแฟนที่นอกใจ	67
กรณีศึกษาที่ 4 สุรากับช่างซ่อมขึ้นคนรู้จักกัน	68
กรณีศึกษาที่ 5 ช่างซ่อมขึ้นหลานอายุ 4 ปี 9 เดือน	70
กรณีศึกษาที่ 6 ยูอาชญากรรมทางเพศ	71
กรณีศึกษาที่ 7 พ่อซ่อมขึ้นลูกประชิดแม่	73
กรณีศึกษาที่ 8 โทรมหญิงแล้วฆ่าปิดปาก	74
กรณีศึกษาที่ 9 ช่างซ่อมขึ้นกับการแก้แค้น	76
กรณีศึกษาที่ 10 การซ่อมขึ้นกับการชดเชยทางสังคม	77
2. วิเคราะห์ปัจจัยที่เป็นสาเหตุของการกระทำผิด	80
3. กรณีศึกษาเกี่ยวกับ "เหยื่ออาชญากรรมทางเพศ"	81
กรณีศึกษาที่ 1 ถูกซ่อมขึ้นโดยพี่ชาย	81
กรณีศึกษาที่ 2 ถูกซ่อมขึ้นโดยแท็กซี่	83
กรณีศึกษาที่ 3 เพื่อนซ่อมขึ้นเพื่อน	85
กรณีศึกษาที่ 4 ถูกโทรมโดยเพื่อน	86
กรณีศึกษาที่ 5 เจ้านายซ่อมขึ้นลูกน้อง	88
กรณีศึกษาที่ 6 ถูกซ่อมขึ้นโดยลูกจ้างต่างดาว	90
กรณีศึกษาที่ 7 เหยื่อโดยอ้อม	91
4. วิเคราะห์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการตกเป็นเหยื่อการซ่อมขึ้น	91
6. การวิเคราะห์ผลการวิจัย ปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของผู้หญิงไทย	94
1. ความจริงเกี่ยวกับ "ผู้กระทำผิดทางเพศ" ในสังคมไทย	94
2. ความจริงเกี่ยวกับ "พฤติกรรมกรรมการกระทำผิดทางเพศ"	95
3. ความรู้กับความจริงเกี่ยวกับเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ	101
4. ปัจจัยเกี่ยวกับช่วงเวลาและสถานที่	104

	หน้า
5. โลกทัศน์ของ ‘ผู้กระทำผิดทางเพศ’	106
6. สรุป	109
7. บทสรุปและข้อเสนอแนะ	110
1. สรุปผลการวิจัย	110
2. การบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้	117
3. ข้อเสนอแนะ	120
เอกสารอ้างอิง	122
ภาคผนวก	125
1. แบบสอบถามเรื่อง ‘ปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ ของผู้หญิงไทย’	126
2. แบบสัมภาษณ์แบบเจาะลึกเรื่อง ‘ปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญา กรรมทางเพศของผู้หญิงไทย’	141
3. คู่มือลงรหัส	144
ประวัติผู้วิจัย	155

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง	36
ตารางที่ 2 แสดงจำนวนและร้อยละของลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิดทางเพศคดีข่มขืน	40
ตารางที่ 3 แสดงจำนวนและร้อยละของประสบการณ์ชีวิตที่ฝังใจของผู้กระทำผิดทางเพศ	42
ตารางที่ 4 แสดงจำนวนและร้อยละของประวัติการทำความผิด	42
ตารางที่ 5 แสดงจำนวนและร้อยละของพฤติกรรมการกระทำผิดทางเพศ	43
ตารางที่ 6 แสดงจำนวนและร้อยละของพฤติกรรมการวางแผนเตรียมการกระทำผิด	44
ตารางที่ 7 แสดงจำนวนและร้อยละของลักษณะพฤติกรรมในการกระทำผิด	45
ตารางที่ 8 แสดงจำนวนและร้อยละของลักษณะการป้องกันตนเองของเหยื่อ	45
ตารางที่ 9 แสดงจำนวนและร้อยละของผลจากการถูกข่มขืน	46
ตารางที่ 10 แสดงจำนวนและร้อยละของสาเหตุการกระทำผิด	47
ตารางที่ 11 แสดงจำนวนและร้อยละของการคิดคำนึงถึงผลที่จะเกิดตามมาก่อนและขณะกระทำผิด	48
ตารางที่ 12 แสดงจำนวนและร้อยละของการชดใช้ค่าเสียหาย	48
ตารางที่ 13 แสดงจำนวนและร้อยละของลักษณะข้อมูลเกี่ยวกับเหยื่ออาชญากรรม	50
ตารางที่ 14 แสดงจำนวนและร้อยละของช่วงเวลาที่เกิดเหตุข่มขืน	51
ตารางที่ 15 แสดงจำนวนและร้อยละของความถี่ของสถานที่เกิดเหตุ	52
ตารางที่ 16 แสดงจำนวนและร้อยละของพฤติกรรมทางเพศในบริบทสังคมและวัฒนธรรมไทย	54
ตารางที่ 17 แสดงทัศนคติต่อกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมาย	55
ตารางที่ 18 แสดงลักษณะของเหยื่ออาชญากรรมทางเพศในสายตาของผู้กระทำผิดทางเพศ	56
ตารางที่ 19 แสดงลักษณะของเหยื่อที่น่าสนใจหรือเตะตาผู้กระทำผิดทางเพศ	57
ตารางที่ 20 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการขัดเกลาทางสังคมกับความรุนแรงในการประกอบอาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืน	58
ตารางที่ 21 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความไม่รู้กฎหมายกับจำนวนครั้งในการกระทำผิด	59
ตารางที่ 22 แสดงการเปรียบเทียบลักษณะของเหยื่ออาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืนในบริบทสังคมไทยในช่วงกาลเวลาที่แตกต่างกัน 16 ปี	102
ตารางที่ 23 แสดงลักษณะของเหยื่อที่น่าสนใจในสายตาของอาชญากรทางเพศ	103

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 แสดงวงจรการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ	25
ภาพที่ 2 แสดงความถี่ในการเกิดเหตุกับช่วงเวลาเกิดเหตุซ้ำขึ้น	105
ภาพที่ 3 แสดงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบ "การกระทำผิดทางเพศคดีซ้ำขึ้น"	109
ภาพที่ 4 แสดงกราฟสรุปปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของผู้หญิงไทย (พ.ศ. 2544)	116
ภาพที่ 5 แสดงภาพพจน์เหยื่ออาชญากรรมในสายตาของอาชญากรทางเพศ	117

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

1. ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องทางเพศแตกต่างกันไปในแต่ละสังคม สังคมไทยก็เช่นเดียวกับหลาย ๆ สังคมที่มีทัศนคติและธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ว่าบรรดาเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องเพศเป็นเรื่องลับที่ไม่น่าพูดถึงในที่เปิดเผยในความรู้สึกของคนทั่วไป แต่ขณะเดียวกันผู้คนส่วนใหญ่ก็แสดงอาการอยากรู้อยากเห็นต่อเหตุการณ์เหล่านี้โดยเฉพาะเมื่อปรากฏมี “การข่มขืนกระทำชำเรา” (Rape) ซึ่งเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่มีความรุนแรงที่สุดในอาชญากรรมประเภทอาชญากรรมทางเพศ (Sexual Offense) เกิดขึ้น เนื่องจากสภาวะดังกล่าวเป็นสภาวะที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน โดยผู้ถูกข่มขืนกระทำชำเรา หรือ “เหยื่อ” (Victim) ไม่คาดคิดมาก่อน และผลจากการกระทำอาชญากรรมดังกล่าวได้ทำลายเหยื่อทั้งร่างกายและจิตใจอย่างรุนแรง ราวลึกและฝังใจจำ ด้วยการใช้กำลังบังคับทางกายและการบีบบังคับทางจิตใจ ทั้งพฤติกรรมดังกล่าวก่อให้เกิดความวิตกกังวล หวาดหวั่น น่าสะพรึงกลัว และรู้สึกไม่มั่นคงปลอดภัย ไม่ไว้วางใจแก่ผู้คนในสังคมทุกครั้งที่มีข่าวอาชญากรรมทางเพศในเรื่องของการข่มขืนกระทำชำเราเกิดขึ้น

อย่างไรก็ตาม การที่ผู้หญิงตกเป็นเหยื่อของการถูกข่มขืนในทุกสังคมแม้แต่ในสังคมตะวันตกที่มีการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเป็นการกระทำที่ยอมรับได้ หากจะมีการจัดการแต่งงานอย่างถูกต้องตามมาก็ยังเป็นเรื่องที่ส่งผลเสียหายและสังคมไม่อาจปล่อยให้ใคร ๆ มาล่วงละเมิดทางเพศต่อกันได้ง่ายเกินไป ด้วยเหตุนี้ ท่ามกลางความเชื่อของสังคมไทยที่นิยมให้ผู้หญิงรักนวลสงวนตัวและครองตนให้บริสุทธิ์ก่อนที่จะแต่งงานมีครอบครัวนั้นหากผู้หญิงถูกข่มขืนย่อมทำให้เกิดความรู้สึกเสียหายร้ายแรงมากยิ่งขึ้นในความรู้สึกของคนในสังคมแห่งนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อข้อมูลข้อสนเทศของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้ระบุคดีเกี่ยวกับความผิดทางเพศได้แก่ข่มขืนกระทำชำเราและอนาจารทั่วประเทศ พบว่าสถิติดังกล่าวมีจำนวนเพิ่มขึ้นทุกปี โดยปี 2540-2542 มีจำนวน 3,741 4,999 และ 7,936 ราย ตามลำดับ เฉลี่ยทุก 1 ชั่วโมง ผู้หญิงและเด็กจะถูกข่มขืนกระทำชำเรา ทำร้ายร่างกายและอนาจาร 1 คน และเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 15 ปีถูกข่มขืนเฉลี่ยวันละ 2 ราย นอกจากนี้มูลนิธิเพื่อนหญิงได้รวบรวมข้อมูลภัยทางเพศจากหนังสือพิมพ์พบว่า มีข่าวภัยทางเพศระหว่าง พ.ศ. 2540-2542 ทั้งสิ้น 603 กรณี โดยผู้ถูกกระทำอายุน้อยที่สุด 11 ปี มากที่สุด 106 ปี ส่วนผู้กระทำอายุน้อยที่สุด 11 ปี มากที่สุด 85 ปี

และเฉพาะคดีข่มขืนกระทำชำเราปรากฏว่ามีจำนวนผู้กระทำผิดทางเพศที่ศาลพิพากษาว่ากระทำผิดจริงและลงโทษจำคุกมากเป็นอันดับ 4 ของคดีประเภทต่าง ๆ คือร้อยละ 3.65 หรือจำนวน 4,396 ราย จากนักโทษทั้งสิ้น 160,454 ราย ในปี พ.ศ. 2542 ดังปรากฏตามสถิติกรมราชทัณฑ์ เมื่อวันที่ 30 เมษายน 2543 ซึ่งหมายความว่า มีผู้หญิงตกเป็นเหยื่อของผู้กระทำผิดเหล่านี้มากในจำนวนพอ ๆ กัน โดยถูกข่มขืนทั้งแบบตัวต่อตัว (Single Rape) โทรมหญิง (Group Rape) ข่าข่มขืน (Felony Rape) ข่มขืนภายในครอบครัว (Incest) และข่มขืนคู่สมรส (Marital Rape) เป็นต้น

การข่มขืนกระทำชำเรา เป็นการกระทำที่สามารถวิเคราะห์ได้หลายแง่มุม กล่าวคือ มองในแง่กฎหมาย พฤติกรรมนี้ถูกจัดว่าเป็นอาชญากรรมอันเป็นความผิดเกี่ยวกับเพศ ผู้กระทำต้องได้รับโทษจำคุก ในแง่จิตวิทยาจัดว่าเป็นการแสดงออกทางเพศของบุคคลที่ผิดปกติที่สัมพันธ์กับความบกพร่องของพัฒนาการทางเพศและจิตใจของบุคคล ส่วนในแง่สังคมวิทยาโดยเฉพาะในสังคมของประเทศที่กำลังพัฒนาเช่นประเทศไทยเราพบว่าทั้ง ๆ ที่ค่านิยมและพฤติกรรมบางอย่างของคนในสังคมเกี่ยวกับเรื่องทางเพศเปลี่ยนแปลงไปแล้วอย่างที่เห็นในปัจจุบัน แต่บรรทัดฐานของสังคมในรูปลักษณะของกฎหมายยังคงใช้ตามบรรทัดฐานสังคมแบบเดิม ซึ่งก่อให้เกิดความยุ่งยากแก่การเข้าใจและปฏิบัติ ดังเช่นความเปลี่ยนแปลงของค่านิยมกตัญญูทางเพศแต่เดิมไปสู่การเคารพสิทธิมนุษยชนและความเสมอภาคทางเพศระหว่างหญิงชายในปัจจุบัน อาจก่อให้เกิดการหลงยึดติดในบทบาททำที่แบบเดิมของเพศชายที่มีต่อเพศหญิง รวมทั้งการที่สื่อต่างๆ ได้มีบทบาทสำคัญในการเปิดเผยเรื่องราวทางเพศมากขึ้น ขณะที่กฎหมายยังคงมีข้อกำหนดแบบเดิมไม่สอดคล้องกับสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป สังคมในช่วงเปลี่ยนผ่านเช่นปัจจุบันจึงปรากฏปัญหาอาชญากรรมทางเพศที่รุนแรงดังที่เป็นอยู่

เป็นเรื่องที่น่าตระหนกที่ว่า การศึกษาวิเคราะห์ปัจจัยที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราของผู้หญิงกลุ่มนี้กระทำได้ค่อนข้างจำกัด เนื่องจากเหยื่อส่วนใหญ่ไม่แจ้งความดำเนินคดีเพราะเกิดความอับอายต่อเรื่องเสียหายของตน ทำให้คดีข่มขืนกระทำชำเราส่วนใหญ่ไม่ปรากฏต่อสังคม หรือถึงแม้ว่าเหยื่อจะแจ้งความก็ตามแต่การที่เหยื่อถูกพนักงานสอบสวนและผู้เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรมสอบสวนและซักถามเกี่ยวกับเหตุการณ์สะเทือนใจเหล่านี้จากเหยื่อนั้นพบว่าเหยื่อมักสะเทือนใจไม่ค่อยให้ความร่วมมือและการสัมภาษณ์อาจกลายเป็นการตอกย้ำยังความลำบากใจให้เกิดขึ้น ทั้งยังเป็น การข่มขืนซ้ำซ้อนแก่เหยื่อที่อาจจะอยากลืมเรื่องราวต่างๆ โดยเร็ว จากข้อจำกัดเหล่านี้ทำให้การศึกษาวิเคราะห์ลักษณะของเหยื่อ สถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อ และปัจจัยต่างๆ ที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศในลักษณะนี้อยู่ในแวดวงค่อนข้างจำกัด ทำให้การที่จะนำผลการศึกษาวิจัยไปใช้ในการป้องกันมิให้ผู้หญิงตกอยู่ในสถานการณ์หรือศึกษาองค์ประกอบที่เป็นปัจจัยเสี่ยงครบวงจรแก่การตกเป็นเหยื่อการข่มขืนกระทำชำเราในปัจจุบันจึงไม่

อาจกระทำได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นผู้วิจัยจึงใคร่ศึกษาเรื่องอาชญากรรมทางเพศ เฉพาะคดี ช่มชืด จากปัจจัยเงื่อนไข และมุมมองของอาชญากรผู้ทำการช่มชืด หรือ “ผู้กระทำผิดคดีช่มชืดที่เป็นนักโทษเด็ดขาด” ว่า บุคคลเหล่านี้มีความคิดเห็น ความรู้สึก และวิธีการเลือกเหยื่อของเขาอย่างไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีปัจจัยใดบ้างที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของผู้หญิงไทย เพื่อจะได้นำผลการวิจัยไปใช้ในการป้องกันผู้หญิงมิให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศในคดีช่มชืดกระทำชำเรา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถใช้ในการป้องกันอาชญากรรมทางเพศให้ลดลง รวมทั้งเพื่อจะได้มีข้อมูลทางอาชญาวิทยาในบริบทของสังคมไทยใช้ในการเรียนการสอนทางด้านอาชญาวิทยาและงานยุติธรรมและวิชาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องต่อไป

2. วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ลักษณะ บุคลิกภาพ ความสัมพันธ์ สถานที่ ช่วงเวลาที่มีความเสี่ยงสูง และสถานการณ์ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ที่ถูกช่มชืดกระทำชำเราซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายของผู้กระทำผิด
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็น ความรู้สึก และวิธีการเลือกเหยื่ออาชญากรรมของผู้กระทำผิด
3. เพื่อศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อการกระทำผิดทางเพศในคดีช่มชืดของผู้กระทำผิดและการยอมรับความรุนแรงของโทษ
4. เพื่อศึกษาแนวทางการป้องกันผู้หญิงมิให้ตกเป็นเหยื่อการถูกช่มชืด
5. เพื่อสร้างข้อมูลพื้นฐานทางอาชญาวิทยาในบริบทของสังคมไทยใช้ในการเรียนการสอนทางด้านอาชญาวิทยา งานยุติธรรม ปัญหาสังคม และวิชาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องต่อไป

3. ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้จะทำการศึกษาเหยื่ออาชญากรรมทางเพศในสายตาของอาชญากรที่ศาลพิพากษาว่ากระทำผิดจริงและลงโทษจำคุกในเรือนจำ โดยคดีความผิดทางเพศที่จะทำการศึกษาคือ คดีช่มชืดกระทำชำเราหญิงในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งนี้จะศึกษาเฉพาะผู้ที่ต้องโทษจำคุกในช่วงเวลาที่ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นสำคัญ รวมทั้งศึกษาผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศในคดีช่มชืดรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งยินดีให้สัมภาษณ์แบบเจาะลึก

4. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีประโยชน์ดังนี้

1. ทราบถึงลักษณะ บุคลิกภาพ ความสัมพันธ์ ช่วงเวลาที่มีความเสี่ยงสูง และสถานการณ์ที่ตกเป็นเหยื่อของเหยื่ออาชญากรรมทางเพศซึ่งถูกข่มขืนกระทำชำเราที่เป็นกลุ่มเป้าหมายของอาชญากร
2. ทราบถึงความคิดเห็น ความรู้สึก และวิธีการเลือกเหยื่ออาชญากรรมในมุมมองของผู้กระทำผิด
3. ทราบถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อการกระทำผิดทางเพศในคดีข่มขืนของอาชญากร
4. ทราบถึงระดับการยอมรับความรุนแรงของโทษของอาชญากรในคดีข่มขืน
5. ทราบถึงแนวทางการป้องกันผู้หญิงมิให้ตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืน
6. สามารถสร้างฐานข้อมูลทางอาชญาวิทยาในบริบทของสังคมไทยใช้ในการเรียนการสอนทางด้านอาชญาวิทยา งานยุติธรรม ปัญหาสังคม และวิชาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องต่อไป
7. สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ในการป้องกันอาชญากรรมสำหรับหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมทั้งระบบ รวมทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่อไป

5. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

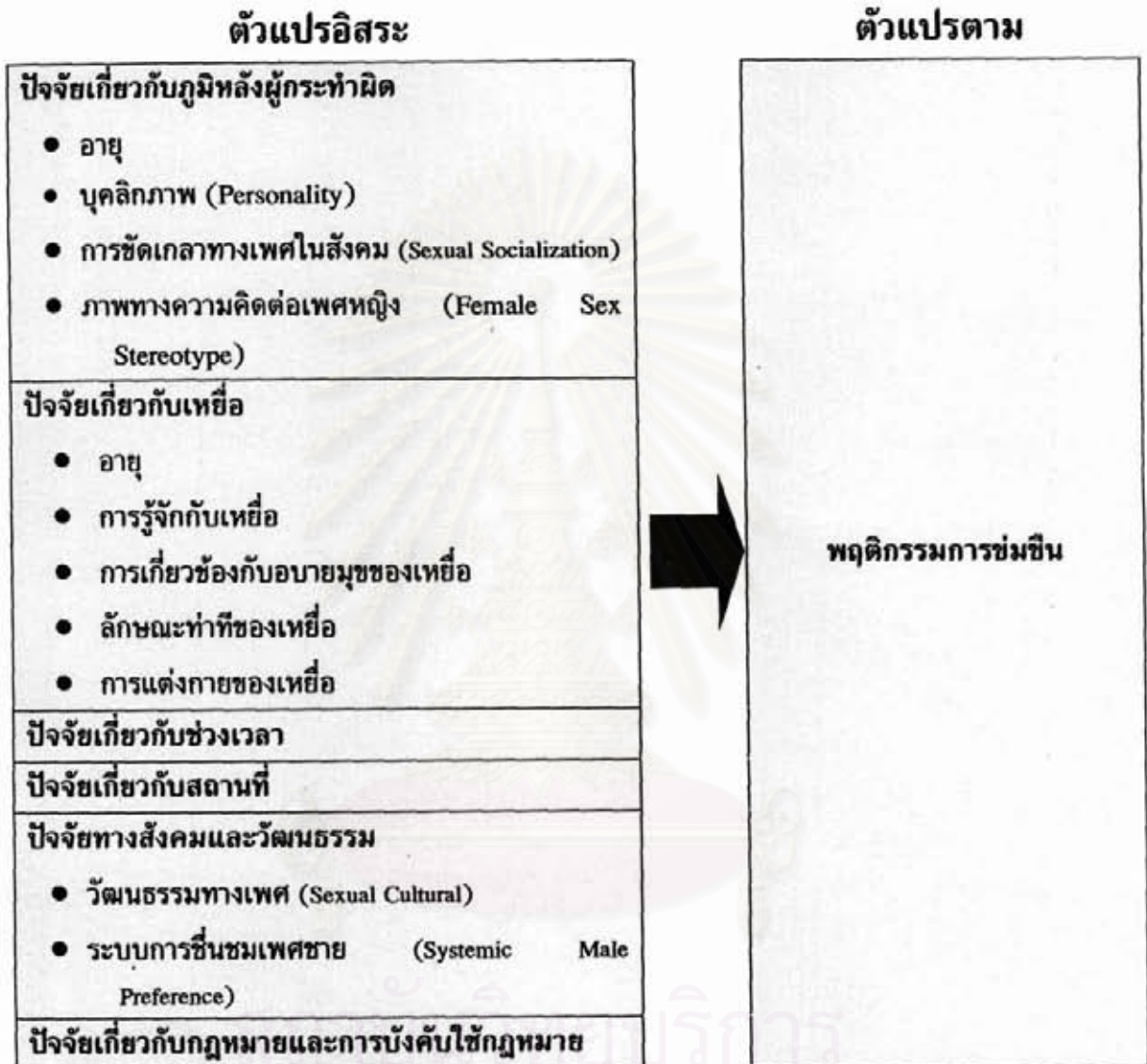
ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย

- ปัจจัยเกี่ยวกับภูมิหลังผู้กระทำผิด
- ปัจจัยเกี่ยวกับเหยื่อ
- ปัจจัยเกี่ยวกับช่วงเวลา
- ปัจจัยเกี่ยวกับสถานที่
- ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรม

ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมการข่มขืน ในเรื่อง

- ประเภทคดี
- ลักษณะการกระทำผิด
- มูลเหตุจูงใจ
- จำนวนครั้ง

6. กรอบแนวความคิดในการศึกษาวิจัย

7. คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

“อาชญากรรมทางเพศ” (Sex Crime) หมายถึง การกระทำผิดกฎหมายว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับเพศ ซึ่งพฤติกรรมที่กระทำมีลักษณะฝ่าฝืนต่อจารีตประเพณีและกฎหมาย โดยผู้ตกเป็นเหยื่อมิได้ยินยอมพร้อมใจ หรือกระทำด้วยการใช้กำลังอำนาจบังคับขืนใจ เรียกว่าเป็นการข่มขืน (Rape) ซึ่งเรียกชื่อแตกต่างกันตามแต่กลุ่มผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ได้แก่ การข่มขืนกระทำชำเรา (Rape) การล่วงเกินทางเพศต่อบุคคลในครอบครัวที่มีสายเลือดเดียวกัน หรือการข่มขืนภายในครอบครัว (Incest) การข่มขืนคู่สมรส (Marital Rape) การข่มขืนโดยอาศัยอำนาจหน้าที่ (Authority Rape) และการล่วงเกินทางเพศต่อเด็ก (Child Molestation) พฤติกรรมเหล่านี้อาจกระทำตามลำพัง หรือรวมกันเป็นกลุ่มเล็กๆ เรียกว่าเป็นการข่มขืนแบบตัวต่อตัว (Single Rape) การโถมหญิง (Group Rape) และการฆ่าข่มขืน (Felony Rape) ตามลำดับ

“ผู้กระทำผิดทางเพศ” (Sex Offender) หมายถึง อาชญากร ผู้กระทำผิด ผู้ต้องขัง หรือนักโทษเด็ดขาดในที่ศาลตัดสินว่ากระทำความผิดในคดีข่มขืนกระทำชำเรา กระทำอนาจาร ข่มขืนและทำร้ายร่างกาย โถมหญิง และฆ่าข่มขืนที่ทำการศึกษาคั้งนี้

“เหยื่ออาชญากรรม” (Crime Victim) หมายถึง ผู้ที่ได้รับความเสียหาย เดือดร้อน ทุกข์ทรมานทั้งทางร่างกายและจิตใจ จากการถูกข่มขืนกระทำชำเราทั้งที่เป็นผู้ได้รับความเสียหายโดยตรง คือถูกข่มขืน และที่เป็นผู้เสียหายโดยอ้อม คือญาติสนิทของผู้ถูกข่มขืน กรณีฆ่าข่มขืน และกรณีผู้เสียหายเป็นเด็ก

“ผู้หญิงไทย” (Thai Female) หมายถึง ผู้เสียหาย หรือ เหยื่ออาชญากรรมทางเพศที่ถูกข่มขืน ที่เป็นเพศหญิงโดยกำเนิด มีสัญชาติไทย และมีอายุตั้งแต่ 7 ปี ถึง 80 ปี

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

การสำรวจแนวความคิดและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการสำรวจแนวความคิดและการวิจัยที่เกี่ยวข้องครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎีสำคัญ ๆ ที่จะศึกษา ดังนี้

1. แนวคิดทฤษฎีโครงสร้างและหน้าที่
2. แนวคิดทฤษฎีความขัดแย้งทางสังคม
3. แนวคิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศ เหยื่อ และอาชญากร
4. การข่มขืน: นิยาม ความหมาย ประเภท และรูปแบบ
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
6. การสังเคราะห์ข้อมูลเอกสารเกี่ยวกับการ "ข่มขืน"

1. แนวคิดทฤษฎีโครงสร้างและหน้าที่

ทฤษฎีโครงสร้างและหน้าที่ (Structural-functional Theory) อธิบายสังคมโดยมองสังคมว่า สังคมเป็นระบบๆหนึ่งที่ประกอบด้วยระบบย่อยๆที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน โดยแต่ละระบบต่างก็มีโครงสร้าง (Structural) เพื่อทำหน้าที่ (Functional) ต่อสังคม ในการทำหน้าที่ต่างๆสังคมจำเป็นต้อง สร้างสถาบัน สร้างขนบธรรมเนียมประเพณีวัฒนธรรม กำหนดระเบียบกฎเกณฑ์ บทบาทหน้าที่ ตลอดจนรูปแบบความสัมพันธ์ให้ผู้คนปฏิบัติตาม และเป็นกลไก (Mechanism) ในการทำงานให้แก่สังคม อย่างไรก็ตาม บางครั้งเมื่อทำงานไประยะหนึ่งอาจมีปัญหาดังกล่าวเกิดขึ้นมากมาย (Dysfunctional) อันเนื่องมาจากความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรม (Cultural Relativity) ระหว่างกฎหมายระเบียบปฏิบัติกับสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ระบบเศรษฐกิจการเมืองมีความสับสนวุ่นวาย ฯลฯ ซึ่งสภาพเหล่านี้ก่อให้เกิดความกดดัน (Strains) ความขัดแย้ง (Inconsistencies) และความตึงเครียด (Tensions) ต่างๆในสังคม

การวิเคราะห์เรื่อง "เพศ" ตามแนวความคิดโครงสร้างหน้าที่นิยมให้ความสนใจกับหน้าที่ของมนุษย์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเพศและบทบาททางเพศ ได้แก่ การแต่งงาน อันเป็นรากฐานสำคัญของสถาบันครอบครัวที่ผู้คนในสังคมควรปฏิบัติตามแนวบรรทัดฐานที่สังคมกำหนด เช่น การมีคู่สมรสเพียงคนเดียว และเป็นการสมรสระหว่างเพศที่แตกต่างกันเท่านั้น โดยมีกฎหมายรับรองบรรทัดฐานความประพฤติในสังคมนั้น เป็นต้น

นอกจากนี้ แนวคิดนี้ยังสนใจศึกษาเรื่องเพศในแง่ที่เป็นผลผลิตทางสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งถ่ายทอดข้ามมิติทางด้านกาลเวลาและยุคสมัยผ่านกระบวนการขัดเกลาทางสังคมทั้งในระดับใหญ่ (Macro Level) และระดับย่อย (Micro Level) ของสังคม กล่าวคือ

1.1 “เพศ”: ผลผลิตทางสังคม (Social Construction of Human Sexuality)

อันเนื่องมาจากสังคมเป็นผู้กำหนดระเบียบ บรรทัดฐาน วัฒนธรรม ฯลฯ ให้มวลหมู่สมาชิกประพฤติปฏิบัติตามเพื่อควบคุมไม่ให้สมาชิกออกนอกกลุ่มนอกทางและสังคมยังกำหนดสถานภาพและบทบาทของผู้คนในเรื่องต่างๆ เพื่อทำหน้าที่ต่างๆ รวมทั้งจัดสรรว่าสถานภาพและบทบาททางเพศของหญิงและชายแตกต่างกันอย่างไรบ้าง

ดังนั้น ชายและหญิงในสังคมต่างก็ถูกบริบททางสังคมและวัฒนธรรมครอบงำขัดเกลาให้แสดงบทบาททางเพศ (Sexual Roles) แตกต่างกันในลักษณะที่ผู้หญิงจะเป็นฝ่ายเสียเปรียบและต่ำต้อยกว่า ส่วนผู้ชายจะก้าวร้าวมากกว่า เราทั้งหลายต่างถูกวางเงื่อนไขพฤติกรรม ค่านิยม และทัศนคติตามที่สังคมต้องการ ดอกย่ำโดยสื่อมวลชนต่างๆ กรอบมโนทัศน์ทางวัฒนธรรม และระบบการศึกษา สื่อต่างๆ จะสร้างภาพลักษณ์ของผู้หญิงตามแบบฉบับที่มีการแสดงออกทางพฤติกรรม กิริยาทาง การแต่งกาย ฯลฯ ที่พร้อมจะถูกชมชื่น สังคมจะดอกย่ำว่าอะไรคือขอบเขตความเหมาะสมสำหรับหญิงที่เป็นสุภาพสตรี พอๆ กับที่สอนให้หญิงพร้อมที่จะตกเป็นเหยื่อและชายเป็นฝ่ายก้าวร้าวรุกราน หญิงถูกคาดหวังว่าจะเป็นผู้ที่อ่อนแอ ต้องพึ่งพิงและเป็นส่วนประกอบย่อยของสัมพันธภาพระหว่างสองฝ่าย ซึ่งหญิงถูกสอนตามกติกาสังคมให้เป็นผู้ตอบสนอง เช่นเดียวกับที่หญิงยังถูกสอนว่าในเกมนักกีฬาหรือเวทีการแข่งขันใด ๆ หากหญิงเป็นฝ่ายมีชัยชนะเหนือชายจะเป็นการทำร้ายความภาคภูมิใจในตัวเองของชายทำให้เขาอาจหมดความสนใจในตัวเธอได้ ผลที่ตามมาคือการทำให้อำนาจของผู้หญิงไม่เคยได้รับอนุญาตให้เป็นผู้ชนะในการแข่งขันกับชายทำให้เธอไม่กล้าที่จะลุกขึ้นมายืนหยัดต่อสู้กับชายที่กำลังชมชื่นเธอ ดังนั้นการที่มีอาการของปัญหา “การชมชื่น” ปรากฏอยู่เป็นจำนวนมากในสังคมนี้ส่วนหนึ่งน่าจะเนื่องมาจากผลแห่งการจัดสรรอำนาจไม่เท่าเทียมกันระหว่างชายกับหญิง ถูกครอบงำโดยความเชื่อและทัศนคติทางสังคมที่แบ่งคนออกเป็นชนชั้น (Class) และเพศ (Gender) และให้คุณค่าอันเป็นการตัดสินว่าเพศหนึ่งยิ่งใหญ่สำคัญกว่าอีกเพศหนึ่งซึ่งเรียกว่าการกีดกันทางเพศ (Sexism) โดย

(1) บทบาทของหญิงในสังคมอยู่ในตำแหน่งที่มีอำนาจต่อรองต่ำ มีเกียรติศักดิ์ศรีต่ำกว่าชายเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของชายชายจึงสร้างระบบชายเป็นใหญ่ในสังคมขึ้นมา

(2) การชมชื่นแฝงนัยแห่งการควบคุมและมีอำนาจเหนือหญิง การชมชื่นเป็นการแสดงบทบาทชายเป็นใหญ่ในลักษณะที่คุกคามด้วยความรุนแรง การแสดงบทก้าวร้าวสองสามบท

ให้เห็น ชายก็สามารถควบคุมชีวิตของหญิงไว้ในอุ้งมือ และชายคนอื่น ๆ ก็ได้เรียนรู้และได้รับแรงเสริมจากตัวอย่างเหล่านี้

(3) ผู้หญิงต้องพึ่งพาอาศัยผู้ชาย หญิงบางคนไม่สามารถหาเลี้ยงชีพได้เองต้องพึ่งพาอาศัยชายในการหาเลี้ยง ทั้งนี้เป็นผลพวงมาจากวัฒนธรรมที่สร้างแนวทางเดินของชีวิตให้กับคนที่เป็น “ผู้หญิง” ทำให้หญิงต้องพึ่งพาชายทั้งในด้านการเป็นผู้แทนทางการเมือง การสนับสนุนทางการเงินการเลี้ยงชีพ ตำแหน่งทางสังคม และการตอบสนองทางด้านจิตใจ

1.2 กระบวนการขัดเกลาทางเพศในสังคม (Sexual Socialization)

การที่สังคมสร้างภาพให้หญิงอ่อนแอ อ่อนไหว และไม่สามารถต่อกรกับภัยอันตรายที่เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยขัดเกลาตั้งแต่เด็กให้เชื่อตามเมื่อเห็นความแตกต่างทางความแข็งแรงของกล้ามเนื้อและประทับตราไว้ในความทรงจำเช่นนั้น เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่หญิงจึงไม่อาจทนทานต่อการถูกทำร้ายหรือทำให้บาดเจ็บได้มากนักเพราะไม่แข็งแรงและมีกำลังอำนาจแบบชาย เมื่อเข้าโรงเรียนและทำงานก็ถูกจัดระบบสร้างความไม่เท่าเทียมกันระหว่างชายหญิง ทั้งในด้านพฤติกรรมและการแสดงอารมณ์ความรู้สึก หญิงเรียนรู้ที่จะเป็นผู้ต่ำต้อยกว่า อ่อนโยน ไม่แสดงการโต้แย้งและยอมตาม จึงมีความแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงระหว่างผู้ที่ถูกฝึกหัดเรียนรู้ที่จะก้าวร้าวกับเรียนรู้ที่จะแสดงสิทธิของตนอย่างเหมาะสม และก็เป็นไปตามที่สังคมต้องการ นั่นคือหญิงจำนวนมากที่คิดว่าตนเป็นเหยื่อที่อ่อนแอ ไร้กำลังอำนาจในการต่อสู้ ยอมรับสภาพและภาพลักษณ์ที่ถูกหล่อหลอมมาทั้งชีวิตอย่างสิ้นเชิง

นอกจากนี้ เราเรียนรู้การที่ชายข่มขืนหญิงจากประวัติศาสตร์เกี่ยวกับ “ทัศนยะของชายที่มีต่อหญิง” หรือ “หญิงในโลกทัศนยะของชาย” ซึ่งสั่งสมถ่ายทอดขัดเกลาผ่านยุคสมัยอันยาวนาน จนกลายเป็นความเชื่อและภาพที่ติดกักเอาเอง (Stereotype) ว่าหญิงต้องเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ในเรื่องเหล่านี้ เช่น เชื่อว่าหญิงมีความสุขจากการถูกข่มขืน หญิงเป็นฝ่ายแต่งกายยั่วยวนให้ทำผู้ชายก่อน ฯลฯ เมื่อสังคมออกแบบโครงสร้างมาเช่นนี้ ผู้คนในสังคมก็ถูกขัดเกลาให้คิดและกระทำตามแบบอย่างกันเช่นนี้ อคติทางเพศและการเลือกปฏิบัติที่ตามมาจึงเป็นวิถีชีวิตรูปแบบหนึ่งซึ่งยากจะแหกกฎเกณฑ์ออกไปได้

1.3 วัฒนธรรมทางเพศ (Sexual Culture)

สังคมทั่วไปให้ความสนใจศึกษาเรื่องของ “วัฒนธรรมทางเพศ” (Sexual Culture) ในรูปแบบที่แสดงออกเป็นพฤติกรรมทางเพศ (Sexual Behavior) ทั้งที่เป็นพฤติกรรมส่วนบุคคลและพฤติกรรมทางสังคม ซึ่งระบบการให้ค่า ความเชื่อ และการปฏิบัติมีความแตกต่างกันไปตามบริบทวัฒนธรรมทางเพศของแต่ละสังคม ขณะเดียวกันกรอบแนวคิดวัฒนธรรมทางเพศของแต่ละ

สังคมก็มีความสัมพันธ์กับระบบวัฒนธรรมอื่นๆด้วย เช่น ครอบครัว ศาสนา เศรษฐกิจ การเมือง ฯลฯ ที่หล่อหลอมขัดเกลาผู้คนผ่านบรรทัดฐาน สถานภาพ บทบาท และทัศนคติของสังคมนั้นๆ

ปาร์คเกอร์ เฮิร์ต และคาร์เบลโล (Parker, Herdt and Carballo อ้างถึงในจดหมายข่าวงานวิจัยทางสังคมศาสตร์, 2537: 1-2) ได้นำเสนอประเด็นเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางเพศที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม ที่น่าสนใจ ดังนี้คือ

1. Sexual Categories and Classifications ในสังคมหนึ่งๆจะมีการกำหนดบทบาทหน้าที่ พฤติกรรมการแสดงออกทางเพศของบุคคลในสังคมนั้นๆไว้ และถึงแม้จะเป็นสังคมเดียวกัน เมื่อเวลาเปลี่ยนไป วัฒนธรรมทางเพศจะเปลี่ยนไปด้วย ทั้งนี้แต่ละสังคมจะมีกระบวนการเรียนรู้เพื่อให้การขัดเกลาทางเพศในสังคม (Sexual Socialization) ทำหน้าที่อยู่ตลอดเวลาที่จะทำให้ผู้คนในสังคมนั้นได้เรียนรู้ในพฤติกรรมทางเพศในเรื่องความรู้สึก ความต้องการ บทบาท และการปฏิบัติตัว ซึ่งมีทั้งการสืบทอดวัฒนธรรมเดิมและรับวัฒนธรรมใหม่

การทำความเข้าใจวัฒนธรรมทางเพศด้านภาษาก็มีความสำคัญ ดังเช่น คำว่า “ผู้ชาย” (Male) และผู้หญิง (Female) หรือ “ความเป็นชาย” (Masculine) และ “ความเป็นหญิง” (Feminine) ในแต่ละสังคมจะกำหนดความหมายที่มีความเป็นลักษณะเฉพาะ การเข้าใจความหมายจะช่วยให้เห็นภาพของโครงสร้างความสัมพันธ์ของทั้งสองเพศ ทั้งทางจิตวิทยาและสังคม ทั้งทางแนวคิดและการปฏิบัติซึ่งจะทำให้เข้าใจระบบค่านิยมในสังคมนั้น ๆว่ามีวัฒนธรรมทางเพศอย่างไร นอกจากนี้ภาษายังเป็นสิ่งช่วยบอกขอบเขตของกลุ่มคนที่แตกต่างกัน รวมทั้งแบ่งกลุ่มชนชั้นในสังคมและภาษายังช่วยบอกพฤติกรรมทางเพศโดยเฉพาะภาษาที่ไม่เป็นทางการ (Slang) ของเฉพาะกลุ่มคน

2. Partner Relations โดยทั่วไปทุก ๆวัฒนธรรมในสังคมจะมีการกำหนดกรอบแนวความคิดของความหมายเชิงพฤติกรรมของคำว่า “คู่” (Partner) และกำหนดความเป็นคู่ (Partnership) ทั้งที่เกี่ยวกับ “เพศสัมพันธ์” และ “ไม่เกี่ยวกับเพศสัมพันธ์” จะเป็นสิ่งที่ช่วยให้เข้าใจการผสมผสานระหว่างบทบาททางสังคมและบทบาททางเพศ รวมทั้งขอบเขตที่เหมาะสมของการแสดงบทบาททางเพศด้วย เช่น ประเพณีการแต่งงาน การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน

3. Sexual Practices เป็นข้อเท็จจริงที่ว่า พฤติกรรมทางเพศที่เป็นวัฒนธรรมเชิงความคิดกับการปฏิบัติจริงในกลุ่มประชากรเดียวกัน และบุคคลคนเดียวกันในเวลาต่างกันนั้นมีความแตกต่างกัน หรือกล่าวได้ว่าพฤติกรรมทางเพศมีทั้งกิจกรรมที่เป็นทางการ เช่น มีประเพณีการแต่งงาน และกิจกรรมที่ไม่เป็นทางการ เช่น การมีเพศสัมพันธ์นอกสมรส และมีทั้งกิจกรรมที่สอดคล้องกับบรรทัดฐานสังคม เช่น การสุขอ สมรส และกิจกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานสังคม เช่น พฤติกรรมเบี่ยงเบน และอาชญากรรมทางเพศรูปแบบต่างๆ ตั้งแต่ที่มีความรุนแรงระดับต่ำจนกระทั่งที่มีความรุนแรงระดับสูง

1.4 ระบบการชื่นชมเพศชายมากกว่าหญิง

ระบบการชื่นชมเพศชายมากกว่าหญิง (Systemic Male Preference) เป็นความเชื่อที่ฝังรากลึกอยู่ในสังคมทำให้หญิงต้องตกเป็นเบี้ยล่างในครอบครัวไม่ว่าจะอยู่ในฐานะของบุตรหญิงหรือภรรยา การมองหญิงว่าเป็นเพศอ่อนแอ เป็นเครื่องบัพัตความใคร่ของชายนำมาซึ่งความรุนแรงทางเพศ การข่มขืนกระทำชำเรา และการกระทำทารุณกรรมทางเพศแก่เด็กหญิงซึ่งไม่มีทางจะปกป้องตนเองได้ พฤติกรรมดังกล่าวนี้ได้แพร่ขยายไปสู่การล่อลวงเด็กหญิงมาเป็นโสเภณี ซึ่งเป็นการกระทำที่เลวร้ายที่สุดในสังคมนี้อยุคสมัยนี้

โดบาช และ โดบาช (Dobash & Dobash, 1979) นักสังคมวิทยา กล่าวว่า เรามักเรียนรู้ว่าผู้หญิงต้องแต่งงานและมีบทบาทหน้าที่เป็นภรรยา เป็นมารดา ผู้ชายทำงานนอกบ้านและหาเลี้ยงครอบครัว การปรับปรุงเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางสังคมและกระบวนการเรียนรู้ทางสังคมเป็นสิ่งสำคัญ จะเห็นว่าแนวคิดนี้เป็นความเชื่อพื้นฐานในเรื่องผู้ชายใหญ่กว่าผู้หญิง ซึ่งเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในเกือบทุกสังคม และเป็นพื้นฐานความคิดความเชื่อที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมหรือการกระทำอื่น ๆ ในหลายรูปแบบ สาเหตุหนึ่งของการเกิดปัญหาความรุนแรงในครอบครัวก็คือ การที่ผู้ชายมีแนวความคิดว่าตนเองเป็นใหญ่กว่าผู้หญิง จะสามารถทำอะไรก็ได้เพราะค่านิยมทางสังคมดูเหมือนจะเปิดทางไว้แล้วว่าเป็นเรื่องในครอบครัว

2. แนวคิดทฤษฎีความขัดแย้งทางสังคม

แนวความคิดของเมอร์ตัน (Merton) นักสังคมวิทยาชาวอเมริกัน ถูกนำมาใช้อย่างแพร่หลายโดยบังก็จัดแนวความคิดของเขายู่ใน กลุ่มทฤษฎีความขัดแย้งทางสังคม (Conflict Theory) บังก็จัดว่าเป็นทฤษฎีความกดดันทางสังคม (Strain Theory) และหลายครั้งที่พบว่าถูกนำมาใช้อธิบายพฤติกรรมเบี่ยงเบน (Deviant Behavior) ของสังคม ซึ่งขึ้นกับว่าจะนำส่วนใดของแนวความคิดดังกล่าวมาใช้วิเคราะห์ปรากฏการณ์ของสังคมนั้น ๆ

เมอร์ตัน อธิบายทฤษฎีเกี่ยวกับความไม่เป็นระเบียบของสังคม โดยเน้นว่า วัฒนธรรมของสังคมจะเป็นตัวกำหนดจุดมุ่งหมายหรือความต้องการ (Culture Goals) ของคนในสังคมที่บุคคลพยายามไขว่คว้าหาให้ได้ ซึ่งจุดมุ่งหมายของแต่ละสังคมแตกต่างกันไปตามวัฒนธรรม ดังนั้นวัฒนธรรมจึงเป็นตัวกำหนด หรือรับรองบรรทัดฐานหรือวิธีการที่ได้รับการยอมรับ (Institutionalized Means) เป็นการนำไปสู่จุดมุ่งหมายของสังคม เช่นบางสังคมให้ค่ากับวัฒนธรรมความร่ำรวยทำให้ทุกคนไขว่คว้าความร่ำรวยเป็นเป้าหมายแห่งความสำเร็จ จนบางครั้งละเลยที่จะไปสู่เป้าหมายด้วยการใช้วิธีการที่ถูกต้อง และทั้ง ๆ ที่ใช้วิธีการที่ขัดกับวัฒนธรรมก็ยังสามารถ

สถานภาพทางสังคมหรือได้รับการยกย่อง สถานการณ์เช่นนี้ได้สร้างความกดดัน (Strain) ให้แก่บุคคลที่ไม่สามารถบรรลุเป้าหมายทางสังคมโดยวิธีการที่วัฒนธรรมหรือสังคมยอมรับได้

ดังนั้น พฤติกรรมเบี่ยงเบนเกิดขึ้นเนื่องจากขาดความสมดุลหรือเกิดการขัดแย้ง (Conflict) ระหว่างองค์ประกอบทั้งสองอย่าง กล่าวคือ ถ้าสังคมมีการเน้นความสำคัญของเป้าหมายและวิธีการเท่าเทียมกัน สังคมก็จะมีความเป็นระเบียบ แต่ถ้าเน้นเป้าหมายมากกว่าวิธีการ ย่อมทำให้กฎเกณฑ์และบรรทัดฐานสลายตัว บรรทัดฐานไม่สามารถใช้บังคับต่อบุคคลได้ เกิดเป็นสภาพที่ไร้บรรทัดฐาน เรียกว่า “อโนมี (Anomie)” เป็นสาเหตุให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากบรรทัดฐานขึ้น

นอกจากนี้ สังคมใดที่บรรทัดฐานสังคมให้ความสำคัญกับ “เพศ” หรือ “ชนชั้น” อย่างมาก เช่น วัฒนธรรมชื่นชมเพศชายมากกว่าเพศหญิง หรือ การยกย่องชนชั้นสูงของสังคมและตั้งข้อรังเกียจชนชั้นต่ำ ฯลฯ ย่อมทำให้ผู้คนในสังคมประสบกับภาวะกดดันอันเนื่องมาจากความเหลื่อมล้ำและการเลือกปฏิบัติเมื่อไม่อาจก้าวไปสู่เป้าหมายของวัฒนธรรมตามที่สังคมวาดหวังไว้ได้

กรณีที่เกิดมีการข่มขืนกระทำชำเราผู้หญิงโดยผู้ชายในสังคมจึงอธิบายได้ด้วยทฤษฎีของเมอร์ตัน (Merton, อ้างถึงใน Joseph Julian & William Komblum, 1983: 82) ซึ่งกล่าวไว้ใน Merton's Theory of Anomie ว่า ที่ใดที่มีการติดต่อสัมพันธ์ระหว่างคนต่างเพศที่มีการให้ความสำคัญแก่เพศทั้งสองแตกต่างกันและการบรรลุถึงบทบาทตามพันธกิจดังกล่าวถูกยับยั้งหรือประสบอุปสรรค ที่นั่นก็จะมีอัตราการถูกข่มขืนสูง

จากสมมติฐานดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ถ้าสังคมใดส่งเสริมให้เกิดความเท่าเทียมทางเพศกันมากขึ้นเท่าใด อัตราการข่มขืนในสังคมนั้นย่อมจะลดลงเท่านั้น

นักวิชาการหลายท่านทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ ได้วิเคราะห์เรื่องของการข่มขืนตามแนวทางทฤษฎีความขัดแย้งไว้อย่างน่าสนใจ ดังนี้

1.1 ผู้ควบคุมอำนาจข่มขืนถูกเสมอ

แนวคิดด้านความขัดแย้งทางสังคม (Conflict Theory) มองเรื่องเพศในประเด็นที่ว่า เป็นเรื่องของกำลัง อำนาจ ความไม่เท่าเทียมกัน และการให้ความสำคัญแก่เพศหนึ่งมากกว่า ดังเช่น ระบบงานยุติธรรมและระบบศาสนาถูกครอบงำโดยชายซึ่งมีอำนาจในการให้คำจำกัดความเรื่องเพศว่าอย่างไรจึงเป็นเรื่องที่เหมาะสมและอย่างไรเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสม กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ อำนาจในการควบคุมเรื่องเพศอยู่ในมือของกลุ่มที่มีอำนาจเหนือกว่าจะเป็นผู้กำหนดให้เป็นไปเหนือกลุ่มที่มีอำนาจต่ำกว่า ในสังคมส่วนใหญ่มักจะมีบรรทัดฐานที่ทับซ้อนกัน (Double Standard) ในเรื่องเพศโดยที่ผู้ชายมีธรรมชาติความต้องการมากกว่า และต้องการแสดงออกถึง

พฤติกรรมทางเพศมากกว่าผู้หญิงแต่เนื่องจากชายเป็นใหญ่ในสังคมจึงใช้อำนาจในการจำกัดเรื่องเพศของหญิงไว้ขณะที่ยอมให้พวกเขามีเสรีภาพในการแสดงออกซึ่งกิจกรรมทางเพศมากกว่าหญิง โดยอ้างความชอบธรรมเรื่องความอ่อนแอทางสรีระและความปลอดภัยของหญิงเป็นเหตุผล ซึ่ง สก็อตและเชอร์วาส (Scott and Schwartz, 2000: 176) กล่าวถึงจุดแตกหักทางความคิดเรื่องเพศในสังคมตามแนวทางทฤษฎีความขัดแย้งทางสังคมว่า บ่อยครั้งที่ผู้ควบคุมอำนาจถูกท้าทายโดยผู้มีอำนาจน้อยกว่า ดังเช่น จากการประท้วงครั้งใหญ่ที่ผ่านมาทำให้ระบบงานยุติธรรมของสหรัฐเริ่มตระหนักถึงการกระทำที่เรียกว่า “การข่มขืนคู่สมรส (Marital rape)” ว่ามีปัญหาอยู่จริง และผู้หญิงควรได้รับการพิจารณาคำคุ้มครองจากกระบวนการยุติธรรม รวมถึงการที่คนโสดมีสิทธิที่จะรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการคุมกำเนิด และ พวกกรักร่วมเพศสามารถปลดปล่อยตนเองออกจาก การถูกนิยามว่าเป็นพวกที่มีความเจ็บป่วยทางจิต ได้

1.2 สัมพันธภาพเชิงอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกันระหว่างเพศ

การกดขี่ทางเพศ (Sexual Coercion) เป็นประเด็นสำคัญของความสัมพันธ์เชิงอำนาจทางเพศ โดยเฉพาะการมีอำนาจที่เหนือกว่าและไม่สัมพันธ์อย่างเท่าเทียมกันในพฤติกรรมทางเพศระหว่างหญิงกับชายในเรื่องการข่มขืน และการทำทารุณกรรมทางเพศอื่นๆ ที่แสดงออกด้วยความรุนแรงของผู้ชายน่าจะมีความสัมพันธ์กับอำนาจ ซึ่ง สุชีลา ดันชัยนันท์ (2535,35) ได้วิเคราะห์ปัญหาข่มขืนและความรุนแรงทางเพศไว้ว่า ปัญหาข่มขืนเป็นภาพสะท้อนถึงรูปแบบหนึ่งในสัมพันธภาพเชิงอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกันระหว่างเพศ นั่นคือฝ่ายชายอยู่ในฐานะที่เหนือกว่าและครอบงำ ควบคุมฝ่ายหญิงไว้ โดยรูปแบบและเนื้อหาความสัมพันธ์ระหว่างหญิงชายได้เปลี่ยนแปลงไปตามยุคของประวัติศาสตร์ ซึ่ง Mary Jane Sherfey (1976) พบว่า การเกิดขึ้นของขบวนการควบคุมเพศหญิงมีขึ้นพร้อม ๆ กับการเปลี่ยนแปลงของระบบสืบสายโลหิตแบบมารดาเป็นใหญ่ (Matriarchy) ไปสู่ระบบบิดาเป็นใหญ่ (Patriarchy) และโดยการสถาปนาระบบทรัพย์สินส่วนตัวและครอบครัวแบบบิดาเป็นใหญ่เป็นไปเพื่อการพัฒนาผู้ชายยุคอารยธรรมให้เกิดขึ้น

ในปัจจุบัน พบว่าทั้งเนื้อหาและรูปแบบความสัมพันธ์สะท้อนถึงอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกันระหว่างเพศทั้งโดยทางตรงและทางอ้อม ทางตรง ได้แก่การข่มขืน การทุบตีทารุณภรรยาหรือการมีโสเภณีเกิดขึ้น ส่วนทางอ้อม ได้แก่ กฎหมาย จารีตประเพณีหรือการแต่งงาน และเกิดขึ้นทั้งทางร่างกาย (Physical Rape) และจิตใจ (Mental Rape) ในทางร่างกายมองเห็นร่องรอยความเสียหายได้ง่ายกว่าจิตใจ แต่ขั้นตอนการพิสูจน์ในทางกฎหมายย่อมมีความยุ่งยากและอุปสรรคอยู่มาก ส่วนความเสียหายในด้านจิตใจนั้นร้ายลึกจนไม่อาจประมาณค่าความเสียหายเสียความรู้สึกที่ถูกเหยียบย่ำศักดิ์ศรี และมีมลทินจิตใจไปตลอดชีวิต

การข่มขืน ไม่ใช่เป็นเพียงปัญหาของเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายเท่านั้น แต่ยังเป็นอาการที่สะท้อนให้เห็นความผิดปกติของสังคม คือความไม่เท่าเทียมกันระหว่างผู้ชายและผู้หญิงด้วย

ดังนั้นการแก้ไขปัญหาดังกล่าว จึงต้องแก้ที่โครงสร้างของสังคม และความคิดความเชื่อที่สนับสนุนให้เกิดอาชญากรรมประเภทนี้ขึ้น

ผลที่เกิดจากความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกันนี้ปรากฏให้เห็นบ่อยครั้งในสังคมไทย ดังเช่นกรณีแม่บ้านชาวไทยถูกขูดคุเวตประจำประเทศไทยคุกคามทางเพศ ซึ่งสังคมมักจะตัดสินโดยเน้นความน่าเชื่อถือมากกว่า และก็ไม่ได้แปลว่าความน่าเชื่อถือกับความจริงนั้นเป็นเรื่องเดียวกัน ในเรื่องนี้ ชลิตาภรณ์ ส่งสัมพันธ์ (2542: 6) วิเคราะห์ว่า ปรากฏการณ์ดังกล่าวเป็นเรื่องของสัมพันธภาพเชิงอำนาจ เป็นเรื่องของการใช้อำนาจของผู้ชายที่มีมากกว่าผู้หญิงโดยเฉพาะผู้หญิงที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำกว่าในโครงสร้างขององค์กรและในทางสังคม สถานะที่แตกต่างกันนี้จะส่งผลต่อความน่าเชื่อถือของทั้งสองฝ่ายในสายตาของสังคมเพียงใด เหตุใดคนในสังคมไทยจึงโน้มเอียงไปในทางที่เชื่อว่าหญิงที่กล่าวเรียกร่องลึงติดตามกฎหมายน่าจะมีเจตนาไม่ดีแอบแฝงเพื่อที่จะทำลายชื่อเสียงของผู้ชายมากกว่าที่จะเชื่อว่าผู้หญิงถูกคุกคามทางเพศ

ส่วน อมรสิริ สันต์สุรติกุล และจิรติ ดิงศภัทย์ (2526) ได้วิเคราะห์เรื่องความเสมอภาคระหว่างเพศตามแนวทางสังคมนิยมซึ่งผู้หญิงกลุ่มนี้มีความเชื่อมั่นว่าระบบเพศนิยมเป็นสิ่งที่อยู่ควบคู่กับระบบทุนนิยม (Capitalism) หากสังคมต้องการความเสมอภาคระหว่างเพศจะต้องล้มล้างระบบทุนนิยมให้หมดไป นั่นคือใช้ทฤษฎีขั้นของมาร์กซิสต์มาอธิบายความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ดำรงอยู่ ขณะเดียวกันระบบชายเป็นใหญ่ (Patriarchy) ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาการกดขี่ทางเพศที่พึ่งพาอาศัยระบบทุนนิยมเพื่อดำรงฐานะของผู้ครอบงำสังคมเอาไว้ โดยเฉพาะเมื่อพิจารณาจากสถาบันการสมรสจะพบว่าผู้ชายมีภาระและความรับผิดชอบไม่มากนักต่อครอบครัวเรือน การเลี้ยงดูสมาชิกใหม่และคนชรา แต่มีบทบาทอย่างมากต่อสังคมภายนอกโดยครอบครองทรัพยากรส่วนใหญ่ เช่น อาหาร อำนาจทางการเมือง ที่ดิน ควบคุมแรงงาน และการผลิตชีวิตให้กับสังคมของผู้หญิง รวมทั้งสามารถแสดงออกอย่างเสรีในเรื่องเพศ ในเรื่องนี้สโตลเกออร์ (Stolcke, 1981) วิเคราะห์ว่า การควบคุมผู้หญิงผู้ซึ่งเป็นแหล่งผลิตชีวิตใหม่เท่ากับเป็นการควบคุมปัจจัยการผลิตด้านแรงงานของสังคมทางหนึ่ง ดังนั้นการที่สามี พ่อ หรือพี่ชายควบคุมผู้หญิงในครัวเรือนจึงทำไปเพื่อดำรงฐานะการกดขี่ครอบงำผู้หญิงไว้มิให้เข้ามามีบทบาทในการควบคุมปัจจัยการผลิตของสังคมนั่นเอง

ดังนั้น ภายใต้กรอบการวิเคราะห์ของผู้หญิงนักสังคมนิยมที่เห็นว่าหญิงมีฐานะเป็นเพียงสมบัติของชาย จึงใช้แนวคิดดังกล่าวอธิบายปัญหาการข่มขืนได้ว่า การข่มขืนเป็นการจงใจละเมิดทรัพย์สินของสามีหรือบิดามารดาของฝ่ายหญิง ผู้ชายจึงทำการข่มขืนหญิงของครอบครัวอื่น ๆ หรือข่มขืนลูก หลาน และญาติที่เป็นหญิงภายในครอบครัวเดียวกัน รวมทั้งมีการข่มขืนข้ามพรมแดนชนชั้นในสงครามปลดแอกทั้งหลาย และข้ามกลุ่มชาติพันธุ์ในดินแดนของข้าศึกที่ได้ชัยชนะ

1.3 เพศพาณิชย์และระบบทุนนิยม

ยศ สันตสมบัติ (2540) กล่าวถึงพฤติกรรมทางเพศ ในการสัมมนาเรื่อง “ทิศทางการวิจัยพฤติกรรมทางเพศในสังคมไทย” ว่า ระบบทุนนิยมทำให้ทัศนคติและบรรทัดฐานเรื่องเพศเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว จากเดิมที่เคยเชื่อว่า เรื่องเช็ชเป็นเรื่องปกปิด เปลี่ยนแปลงไปสู่ความคิดที่ว่าเรื่องเช็ชเป็นเรื่องบริโภคนิยม ไม่เพียงเฉพาะการค้าประเวณีเท่านั้น แต่รวมถึงธุรกิจสื่อสิ่งพิมพ์ลามกต่าง ๆ ด้วย

การพัฒนาประเทศในช่วงที่ผ่านมาทำให้วิถีคิดและมุมมองเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในสังคมไทยเปลี่ยนแปลงไป โดยมีความหลากหลายมากขึ้น แบ่งเป็นกลุ่มต่างๆ ได้แก่

- **กลุ่มประเพณีนิยม** ยังคงยึดติดกรอบความคิดเก่าๆ และมาตรฐานเดิมๆ คือมองผู้หญิงเป็นกุลสตรี

- **กลุ่มอำนาจนิยม** คือกลุ่มผู้ชายที่สืบสานการมองผู้หญิงว่าเป็นดอกไม้ เป็นวัตถุ จึงเอารัดเอาเปรียบ แสวงหากำไรจากผู้หญิง

- **กลุ่มนายทุน** มุ่งตักตวงผลกำไรจากอุตสาหกรรมเริงรมย์ มองเรื่องเพศในแง่ของการลงทุนที่เป็นปัจจัยสร้างความร่ำรวย จึงไม่คิดถึงศีลธรรม แต่มองว่าเป็นการค้าชนิดหนึ่ง

- **กลุ่มคลังวัฒนธรรมตะวันตก** เป็นพวกหัวสมัยใหม่ที่ยึดติดรูปแบบของต่างชาติ ไม่เข้าใจรากเหง้าของขนบธรรมเนียมประเพณีไทย ทันสมัยแต่ไม่มีความคิดเป็นของตนเอง และไม่ได้คิดถึงความแตกต่างของสังคมไทยกับตะวันตก

- **กลุ่มเหยื่อของการพัฒนา** ในที่สุดจะมีคนกลุ่มหนึ่งที่ตกเป็นเหยื่อของการพัฒนา ได้แก่ คนชนบทที่ถูกกล่อลวงมาเป็นโสเภณี เด็กเร่ร่อน ซึ่งมีวิถีคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศที่แตกต่างไป

3. แนวคิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศ เหยื่อ และอาชญากร

3.1 ภาพรวมอาชญากรรมและความเบี่ยงเบนทางเพศ

แกนอนและไซมอน (Gagnon and Simond, 1967: 8) แบ่งปัญหาสังคมเกี่ยวกับเรื่องทางเพศออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. ความปรวนแปรทางเพศที่พออนได้ (Tolerated Sex Variance)
2. ความปรวนแปรทางเพศแบบสันโดษ (Asocial Sex Variance)
3. ความปรวนแปรทางเพศแบบมีโครงสร้าง (Structured Sex Variance)

ซึ่งแต่ละประเภทมีลักษณะดังนี้

1) ความปรวนแปรทางเพศที่พอทนได้ (Tolerated Sex Variance)

พฤติกรรมทางเพศในกลุ่มนี้จัดว่าเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนระดับเบาที่สุดที่สังคมยังรู้สึกพอทนต่อการรับรู้รับทราบว่ามีพฤติกรรมดังกล่าวเกิดขึ้นในสังคม ซึ่งได้แก่ การใช้วิธีแปลกๆ ในการร่วมเพศ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน ซึ่งขยายขอบเขตไปถึงการมีเพศสัมพันธ์ในหมู่วัยรุ่น และก่อให้เกิดการตั้งครมร์ขณะยังไม่มีความพร้อมที่จะมีครอบครัวตามมา ยกแก่การทนได้ของสังคมเป็นลำดับไป

2) ความปรวนแปรทางเพศแบบสันโดษ (Asocial Sex Variance)

เป็นพฤติกรรมปรวนแปรทางเพศกลุ่มที่มีความเบี่ยงเบนในระดับที่สูงกว่ากลุ่มแรก ผ่าฝืนต่อจารีตประเพณีและกฎหมาย ได้แก่ การล่วงเกินทางเพศต่อบุคคลในครอบครัวที่มีสายเลือดเดียวกัน (Incest) การล่วงเกินทางเพศต่อเด็ก (Child Molestation) การข่มขืนกระทำชำเรา (Rape) พวกชอบอวดอวัยวะเพศ (Exhibitionism) และพวกถ้ามอง (Voyeurism) ซึ่งพวกชอบอวดอวัยวะเพศเป็นกลุ่มวิถดถาวรทางเพศที่มีไม่มากนักในสังคม ส่วนพวกถ้ามองจะเป็นพวกที่ชอบแอบดูคนเปลือยกาย หรือแสดงบทรักกัน เพื่อกระตุ้น หรือสร้างความเร้าใจ ซึ่งอาจก่อให้เกิดความรำคาญบ้าง แต่มีได้เป็นก่อให้เกิดความเสียหายร้ายแรงจึงไม่ค่อยมีการกล่าวถึงมากนัก พฤติกรรมเบี่ยงเบนเหล่านี้อาจกระทำตามลำพังหรือรวมกันเป็นกลุ่มเล็กๆ กรณีที่เป็นพฤติกรรมส่วนบุคคลเหล่านี้มักเข้าใจกันว่าเป็นเรื่องของจิตใจ อธิบายได้ในทางจิตวิทยาและมุมมองทางจิตวิทยาสังคม ผู้ที่มีพฤติกรรมดังกล่าวมักจะเป็นพวกที่หลุดจากโครงสร้างทางสังคม ขาดการขัดเกลาและต้องการการยอมรับจากสังคม ส่วนใหญ่แล้วพฤติกรรมเหล่านี้มักจะได้รับคานิยมอย่างแพร่หลายในหมู่พวกนอกกฎหมายด้วยกัน

อย่างไรก็ตาม รายละเอียดในเรื่องการล่วงเกินทางเพศต่อบุคคลในครอบครัวที่มีสายเลือดเดียวกัน (Incest) การล่วงเกินทางเพศต่อเด็ก (Child Molestation) การข่มขืนกระทำชำเรา (Rape) จะขอลกล่าวถึงโดยละเอียดในหัวข้อถัดไป

3) ความปรวนแปรทางเพศแบบมีโครงสร้าง (Structured Sex Variance)

พฤติกรรมในกลุ่มนี้มีการจัดโครงสร้างการทำงานอย่างดี ซึ่งเข้าไปสอดรับกับบทบาทและโครงสร้างทางสังคม และแม้ว่าจะได้รับการต้อนรับจากผู้คนจำนวนหนึ่ง แต่พฤติกรรมเหล่านี้สวนกระแสบรรทัดฐาน กฎหมาย และกฎระเบียบของสังคม ดังนั้นจึงถูกจัดว่าเป็นปัญหาที่คุกคามระเบียบกฎเกณฑ์ และศีลธรรมจรรยาของสังคม ความปรวนแปรทางเพศแบบมีโครงสร้างยังก่อให้เกิดกลุ่มวัฒนธรรมรองที่มีรูปแบบ ภาษา และบรรทัดฐานของกลุ่มที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวขึ้นอีกด้วย ได้แก่ พวกรักร่วมเพศ โสเภณี และพวกสื่อสิ่งพิมพ์ลามก ดังนี้

พวกรักร่วมเพศ (Homosexual)

รักร่วมเพศ คือการแสดงออกทางเพศในมวลหมู่สมาชิกที่มีคู่รักเป็นเพศเดียวกัน แต่บางก็ปกปิดเป็นเรื่องลับเฉพาะ ขณะที่บางคนยอมรับรักร่วมเพศในบางสถานการณ์ เช่น ติดคุก เป็นต้น อีกหลายๆ คนกลับเป็นได้ทั้งสองอย่าง คือทั้งกับเพศเดียวกันและต่างเพศ ทั้งชายและหญิงอาจเป็นพวกรักร่วมเพศได้ สำหรับกลุ่มผู้หญิงเรียกว่า เลสเบียน (Lesbians) ส่วนผู้ชายเรียก เกย์ (แผลงมาจากคำว่า Guy แปลว่าผู้ชาย) จนกระทั่งปัจจุบันมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพวกรักร่วมเพศ ชายมากกว่าหญิง และมีการประมาณการกันว่าในสังคม อเมริกันมีพวกเกย์อยู่ประมาณ ร้อยละ 4 (Gagnon and Simond, 1967: 8)

ความนิยมชมชอบรักร่วมเพศเป็นทางออก หรือทางเลือกหนึ่งของสังคมซึ่งกล่าวกันว่า ถ้ามิใช่เพราะเป็นคนบาปนอกกริตนอกรอย ก็เป็นเพราะมีความผิดปกติทางร่างกายหรือจิตใจ แม้ว่าสังคมจะต้องอดทนและอดกลั้นมากขึ้นต่อการนำเสนอเรื่องราวของพวกรักร่วมเพศอย่างเปิดเผยและเป็นที่ยอมรับมากขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ก็ตาม แต่หลายคนที่ยังรู้สึกอึดอัด ยังคงได้รับชัยชนะ แฮร์ริส (Harris อ้างจาก Joseph Julian & William Komblum:1983,83) ทำการสำรวจพบว่า ชาวอเมริกันกว่าครึ่งหนึ่งเชื่อว่าควรจัดให้พวกรักร่วมเพศทำงานเฉพาะตามความถนัดโดยไม่ปะปนกับคนทั่วไป อย่างไรก็ตามพวกดังกล่าวก็ยังคงเป็นปัญหาสังคมมิใช่เพราะสมาชิกอื่นๆ ของสังคมพิจารณาว่าพฤติกรรมดังกล่าวคุกคามต่อค่านิยมของสังคมเท่านั้น แต่เพราะในบางสังคมยังแยกแยะกีดกันจากอาชีพบางอาชีพอีกด้วย

เรื่องที่น่าสงสัยสำหรับทุกคนตลอดมาก็คือ อะไรเป็นสาเหตุทำให้คนบางคนมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ซึ่งจากการศึกษาทางชีววิทยาพบว่า ร้อยละ 95 (Gagnon and Simond, 1967: 10) ของคู่แฝดเหมือนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศจะมีพฤติกรรมดังกล่าวทั้งคู่แต่จนกระทั่งปัจจุบันก็ยังไม่มียุทธศาสตร์ยืนยันว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเกิดจากสาเหตุทางด้านชีววิทยาแต่อย่างใด แม้ว่าพวกรักร่วมเพศส่วนหนึ่งจะเชื่อว่าพวกเขา มีความผิดปกติทางด้านชีววิทยาก็ตาม

ที่สำคัญกว่าสาเหตุทางชีววิทยาคือสาเหตุทางด้านสังคม สิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อการเลี้ยงดูหล่อหลอมพฤติกรรมทางเพศของสมาชิกครอบครัว มนุษย์อาจจะมีหรืออาจจะไม่มี ความต้องการพื้นฐานทางเพศมาก่อนแต่เข้าหลอมบุคลิกภาพที่แสดงออกให้เห็นจากกระบวนการขัดเกลาทั้งทางตรง และ ทางอ้อมได้ค่อยๆทำให้เกิดการเรียนรู้และมีประสบการณ์ในเวลาต่อมา จิตแพทย์และนักจิตวิทยาก็ยังไม่อาจแยกแยะประสบการณ์ในวัยเด็กที่มีผลต่อการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศได้สำเร็จสมบูรณ์ แต่พบว่าประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกันบางประการได้แก่การที่ครอบครัวมีมารดาซึ่งครอบงำและมีอำนาจเหนือบิดา ขณะที่บิดาอ่อนแอ ยอมตาม หรือมีบทบาท ความเป็นชายอยู่ในขั้นวิกฤติเป็นเหตุปัจจัยให้ลูกชายเกิดความสับสนในการเรียนรู้บทบาทความเป็นเพศชายจากบิดาแต่ไม่ทุกกรณี ขณะเดียวกันพวกรักร่วมเพศมักจะสร้างจุดร่วมในการตอบคำถามเหล่านี้ว่าที่พวกเขาเป็นเช่นนี้เพราะเป็นการตอบสนองความพอใจทางสังคมซึ่งมีสิทธิที่จะ

กระทำตามอำเภอใจ เพราะสังคมสร้างรอยมลทินให้กับพวกเขาๆ จึงต้องพัฒนารูปแบบลักษณะพฤติกรรมขึ้นมา เพื่อประกาศนามว่าเขาเป็นพวกกรักร่วมเพศ แต่ไม่ใช่เพราะบุคลิกลักษณะดังกล่าวที่เป็นสาเหตุให้เขากลายเป็นพวกกรักร่วมเพศ

โสเภณี (Prostitution)

มีผู้ให้นิยาม คำว่า "โสเภณี" ว่าหมายถึง การมีเพศสัมพันธ์แบบสำส่อนเพื่อให้ได้มาซึ่งเงินโดยปราศจากอารมณ์ร่วมแต่อย่างใด โสเภณีดำรงชีพอยู่ด้วยการขายบริการทางเพศให้แก่ใครก็ตามที่จ่ายเงิน ส่วนใหญ่โสเภณีจะเป็นหญิง แต่ก็มีบางส่วนที่เป็นชายและเพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ แต่ทั้งสองกลุ่มมุ่งให้บริการแก่ลูกค้าที่เป็นชายเป็นหลัก

โสเภณีเป็นอาชีพเก่าแก่ปรากฏอยู่ในประวัติศาสตร์เป็นเวลายาวนาน แต่สถานภาพของอาชีพดังกล่าวในสายตาของสังคม รวมทั้งทัศนคติของคนในสังคมต่ออาชีพดังกล่าวกลับเป็นไปในทิศทางตรงกันข้าม ในสังคมสมัยก่อนโสเภณีมักจะเป็นผู้ให้การสนับสนุนศาสนา เช่นรวมกลุ่มกันไปโบสถ์ และช่วยประกอบศาสนกิจที่สำคัญๆ ในบางครั้งการประกอบอาชีพโสเภณีก็ถูกต้องตามกฎหมาย เช่นบางส่วนของรัฐเนวาดา ด้วยเหตุผลที่ว่า เธอเหล่านั้นกำลังจะเป็นโสเภณี และพวกผู้ชายก็ให้การสนับสนุนหล่อน จึงเป็นการดีกว่าที่จะดำเนินการอย่างเปิดเผยเพื่อจะได้สอดส่องดูแลได้ดียิ่งขึ้น แต่บ่อยครั้งที่สังคมห้ามประกอบอาชีพโสเภณีเช่นในช่วงศตวรรษที่ผ่านมา รวมทั้งมีความเข้มงวดประกอบการสั่งห้ามมากขึ้นแตกต่างกันไปตามยุคสมัย

อย่างไรก็ตาม ทั้งๆ ที่สังคมลงความเห็นร่วมกันว่า โสเภณีเป็นอาชีพชั้นต่ำที่สังคมไม่ยอมรับ แต่เหตุใดจึงยังคงมีผู้ประกอบอาชีพโสเภณี ซึ่งคำถามดังกล่าวที่ถามโสเภณีแตกต่างจากการถามผู้หนึ่งผู้ใดว่าเหตุใดจึงเลือกประกอบอาชีพเป็นทนายความเพราะโสเภณีเป็นอาชีพที่สังคมไม่ยอมรับแต่คำตอบที่ได้รับอาจไม่แตกต่างกันมากนัก เช่น เนื่องจากเงินค่าตอบแทนที่ได้รับ การได้พบปะกับผู้คนหลากหลาย ได้รู้จักกับลูกค้าที่มีเรื่องราวเฉพาะบุคคลแตกต่างกันไปซึ่งต้องการที่ปรึกษา ผู้ให้คำแนะนำ (Robert Bell, 1971)

มีการศึกษาโดยใช้คำถามทางจิตวิทยาเพื่อวิเคราะห์ว่าระหว่างปัจจัยภูมิหลังทางครอบครัว กับ ปัจจัยความชอบเป็นนักรักของแต่ละบุคคล ปัจจัยใดจะมีผลต่อการเป็นโสเภณี มากกว่ากัน อย่างไร และความรู้สึกที่มีต่อภาพลักษณ์ของตนก่อนและหลังจากที่เป็นโสเภณีแล้วเป็นอย่างไร Jennifer James and Jane Meyerding (1977) พบว่า ร้อยละ 57 ของโสเภณีเคยถูกข่มขืนขณะยังเป็นเด็ก และในงานวิจัยครั้งหลังพบว่า ร้อยละ 65 ของโสเภณี เคยตกเป็นเหยื่อของการถูกข่มขืนก่อนมาเป็นโสเภณี และในจำนวนเหล่านี้บางส่วนยอมรับว่าเคยถูกกระทำอนาจารอย่างใดอย่างหนึ่งในวัยเด็ก โดยร้อยละ 12 (Jennifer James and Jane Meyerding, 1977) เคยถูกล่วงเกินทางเพศจากบิดาของตน ผู้วิจัยสรุปว่า การที่เคยถูกข่มขืนมาก่อนหรือเคยถูกล่วงละเมิดทางเพศจากบุคคลในครอบครัวมาก่อนไม่อาจกล่าวได้โดยตรงว่าเป็นสาเหตุ

ของการกลายมาเป็นโสเภณีแต่เป็นเหตุปัจจัยหนึ่งที่พัฒนาไปสู่การเลือกประกอบอาชีพโสเภณีได้ง่ายขึ้น เพราะการเริ่มต้นมีเพศสัมพันธ์ทางใดทางหนึ่งตั้งแต่วัยเด็กเท่าไร ยิ่งทำให้ความรู้สึกสำนึกผิด ความละอายแกลใจ อันเป็นภูมิด้านทานที่สำคัญทางจิตใจถูกทำลายลงไป และสูญเสียความเชื่อมั่นที่จะพัฒนาตนเองไปสู่ศักยภาพสูงสุดเนื่องจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ ส่วนโสเภณีกลุ่มอื่นๆ ที่เหลือมักตอบว่า มาเป็นโสเภณีเพราะชอบ สนุกสนานกับการให้บริการ ซึ่งผู้วิจัยส่วนใหญ่มองว่า เป็นคำตอบที่หลบเลี่ยง เนื่องจากไม่เต็มใจที่จะให้ข้อมูลเชิงลึกมากกว่า จะ เป็นความจริงทั้งหมด

สื่อสิ่งพิมพ์ลามก (Pornography)

เรื่องทางเพศที่เป็นปัญหาสังคมอีกเรื่องหนึ่งซึ่งมีพฤติกรรมสันคลอนระเบียบวินัยของสังคม คือ เรื่องของสื่อสิ่งพิมพ์ลามกต่างๆ ที่ปรากฏอยู่ในสังคมร่วมศตวรรษมาแล้ว ซึ่งเป็นการให้บริการขายภาพการ์ตูนลามกที่ปกปิดซ่อนเร้น แต่ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา เรื่องของสื่อสิ่งพิมพ์ลามกกลายเป็นปัญหาสังคม เนื่องจากมีการขยายขอบเขตความเบี่ยงเบนออกไปอย่างกว้างขวาง โดยเปิดเผย แบบที่ไม่เคยเป็นมาก่อน จนกระทั่งต้องย้อนกลับมาพิจารณาพิเคราะห์กันว่า สิ่งใดที่สมควรอนุญาตให้ตีพิมพ์เผยแพร่ได้ และมากน้อยเพียงใด

สื่อสิ่งพิมพ์ลามก ได้แก่หนังสือ ภาพยนตร์ วิดีโอเทป ฯลฯ เกี่ยวกับเรื่องทางเพศที่จัดทำขึ้นเพื่อกระตุ้นเร้าอารมณ์และเสริมสร้างจินตนาการที่มากเกินไปจนสมควรกว่าพฤติกรรมทางเพศตามปกติ สื่อสิ่งพิมพ์ลามกเหล่านี้สามารถช่วยปลดปล่อยแรงขับทางเพศให้ผู้อ่าน หรือผู้ชมได้โดยเฉพาะพวกผู้ชาย ขณะเดียวกันก็สามารถผลักดันให้ผู้ชายมีพฤติกรรมทางเพศที่วิตรถารเกินสมควรได้

สื่อสิ่งพิมพ์ลามกในสายตาของสังคม

นักสังคมวิทยาส่วนใหญ่ระบุว่า สื่อสิ่งพิมพ์ลามกเป็นปัญหาสังคมมิใช่เพราะสิ่งดังกล่าวไปกระทบกระเทือนธรรมเนียมปฏิบัติที่ติงามของสังคมในเรื่องเพศ แต่เป็นเพราะสิ่งดังกล่าวก่อให้เกิดผลกระทบต่อเพื่อนบ้านที่วงการธุรกิจประเภทนี้เข้าไปเกี่ยวข้องสัมพันธ์ด้วย ขณะที่นักสังคมวิทยาบางคนระบุว่าบรรดาสื่อสิ่งพิมพ์ลามกเหล่านี้ทำให้ค่านิยมทางด้านศีลธรรมจรรยาของชาวอเมริกันเปลี่ยนแปลงไป แต่เมื่อกฎหมายถูกใช้เป็นเครื่องมือในการรักษาปรัชญาทางจารีตประเพณี จึงมิได้ตั้งอยู่บนรากฐานการกำหนดนโยบายทางสังคมที่เหมาะสมสำหรับสังคมอย่างแท้จริงและมีผลให้เรื่องดังกล่าวกลายเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนและเป็นปัญหาสังคมไปในที่สุด

สื่อสิ่งพิมพ์ลามกกับการตรวจตราของเจ้าหน้าที่

ในสหรัฐอเมริกามีการถกเถียงเรื่องนี้กันมากกว่าควรมีการตรวจตราและกำหนดขอบเขตความเหมาะสมของสื่อสิ่งพิมพ์ที่น่าออกเผยแพร่หรือไม่ ซึ่งเป็นเรื่องที่มีหลักประกันสิทธิ

เสรีภาพของสื่อมวลชนไว้ ฝ่ายที่เห็นว่าควรชี้แจงความเหมาะสมให้เหตุผลว่าสื่อสิ่งพิมพ์เหล่านี้ทำลายคุณค่าของศิลปะและวรรณกรรมที่มนุษยชาติได้สร้างสรรค์ขึ้นอย่างวิจิตรบรรจงลงอย่างสิ้นเชิง และทำให้เด็กใจแตกก่อนวัยอันสมควร ส่วนอีกฝ่ายหนึ่ง เห็นว่าการอ่านหรือชมภาพเหล่านี้ เป็นสิทธิส่วนบุคคล ซึ่งแต่ละคนมีเจตน์จำนงอิสระที่จะใช้ดุลพินิจเลือกบริโภคข้อมูลได้ด้วยตนเอง ซึ่งมีได้ทำอันตรายต่อสังคมแต่อย่างใดสังคมจึงไม่ควรห้ามปราบ ออกกฎหมายมาบังคับ หรือยุ่งเกี่ยวเรื่องนี้แต่อย่างใด เมื่อไม่ต้องปิดบังซ่อนเร้น ผู้บริโภคก็จะเบื่อหน่ายไปเองในที่สุดและหันมานิยมชมชอบสิ่งอื่น ๆ ที่สนุกสนานต่อไป

ลักษณะของการล่วงเกินทางเพศ

นอกจากการจำแนกลักษณะอาชญากรรมทางเพศออกเป็น 3 ลักษณะตามการจัดกลุ่มปัญหาสังคมแล้ว อรพินท์ สฟโซคชัย (2542: 1-7) ได้ศึกษาและรายงานการแบ่งลักษณะอาชญากรรมทางเพศออกอีกแนวหนึ่งโดยเป็น 2 ลักษณะในชื่อว่า “ลักษณะของการล่วงเกินทางเพศ” ดังนี้

1. การล่วงเกินทางเพศโดยตรงที่มีเงื่อนไขแลกเปลี่ยน (Quid pro Quo) คือการให้สิ่งที่มีมูลค่ากระทำการแลกเปลี่ยนกับการมีความสัมพันธ์ทางเพศ ซึ่งพฤติกรรมนี้เข้าข่ายการใช้อำนาจในทางที่ไม่ถูกต้องสมควร เช่นกรณีนายจ้างและลูกจ้าง หัวหน้าและลูกน้อง ครูและลูกศิษย์ ซึ่งผู้วิจัยขอรวมกรณีบิดาและบุตรเข้าในกลุ่มนี้ด้วย

2. การสร้างสภาพแวดล้อมหรือสถานการณ์ที่ไม่พึงปรารถนา (Hostile or Discriminatory Environment) คือการล่วงเกินทางเพศในลักษณะหยิกแถมหยอกโดยอาศัยเงื่อนไขที่เป็นปัจจัยแวดล้อมภายนอก ซึ่งเกิดขึ้นใน 3 ลักษณะ ได้แก่

- การล่วงเกินทางเพศทางวาจา (Verbal Harassment) เช่น การวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับรูปร่างการแต่งตัวที่สื่อไปในทางลามก การเล่าเรื่องตลกลามก การพูดหรือถามถึงความสัมพันธ์ทางเพศของบุคคลใดบุคคลหนึ่งในที่สาธารณะ การเปลี่ยนหัวข้อเรื่องงานให้เป็นเรื่องทางเพศหรือเรื่องลามก การกระจายข่าวลือหรือนินทาเกี่ยวกับเรื่องเพศสัมพันธ์ของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ฯลฯ

- การล่วงเกินทางเพศโดยการแสดงออกทางกริยา (Nonverbal Harassment) เช่น การจ้องมองอย่างกรุ่มกริม การแสดงสีหน้าท่าทางเจ้าชู้ การแสดงท่าทางหรือการเคลื่อนไหวร่างกายที่สื่อถึงเจตนาล่วงเกินทางเพศ การติดภาพ แสดงสิ่งของ หรืออุปกรณ์ที่สื่อไปในทางเพศหรือลามก การส่งจดหมาย ข้อความ ภาพ การ์ด หรือคำกลอนที่สื่อไปในทางเพศหรือลามก การมองอย่างสำรวจตรวจตรา (โดยตั้งใจ) ฯลฯ

- การล่วงเกินโดยการสัมผัส (Physical Harassment) เช่น การแตะเนื้อต้องตัวรวมทั้งการจับต้องเสื้อผ้า ร่างกาย ผม และการนวดคอแขน การกอดจูบ หอมแก้ม ตีกัน หรือสะโพก การยืน เดิน หรือนั่งใกล้ชิดเกินความจำเป็น ใช้บางส่วนของร่างกายสัมผัสโดยจงใจ ฯลฯ

3.2 ผู้ถูกข่มขืน: เหยื่ออาชญากรรมทางเพศ

1) ความหมาย

“อาชญากรรมทางเพศ” (Sex Crime) หมายถึง การกระทำผิดกฎหมายด้วยความผิดเกี่ยวกับเพศ ซึ่งพฤติกรรมที่กระทำมีลักษณะฝ่าฝืนต่อจารีตประเพณีและกฎหมาย โดยผู้ตกเป็นเหยื่อมิได้ยินยอมพร้อมใจ หรือกระทำด้วยการใช้กำลังอำนาจบังคับขืนใจ เรียกว่าเป็นการข่มขืน (Rape) ซึ่งเรียกชื่อแตกต่างกันตามแต่กลุ่มผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ได้แก่ การข่มขืนกระทำชำเรา (Rape) การล่วงเกินทางเพศต่อบุคคลในครอบครัวที่มีสายเลือดเดียวกัน หรือการข่มขืนภายในครอบครัว (Incest) การข่มขืนคู่สมรส (Marital rape) การข่มขืนโดยอาศัยอำนาจหน้าที่ (Authority Rape) และการล่วงเกินทางเพศต่อเด็ก (Child Molestation) พฤติกรรมเหล่านี้ อาจกระทำตามลำพัง หรือรวมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ เรียกว่าเป็นการข่มขืนแบบตัวต่อตัว (Single Rape) การโถมหญิง (Group Rape) และการฆ่าข่มขืน (Felony Rape) ตามลำดับ

“เหยื่ออาชญากรรม” (Crime Victim) ตามที่ Black Law Dictionary ได้อธิบายไว้ หมายถึง ผู้ที่ได้รับความเสียหายจากการกระทำผิดอาญาหรือละเมิด ขณะที่ภาษากฎหมายเรียกเหยื่ออาชญากรรมว่า “ผู้เสียหาย” ซึ่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2(4) ให้นิยามศัพท์คำว่า “ผู้เสียหาย” ไว้ว่า หมายความว่าบุคคลผู้ได้รับความเสียหายเนื่องจากการกระทำผิดฐานใดฐานหนึ่ง รวมทั้งบุคคลอื่นที่มีอำนาจจัดการแทนได้ ซึ่งบัญญัติไว้ในมาตรา 4,5,6

ดังนั้น ผู้วิจัยได้กำหนดนิยามศัพท์ “เหยื่ออาชญากรรมทางเพศ” (Sex Crime Victim) ว่า หมายถึง ผู้ที่ได้รับความเสียหาย เดือดร้อน ทุกข์ทรมานทั้งทางร่างกายและจิตใจ จากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ซึ่งอาชญากรรมทางเพศที่ทำการศึกษาในครั้งนี้คือ การล่วงละเมิดทางเพศโดยการถูกข่มขืนกระทำชำเราซึ่งผู้ชายกระทำต่อผู้หญิง

2) ประเภทของเหยื่อ

ชาร์เฟอร์ (อ้างถึงใน อรรถพร ชูบำรุง และ ศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด, 2538: 51-53) ได้แบ่งเหยื่ออาชญากรรมออกเป็น 7 ประเภท ดังนี้

1. เหยื่ออาชญากรรมที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอาชญากร (Unrelated Victim) หรือเหยื่อบริสุทธิ์ คือเป็นเหยื่อที่ไม่มีความสัมพันธ์แต่ประการใดกับอาชญากร เป็นเพียงผู้รับเคราะห์กรรมจากอาชญากรรมเท่านั้น ทุกคนในสังคมอาจตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ ทุกคนอยู่ในสภาพแวดล้อมที่จะเป็นเหยื่อเมื่อไรก็ได้ไม่จำเป็นว่าจะเคยมีความสัมพันธ์กับอาชญากรมาก่อน ตัวอย่างเช่น ผู้จัดการธนาคารที่มิได้มีความสัมพันธ์กับคนร้ายปล้นธนาคาร หรือเจ้าของบ้านที่ถูกคนร้ายเข้าไปลักทรัพย์ในบ้าน เป็นต้น

2. **เหยื่อที่กระตุ้นให้เกิดอาชญากรรม (Provocative Victim)** คือเหยื่อที่ได้กระทำบางอย่างเป็นการขัดใจแก่อาชญากร เมื่ออาชญากรได้รับการช่วย ส่งเสริม ก็ลงมือทำร้ายเหยื่อ ถือได้ว่าเหยื่อเป็นผู้ลงมือกระทำก่อน ตัวอย่างเช่น เหยื่อละเมิดคำมั่นสัญญา แสดงการดูแคลน หรือมีคนรักใหม่ เป็นต้น การกระทำของเหยื่ออาชญากรรมดังกล่าว อาจบันดาลให้อาชญากรประกอบอาชญากรรมได้ทันที เหยื่อประเภทนี้จึงควรจะมีควมรับผิดชอบอย่างมาก

3. **เหยื่อที่จงใจให้เกิดอาชญากรรม (Precipitative Victim)** คือเหยื่อที่มีได้ทำสิ่งใดอันเป็นพิเศษแก่อาชญากร แต่พฤติกรรมอันปราศจากความตั้งใจของเหยื่อกลับส่งเสริมล่อใจหรือจงใจให้อาชญากรประกอบอาชญากรรมต่อเหยื่อที่เป็นตัวล่อ ตัวอย่างเช่น หญิงสาวเดินคนเดียวในที่เปลี่ยวยามค่ำคืน เป็นต้น ซึ่งเหยื่อควรไตร่ตรองได้ว่าเป็นการเสี่ยงต่อการเกิดอาชญากรรม เหยื่อจึงควรมีความรับผิดชอบบ้างตามสมควร หากอาชญากรรมเกิดขึ้น

4. **เหยื่อที่มีความอ่อนแอทางชีวภาพ (Biologically Weak Victim)** คือเหยื่อที่มีความอ่อนแอทั้งทางร่างกาย และจิตใจ ทำให้อาชญากรมีความคิดที่จะทำร้าย ได้แก่ เด็ก คนชรา ผู้หญิง ผู้ไร้ความสามารถ คนวิกลจริต ฯลฯ กลุ่มบุคคลดังกล่าว เป็นกลุ่มที่ง่ายแก่การตกเป็นเหยื่อ ลักษณะดังกล่าวของเหยื่อจะส่งเสริมให้เกิดอาชญากรรมก็จริงอยู่ แต่เหยื่อเช่นนี้ไม่ควรมีความรับผิดชอบต่อความผิดแต่ประการใด กลุ่มบุคคลดังกล่าวโดยปกติย่อมตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ง่ายอยู่แล้วในทุกสังคม เป็นความรับผิดชอบของรัฐที่จะต้องคุ้มครองสวัสดิภาพและความปลอดภัย และป้องกันการตกเป็นเหยื่อของคนกลุ่มนี้

5. **เหยื่อที่มีความอ่อนแอทางสังคม (Socially Weak Victim)** คือเหยื่อที่มักมิได้รับการยอมรับว่าเป็นสมาชิกอย่างเต็มภาคภูมิของชุมชน ได้แก่ พวกอพยพเข้ามาใหม่ พวกนับถือศาสนาบางนิกาย และชนกลุ่มน้อย เป็นกลุ่มที่อยู่ในฐานะที่จะถูกเอารัดเอาเปรียบจากพวกอาชญากรเมื่อไรก็ได้ จึงสมควรได้รับความตำหนิ อาชญากรและสังคมควรจะร่วมรับผิดชอบต่อความผิดที่เกิดขึ้น ด้วยเหตุที่ปฏิบัติด้วยความลำเอียงต่อพวกเขา

6. **ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของตนเอง (Self-Victimizing Victim)** คือเหยื่อที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของตนเองหรืออาชญากรรมที่ไม่มีเหยื่อหรืออาชญากรรมที่ปราศจากเหยื่อ (Victimless Crime or Crime without Victim) โดยปกติการเกิดอาชญากรรมจะประกอบไปด้วยอาชญากรฝ่ายหนึ่ง กับเหยื่อหรือผู้เสียหายอีกฝ่ายหนึ่ง แต่เหยื่อที่ตกเป็นเหยื่อของตนเองนี้ คืออาชญากรรมบางอย่างที่เหยื่อและอาชญากรเป็นคนๆ เดียวกัน เช่น การเสพยาเสพติด การทำแท้ง การเล่นการพนันในบางสังคมที่กำหนดว่าเป็นการกระทำผิดกฎหมาย เป็นต้น อาชญากรประเภทนี้เป็นผู้แสดงบทบาทสองบทบาทไปพร้อมกัน คือ บทบาทอาชญากรและบทบาทของเหยื่อ ในกรณีเช่นนี้ไม่ต้องมีใครมาแบ่งความรับผิดชอบร่วมด้วย

7. **เหยื่อการเมือง (Political Victim)** คือเหยื่อที่ได้รับความทุกข์ทรมานจากผู้ที่เป็นปฏิปักษ์กันในทางการเมือง แต่ไม่รวมถึงพวกนักปฏิวัติที่ต่อสู้เพื่ออุดมการณ์ของตนแต่ประสบความพ่ายแพ้ จัดว่าเป็นอาชญากรการเมืองมิได้เป็นเหยื่อการเมืองโดยนัยที่กล่าวถึงนี้สำหรับเหยื่อการเมือง คือ บุคลากรที่เป็นคู่แข่งในการรณรงค์เพื่อตำแหน่งที่มีอำนาจ แต่ถูกฝ่ายที่มีอำนาจ

อยู่ก่อนแล้วเจาะจงว่าเป็นผู้ที่กระทำความผิดหรือ อาชญากรแต่ถ้ามองในแง่มุมมองของศีลธรรมแล้ว เขาก็คือเหยื่อประเภทหนึ่ง ความหมายดังกล่าวรวมถึงประชาชนผู้ตกเป็นเหยื่อในเหตุการณ์จลาจลทางการเมืองเช่น ประชาชนผู้บาดเจ็บล้มตายในเหตุการณ์พฤษภาทมิฬอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม อาจพิจารณาเหยื่ออาชญากรรมจากการตกเป็นเหยื่อโดยตรง หรือโดยทางอ้อมจากอาชญากรรมได้อีกทางหนึ่ง ดังที่ สุดสงวน สุธีสร (2534: 1) ได้จัดจำแนกเหยื่ออาชญากรรมเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ โดยผู้วิจัยขออธิบายความเพิ่มเติมในบางประเด็น ดังนี้

1. ผู้เสียหาย หรือ เหยื่อโดยตรง (Direct Victim) คือผู้ที่ถูกล่วงละเมิดและได้รับความเสียหายโดยตรงจากการกระทำผิดกฎหมายนั้น

2. ผู้เสียหาย หรือ เหยื่อโดยอ้อม (Indirect Victim) คือ บุคคลที่สามที่ได้รับผลกระทบจากการกระทำผิดกฎหมาย แม้ว่ากรกระทำนั้นจะมีได้เกิดขึ้นกับเขาโดยตรง ได้แก่

ก. ครอบครัว ญาติพี่น้อง ผู้ใกล้ชิดของเหยื่ออาชญากรรมตลอดจนแวดวงผู้เกี่ยวข้อง กับชีวิตและการทำงานของเหยื่ออาชญากรรม

เหยื่อโดยอ้อมกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่ได้รับความเสียหาย ซึ่งเป็นผลกระทบทางด้านจิตใจ และทรัพย์สิน อันเนื่องมาจากญาติพี่น้องผู้ใกล้ชิดอันเป็นที่รักของตนบังเอิญตกเป็นเหยื่อโดยตรงของอาชญากรรม ทำให้บุคคลกลุ่มนี้ต้องได้รับทุกขเวทนาอันเกิดจากอาชญากรรมดังกล่าวไปด้วย ตัวอย่างเช่น มารดาที่ต้องสูญเสียบุตรสาวซึ่งถูกอาชญากรข่มขืนกระทำชำเราแล้วฆ่าทิ้ง เป็นต้น

ข. พยานผู้เห็นเหตุการณ์ หรือประจักษ์พยาน ซึ่งอยู่ในที่เกิดเหตุ

เหยื่อโดยอ้อมกลุ่มนี้ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือพลเมืองดีผู้ประสบพบเห็นเหตุการณ์ที่อาชญากรกระทำการล่วงละเมิดต่อเหยื่ออาชญากรรมในกรณีใดกรณีหนึ่งโดยบังเอิญและยินยอมที่จะช่วยเหลือทางราชการ โดยการให้การหรือเบิกความเป็นพยาน อย่างไรก็ตามพยานกลุ่มดังกล่าว ก็จะต้องได้รับความเดือดร้อน ไร้ค่า และเสียเวลาตามสมควรในการดังกล่าวจนกว่าคดีจะเสร็จสิ้นลง หรือบางครั้งอาจต้องเสี่ยงอันตราย ต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของตน เนื่องจากการถูกขู่ฆ่าหรือทำร้ายในคดีอุกฉกรรจ์บางคดี อีกด้วย

ค. ประชาชน สังคม ชุมชน ที่ถูกล่วงละเมิดต่อกฎเกณฑ์

เหยื่อโดยอ้อมกลุ่มนี้ เป็นเหยื่อกลุ่มใหญ่ที่ต้องประสบกับความรู้สึกไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ในฐานะสมาชิกของสังคมที่เต็มไปด้วยอาชญากรรม อันเป็นผลกระทบทางอ้อมอยู่ตลอดเวลา โดยไม่อาจคาดเดาได้ว่าตนและครอบครัวจะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมบ้างในวันใดวันหนึ่ง

3) ผู้ถูกข่มขืนกระทำชำเรา: ผลกระทบ

บัลซุ (Bassuls, Ellen., อ้างถึงในวิธาน ปัสศรีสกุล, 2539: 29) อธิบายว่า การข่มขืนกระทำชำเราก่อให้เกิดผลกระทบต่อหญิงที่ตกเป็นเหยื่อในลักษณะวิกฤตของชีวิตทั้งทางร่างกาย อารมณ์และจิตใจ เป็นช่วงที่กลไกป้องกันทางจิต (Defense mechanism) ใช้การไม่ได้หรือไร้ประสิทธิภาพอันเนื่องมาจากการที่บุคคลต้องเผชิญปัญหาหรืออยู่ในภาวะแห่งการเปลี่ยนแปลง แต่สภาพดังกล่าวจะรุนแรงมากน้อยเพียงใดต้องประเมินจากความเข้มแข็งหรืออ่อนแอของหญิงผู้ตกเป็นเหยื่อว่าได้พยายามแก้ไขภาวะวิกฤตด้วยตนเองมากน้อยเพียงใด

จากการศึกษาอาการเจ็บป่วยอันเนื่องจากการถูกข่มขืน ทั้งอาการระยะเฉียบพลัน: ภาวะสับสน (Disorganization) และระยะยาว: ภาวะกลับคืนสู่สภาพปกติ (Reorganization) เบอเกสและฮอลมสตรอม (Burgess and Holmstrom) พบว่าเหยื่อที่ถูกข่มขืนมักมีปฏิกิริยาคล้ายคลึงกัน คือ

- ปฏิกิริยาทางร่างกาย (Physical Reactions) หญิงที่ถูกข่มขืนมักมีอาการเจ็บปวดรวดร้าวไปทั่วทั้งร่างกาย รวมทั้งบริเวณที่อาจถูกทำร้ายอื่น ๆ มีอาการนอนไม่หลับ (ร้อยละ 49.9 จากกลุ่มตัวอย่าง 598 ราย) เนื่องจากมีความเครียดทางอารมณ์สูง ซึ่งจะใช้เวลากว่า 1 ปี กว่าจะสามารถนอนได้ตามปกติ ฝันร้าย ซ้ำซากวนเวียนไปมา เพื่ออาหาร ฯลฯ

- ปฏิกิริยาทางอารมณ์ (Emotional Reaction) เกิดความละอาย รู้สึกผิดหวาดกลัว รู้สึกถึงความโหดร้าย ตกอยู่ในภาวะจำยอม อยู่ภายใต้การบังคับ เหมือนใกล้ตายแล้วรอดชีวิตมาได้ กระอักกระอ่วนใจ โทษ ต่ำหนืดตนเอง โกรธ และอยากแก้แค้น รวมทั้งมีอาการหวาดระแวงในช่วง 2-3 สัปดาห์แรก มีอารมณ์แปรปรวน และกลัวผู้ชาย

- ปฏิกิริยาทางสังคม (Social Lifestyle) การถูกข่มขืนกระทบกระเทือนต่อการดำรงชีวิตตามปกติในสังคมของผู้หญิง บางคนอาจกลับไปเรียนหรือทำงานแต่กิจกรรมทางสังคมจะลดลงเนื่องจากสภาพจิตใจอ่อนแอ มองว่าตนเองเป็นคนไม่ดี มีปมด้อย ไม่มีคุณค่าเพราะถูกข่มขืน และหลีกเลี่ยงจากการถูกตราหน้า ขณะที่บางคนเก็บตัวอยู่กับบ้าน คบหาสมาคมเฉพาะเพื่อนสนิท ไม่ไว้วางใจผู้ชายทั้งที่รู้จักและแปลกหน้า ชีวิตทางสังคมเปลี่ยนแปลงไป

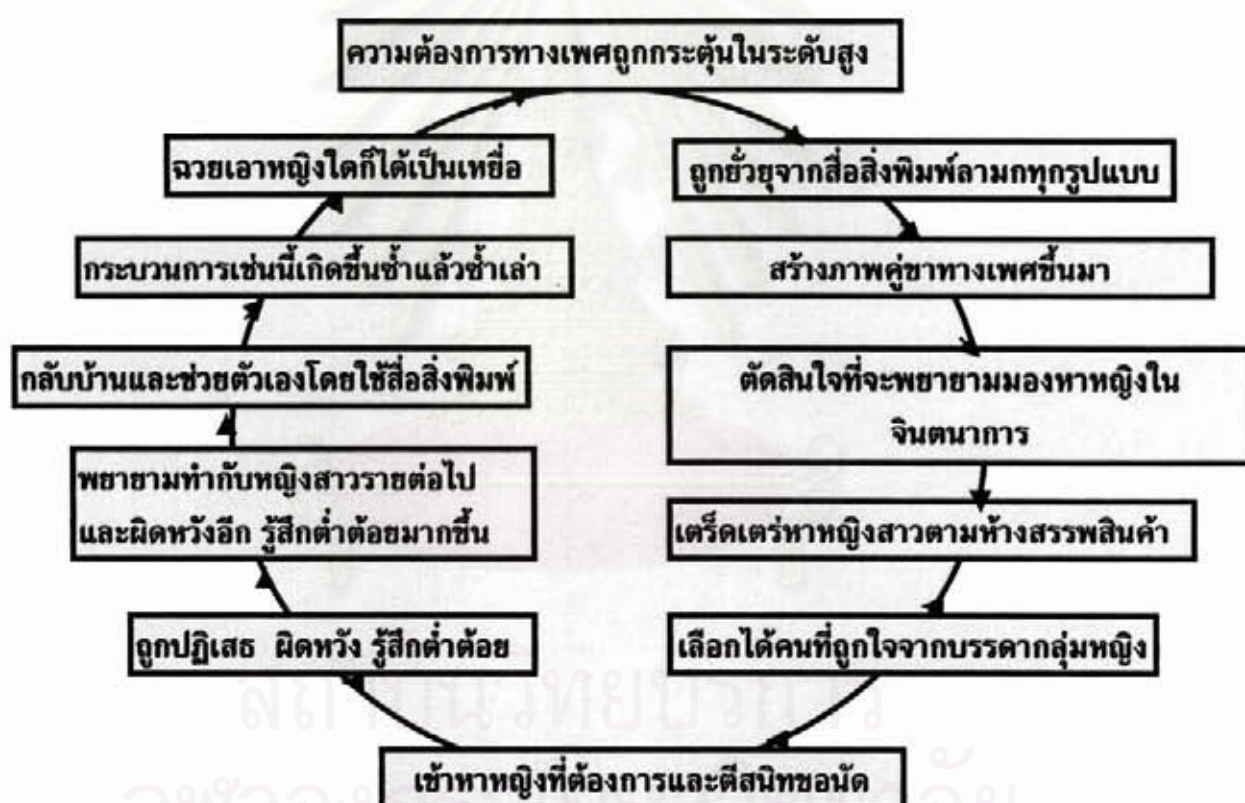
- ปฏิกิริยาทางเพศ (Sexual Lifestyle) หญิงที่ไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศมาก่อนจะรู้สึกสับสนและคิดว่าการมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องไม่น่าพึงใจ บั่นทอนความต้องการทางเพศอันเป็นสัญชาตญาณของมนุษย์ ขาดความเชื่อมั่นและความภาคภูมิใจในตนเอง

ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การข่มขืนมิได้ส่งผลกระทบต่อเพียงเฉพาะต่อเหยื่ออาชญากรรมทางเพศเท่านั้น แต่ การถูกล่วงละเมิดทางเพศในลักษณะรุนแรงนั้นนอกจากจะเป็นอุบัติเหตุชีวิตที่ยากจะลืมเลือนแล้วยังเป็นร่องรอยแห่งความแปลกแยกระหว่างเพศในสังคม และตอกย้ำบรรยากาศแห่งความไร้ระเบียบ ไร้บรรทัดฐาน ไร้ความผูกพันของผู้คนในสังคมให้แก่ชายเป็นวงกว้าง ช่างแก่การเหยียดหยามซึ่งเป็นผลกระทบในวงกว้างกว่าที่คิดอีกด้วย

3.3 ผู้กระทำผิดทางเพศ: ลักษณะท่าที

อาชญากรหรือผู้ประพฤดิเบี่ยงเบนเกี่ยวกับเรื่องเพศทั้งหลายที่มีได้เสพยาบ้า หรือยาเสพติดอื่นใดอันก่อให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนเพราะฤทธิ์ยา มักมีบุคลิกภาพเป็นคนอ่อนไหว เจ้าอารมณ์ และมีระคะจริดแรง คิดเพ้อฝัน ไม่อยู่ในโลกของความจริง ติดข้องในจินตนาการว่าตนเป็นผู้แสดงบทบาทของเจ้าบ่าวหรือชายหนุ่มเจ้าสำราญ (เพลย์บอย) ไฟแรงสูงซึ่งทำให้เกิดความฮึกเหิม ตีนเต้น และเป็นฉากที่นำไปสู่การสว่างละเมิดเหยื่อที่ทนายปอง หรือที่พบเห็นได้โดยง่าย โดยวงจรของการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศมีลักษณะดังนี้

ภาพที่ 1 แสดงวงจรของการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ

มาแชล และ วีเวอร์ (Ken Marshall and Paul Weaver, 1991: 434) ได้แสดงให้เห็นขั้นตอนของพฤติกรรมอาชญากรที่สว่างละเมิดทางเพศต่อเด็ก ไว้ดังนี้

1. อาชญากรจะมีแรงจูงใจบางประการที่ทำให้อยากสว่างละเมิดทางเพศต่อเด็ก เนื่องจาก

- เด็กเป็นเหยื่อที่อ่อนแอที่สุด ซึ่งง่ายต่อการถูกคุกคาม
 - การล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กที่อ่อนแอกว่า ทำให้อาชญากรรู้สึกว่าคุณเข้มแข็งกว่าเหยื่อ เป็นการปกปิด ทดแทนความรู้สึกด้อย หรือบุคลิกภาพด้อยของตนเอง
 - ได้รับคำนิยามที่ผิดว่าเด็กช่วยเสริมพลังทางเพศของตน
 - อาชญากรค่อนข้างมั่นใจว่าเด็กบริสุทธิ์จากเชื้อเอ็ดส์ว่าการเที่ยวโสเภณีซึ่งมีความเสี่ยงมากกว่า
2. อาชญากรมีความรู้สึกเอื้ออาทรต่อเพื่อนมนุษย์ในระดับต่ำ มีโครงสร้างคุณธรรมจริยธรรมภายในใจต่ำ และมีมาตรฐานทางศีลธรรมอยู่ในระดับต่ำ หรืออาจถูกครอบงำด้วยฤทธิ์ของสุรา ยาเสพติด
3. อาชญากรต้องการเตรียมการหรือแน่ใจว่าได้จัดการสภาพแวดล้อมบางประการ อันอาจเป็นอุปสรรคภายนอก จนแน่ใจว่าจะกระทำการได้สำเร็จ
4. อาชญากรจะต้องเอาชนะต่อการขัดขืนของเด็ก สยบเด็กให้ยอมตาม ด้วยการข่มขู่คุกคามอย่างใดอย่างหนึ่ง

4. การข่มขืน: นิยามความหมาย ประเภท และรูปแบบ

4.1 นิยามความหมาย

“การข่มขืน” (Rape) มีความหมาย ตามนิยามมิติต่าง ๆ ดังนี้

การข่มขืน โดยทั่วไปตามคำอธิบายของ ปริญญา จิตรการณทักกิจ (2534: 1) หมายความว่า “ข่มขืนใจ” ซึ่งหญิงนั้นไม่ได้ยินยอมหรือสมัครใจ การข่มขืนอาจกระทำโดยใช้กำลังประทุษร้ายโดยหญิงอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้หญิงเข้าใจผิดว่าตนเป็นคนอื่น ซึ่งพฤติกรรมที่กระทำมีลักษณะฝ่าฝืนต่อจารีตประเพณีและกฎหมาย โดยผู้ตกเป็นเหยื่อมิได้ยินยอมพร้อมใจ หรือกระทำด้วยการใช้กำลังอำนาจบังคับขืนใจ

การข่มขืน ในทัศนะของจิตแพทย์ของไทย คือ ช่าง ทศนาญชลี ให้นิยามว่า หมายถึง การร่วมเพศกับผู้หญิง โดยที่หญิงนั้นไม่ยินยอม

การข่มขืน ในทัศนะของวิภาภรณ์ คงเจริญ นักสังคมสงเคราะห์ กล่าวว่า การข่มขืนกระทำซ้ำเรา เป็นการบังคับ ชูเชิญ เพื่อให้เกิดการร่วมประเวณีโดยปราศจากความยินยอม หรือร่วมประเวณีในภาวะที่หญิงไม่อาจขัดขืนได้ เป็นการกระทำผิดต่อร่างกายในแง่กฎหมายคือล่วงละเมิดสิทธิในเนื้อตัว ร่างกายของหญิง และมองในแง่พฤติกรรมและแรงจูงใจในการกระทำแล้ว การข่มขืนกระทำซ้ำเรายังเป็นการระบายความรุนแรง เป็นการแสดงออกและแสวงหาประโยชน์จาก

สถานภาพความมีอำนาจที่เหนือกว่าของชาย และระบายนวามโกรธแค้นต่อหญิงที่ตกเป็นเหยื่อของการกระทำนอกเหนือไปจากความต้องการทางเพศเพียงอย่างเดียว

การช่มชื่น ตามนิยามที่ “มูลนิธิเพื่อนหญิง” ซึ่งเป็นองค์กรภาคเอกชนที่มีบทบาทสำคัญในเรื่องนี้ อธิบายว่า การช่มชื่น คือการสะท้อนถึงความสัมพันธ์ของอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกันระหว่างเพศในรูปของผู้แข็งแรงกว่ากระทำต่อผู้อ่อนแอกว่าทั้งทางร่างกายและจิตใจ การช่มชื่นมิใช่เรื่องของการระบายนวามกำหนดทางเพศเพื่อปลดปล่อยความต้องการทางเพศที่ไม่สามารถหักห้ามได้ แต่เป็นการแสดงอำนาจของชายเหนือสิทธิทางร่างกายของหญิง

การช่มชื่น เมื่อนิยามตามกฎหมาย โดยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 บัญญัติว่า “ผู้ใดช่มชื่นกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภรรยาของตน โดยขู่เข็ญด้วยประการใดๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยหญิงอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้หญิงเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกได้กระทำโดยมีหรือใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต”

จากข้อความในบทบัญญัติตามมาตรา 276 ประสิทธิภาพ พัฒนอมร (2525: 21) ได้แยกองค์ประกอบความผิดฐานช่มชื่นกระทำชำเรา และอธิบายความไว้ดังนี้

1. การช่มชื่น
2. การกระทำชำเรา
3. การกระทำต่อหญิงที่มีใช่ภรรยาตน
4. การกระทำโดยมีเจตนา

(1) การช่มชื่น หมายถึง การใช้กำลังหรือใช้อำนาจบังคับเอาโดยอีกฝ่ายหนึ่งมิได้ยินยอมโดยสมัครใจ หรือไม่สมัครใจ ซึ่งกระทำโดย การขู่เข็ญด้วยประการใดๆ เช่น ขู่ฆ่า ใช้กำลังประทุษร้าย เช่น ชก ต่อย ตี หญิงอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ เช่น ใหยาที่ทำให้สลบ มีนเมา หรือ สะกดจิต หรือ หญิงไม่อาจช่วยตัวเองได้ เช่น พิกการ ปัญญาอ่อน หรือ ทำให้หญิงเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น เช่น การทำให้หญิงเข้าใจว่าเป็นสามีของตน เป็นต้น

(2) การกระทำชำเรา หมายถึง การร่วมเพศระหว่างชายกับหญิง โดยอวัยวะสืบพันธุ์ชายล่วงล้ำเข้าไปในช่องคลอดของหญิงแม้เพียงเล็กน้อยก็ตาม

(3) การกระทำต่อหญิงซึ่งมิใช่ภรรยาของตน ถ้าหญิงที่ถูกช่มชื่นกระทำชำเราเป็นภรรยาแล้ว กฎหมายถือว่าไม่มีความผิด แม้หญิงจะไม่ยินยอมก็ตาม ซึ่งหลักกฎหมายไทยในเรื่องนี้เป็นไปในทางเดียวกับหลักกฎหมายคอมมอนลอว์ (Common Law) เดิมของประเทศอังกฤษ ซึ่งกล่าวว่า “ชายมีสิทธิที่จะร่วมประเวณีกับภรรยาของตนได้ แม้จะเป็นไปโดยฝืนจิตใจ

หญิงก็ตาม ไม่ถือว่าชายมีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา” และกฎหมายคอมมอนลอว์นี้ยังถือว่าสามีและภรรยาเป็นบุคคลคนเดียวกันและสามีมีอำนาจรวมทั้งอยู่ในสถานะที่เหนือกว่าภรรยาด้วย

(4) การกระทำโดยเจตนา ตามมาตรา 59 วรรคสอง ยังบัญญัติไว้ว่า การกระทำโดยเจตนา ได้แก่การกระทำโดยรู้สำนึกในการกระทำ และผู้กระทำประสงค์ต่อผล หรือยอมเล็งเห็นผลของการกระทำนั้น ก็คือ ผู้กระทำมีความตั้งใจและรู้สำนึกว่าตนกำลังทำการใดอยู่และทราบว่าการกระทำนั้นจะก่อให้เกิดผลอย่างไร

จากความหมายต่าง ๆ นำมาสู่ข้อสรุปคำนิยามของ “การข่มขืน” ซึ่งผู้วิจัยในฐานะนักสังคมวิทยาและนักอาชญาวิทยา ขอให้ความหมายว่า

การข่มขืน หมายถึง การล่วงละเมิดทางเพศตามกฎหมายว่าด้วยการข่มขืนที่ชายกระทำต่อหญิงอันเป็นการแสดงอำนาจที่เหนือกว่า แก้กั้น และดูถูกเหยียดหยามไปในคราวเดียวกัน โดยเกิดขึ้นทั้ง ๆ ที่ผู้กระทำรู้ดีว่าตนกำลังกระทำความผิดที่ผิดทั้ง “กฎหมายและศีลธรรม”

4.2 ประเภทและรูปแบบ

รูปแบบการข่มขืนแตกต่างกันไปตามสภาพสังคม ดังนี้

1 การล่วงเกินทางเพศต่อบุคคลในครอบครัวที่มีสายเลือดเดียวกัน (Incest)

การห้ามทำการสมรสระหว่างสายเลือดเดียวกันเป็นข้อห้ามระดับสากลโลก ซึ่งบางสังคมลงโทษสูงสุดถึงขั้นประหารชีวิต บางรัฐในสหรัฐอเมริกาลงโทษสูงสุดถึงจำคุก 20 ปี (Herman and Hirschman 1977: 735)

เวินเบิร์ก (Weinberg, 1955) พบว่า กรณีพ่อข่มขืนลูกสาวพบมากในครอบครัวที่มีลักษณะพ่อแม่เป็นใหญ่ในบ้าน ซึ่งพ่อดูแลและควบคุมสมาชิกครอบครัวอย่างเข้มงวด กรณีพี่ชายหรือน้องชายข่มขืนพี่สาวหรือน้องสาวสายเลือดเดียวกัน (Sibling Incest) แต่พ่อแม่ก็ได้จัดการห้ามปรามหรือป้องกันเมื่อเด็กๆ กระทำเช่นนั้น ส่วนกรณีระหว่างแม่กับลูกชายพบว่าครอบครัวมักจะมีลักษณะแม่เป็นใหญ่ในบ้านซึ่งไม่มีพ่อหรือพ่อตกเป็นเบี้ยล่าง ยอมจำนน แต่ไม่ว่ากรณีใดก็ตาม พฤติกรรมดังกล่าวได้ทำให้บทบาทของครอบครัวสับสนและสร้างคู่แข่งชั้นชั้นในครอบครัว ทั้งยังก่อให้เกิดความขัดแย้งในใจของเด็กเป็นมลทินติดตัวและรบกวนจิตใจสมาชิกคนอื่น ๆ ที่รู้ระแคะระคายในเรื่องนี้

กรณีที่มีความซับซ้อนรุนแรงซึ่งมูลนิธิคุ้มครองเด็กพบและให้ความช่วยเหลือ คือ กรณีเด็กหญิงอายุ 12 ปี ถูกพ่อกระทำชำเราตั้งแต่อายุ 10 ปีจนถึงครรภ์ และพ่อยังบังคับให้เด็กดำเนินชีวิตกับตนทั้งในฐานะบุตรและภรรยา และในขณะที่เด็กตั้งครรภ์ได้ประมาณ 5 เดือน พ่อ

เด็กได้ล่วงเกินทางเพศกับน้องสาวของเด็ก ซึ่งมีอายุ 11 ปีด้วย ซึ่ง มนตรี ลินทวิชัย (2540) กล่าวว่า พ่อที่ล่วงเกินทางเพศต่อลูกนั้นมักจะเป็นคนที่ไม่ค่อยได้รับความเมตตาจากธิดามาตั้งแต่เด็กทั้งจากครอบครัวและชุมชน จึงไม่เรียนรู้ที่จะให้ความเมตตาแก่ผู้อื่นแม้แต่ลูกของตนเอง เมื่อเขามีครอบครัวก็ไม่รู้ถึงบทบาทของความเป็นพ่อ ดังนั้นความใกล้ชิด การดูแลเอาใจใส่ การร่วมทุกข์ร่วมสุขที่ให้กับลูกตั้งแต่ลูกยังเป็นทารกและขณะลูกเติบโตนั้นไม่มีเลย ความผูกพันกับลูกจึงมีน้อย จึงเป็นเงื่อนไขหนึ่งที่ทำให้พ่อแสดงความก้าวร้าวล่วงเกินทางเพศลูกในไส้ของตนเองได้โดยง่าย

ฮันท์ (Hunt, 1974) กล่าวว่า เป็นความคลาดเคลื่อนที่เชื่อว่ากรณี Incest จะเกิดขึ้นกับครอบครัวของชนชั้นต่ำของสังคมเท่านั้น เขาพบว่ากรณีดังกล่าวเป็นเรื่องปกติที่เกิดขึ้นในหมู่ชนชั้นสูงด้วยเช่นกัน แต่กรณีในหมู่ชนชั้นต่ำมีรายงานมากกว่า เพราะหมู่ชนชั้นสูงเก็บงำเรื่องราวน่าละอายดังกล่าวได้อย่างเงียบเชียบ

2. การล่วงเกินทางเพศต่อเด็ก (Child Molestation)

ในเกือบทุกสังคมการล่วงเกินทางเพศต่อเด็กทำให้เสียเด็ก เด็กเกิดความหวาดกลัวและก่อให้เกิดผลกระทบต่อความรู้สึกดีงามในความเป็นมนุษย์ มีปมด้อยติดตัวเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ เด็กหญิงมักต้องตาต้องใจ “เฒ่าตัดหากลับ” ชายที่ชอบเด็กหญิงมักมีอายุ 40 ปีขึ้นไป และส่วนใหญ่เหยื่อมักรู้จักกับผู้ชายมาก่อน ส่วนในทางตรงกันข้าม การล่วงเกินทางเพศต่อเด็กเพศเดียวกัน (Homosexual Child Molester) หรือที่รู้จักกันว่า “ตุ้ย” นั้น เด็กชายมักจะมีภาพลักษณ์ของความเขี้ยวว้าย เป็นหนุ่ม แข็งแรง หรือหน้าตาดี ซึ่งพอดีทดแทนสิ่งที่ขาดหายไปของผู้ชายวัยเด็กซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนแปลกหน้าที่ไม่รู้จักกันมาก่อน ผู้กระทำผิดอาจจะมีฐานะทางเศรษฐกิจดีหรือยากจน มีการศึกษาดีหรือด้อยการศึกษา ประกอบวิชาชีพใดหรือสังกัดกลุ่มชาติพันธุ์ใดก็ตามมักเป็นผู้ที่เด็กให้ความไว้วางใจเป็นเบื้องต้นก่อนเกิดการล่วงเกินทางเพศตามมา

ข้อมูลจากมูลนิธิคุ้มครองเด็ก พบว่า เหยื่อบางรายถูกข่มขืนติดต่อกันเป็นเวลานานถึง 5 ปี และอาชญากรผู้ล่วงเกินทางเพศต่อเด็กมากที่สุด ได้แก่ ครู พระ เณร รองลงมาคือ พ่อ ญาติ และกลุ่มสุดท้ายคือ พ่อเลี้ยง คนแปลกหน้า ตามลำดับ

3. การข่มขืนกระทำชำเรา (Rape)

การข่มขืนโดยใช้กำลังประทุษร้ายหญิงอื่นที่มีใช้ภรรยาตนเกิดขึ้นบ่อยที่สุด ส่วนใหญ่เหยื่อเป็นหญิงสาวโสดอายุน้อย ส่วนหนึ่งเป็นนักเรียนนักศึกษา การศึกษาในทางจิตวิทยาพบว่า อาชญากรเหล่านี้มักมีปมด้อย หรือข้อบกพร่องทางร่างกายและจิตใจกรณีใดกรณีหนึ่ง เช่นสมรรถภาพทางเพศมีมากหรือด้อยอย่างรวดเร็วจึงต้องการโอ้อวด นักวิเคราะห์หลายคนเชื่อว่า ความตื่นเต้นพอใจจากการข่มขืนก่อให้เกิดแรงจูงใจในการกระทำผิดซ้ำครั้งที่สองตามมา อย่างไรก็ตามการข่มขืนเป็นการกระทำที่ก้าวร้าว (Aggression) และเป็นความวิปริตทางเพศที่มีความสุขใจจากการทรมานกายหรือใจผู้อื่น (Sadism) ซึ่ง อาชญากรกระทำขึ้นเพื่อเสริมสร้างภาพลักษณ์ที่

อ่อนแอของตนให้ดูดีขึ้นและทำให้รู้สึกว่ามีอำนาจเหนือผู้อื่น เป็นผู้ชนะ เป็นการทดแทนความรู้สึกพ่ายแพ้ ต่ำต้อย และปกปิดความบกพร่องแห่งบุคลิกภาพของตนไว้

นอกจากนี้ สุชีลา ดันชัยนันท์ (2535, 13) กล่าวถึงการข่มขืนรูปแบบต่างๆ ว่ารูปแบบการข่มขืนขึ้นอยู่กับสภาพสังคมและสถานการณ์ที่แตกต่างกันโดยมีความเชื่อมโยงกับการกดขี่ครอบงำผู้หญิงในสังคม ซึ่งแบ่งได้กว้างๆ ดังนี้

(1) การข่มขืนตัวต่อตัว (Single Rape) อาจเป็นการข่มขืนผู้หญิงโดยคนที่คุ้นเคยกันมาก่อนหรือไม่เคยรู้จักกันมาก่อนก็ได้ (ไชยยศ เหมะรัชตะ และคณะ, 2526)

(2) การโทรมหญิง (Multiple Rape) เกิดขึ้นโดยมีผู้ชายมากกว่าสองคนขึ้นไป มีการวางแผนและเตรียมการล่วงหน้า

(3) การข่มขืนแล้วฆ่า (Felony Rape) มักเกิดในลักษณะการข่มขืนตัวต่อตัว เหตุผลที่ฆ่าเพราะต้องการปิดปาก อีกประเภทหนึ่งคือ ฆ่าแล้วข่มขืน ซึ่งมักเกิดจากการที่ผู้หญิงต่อสู้ขัดขืน

(4) การข่มขืนโดยอาศัยอำนาจหน้าที่ (Authority Rape) เกิดขึ้นแก่ผู้สืบสันดาน ศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแล ผู้อยู่ในความควบคุมตามหน้าที่ราชการหรือผู้อยู่ในปกครองในความพิทักษ์ หรือในความอนุบาล

(5) การข่มขืนในสถานการณ์สงคราม (Rape during Wartime) พบว่าการข่มขืนเกิดขึ้นทั้งในสงครามประกาศศานา เช่น สงครามครูเสด ในสงครามปลดแอกทางชนชั้นและประชาชาติ และในสงครามแย่งอำนาจระหว่างมหาอำนาจในสงครามโลกทั้งสองครั้ง

(6) การข่มขืนภายในครอบครัว (Incest) เกิดขึ้นในหมู่สมาชิกของครอบครัว เช่น พ่อ-ลูกสาว ลุง-หลานสาว เป็นต้น

(7) การข่มขืนในคู่สมรส (Rape within Marriage) เกิดขึ้นระหว่างคู่สมรส เช่นในประเทศเนเธอร์แลนด์เคยมีกรณีที่มีสามีข่มขืนว่าจะไม่ให้ความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจแก่ภรรยาในกรณีที่ภรรยาปฏิเสธการร่วมประเวณี หรือในกรณีที่ศาลมีคำสั่งให้แยกกันอยู่ชั่วคราวแต่สามีก็ยังมีสิทธิตามกฎหมายครอบครัว ในการบังคับภรรยาให้ร่วมประเวณีด้วย

(8) การข่มขืนโดยกลุ่มชน (Mass Rape) เกิดขึ้นในประเทศแถบเอเชียใต้ โดยเฉพาะบังกลาเทศและอินเดีย การข่มขืนในลักษณะนี้เป็นเครื่องมือทางการเมืองของฝ่ายปกครองหรือกลุ่มชนที่ได้เปรียบในสังคมที่ใช้ควบคุมขบวนการเคลื่อนไหวของชาวนารับจ้างและชาวนาไรที่ดินทำกินที่ต่อรองเรื่องสิทธิผลประโยชน์ของตน รูปแบบที่เกิดขึ้นคือ ผู้หญิงทุกคนในชุมชนนั้นจะถูกข่มขืนโดยผู้ชายที่ถูกเกณฑ์มาจากหมู่บ้านอื่น

5. การวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5.1 การวิจัยที่เกี่ยวข้องในไทย

บุญสาย เชิดเกียรติกุล (2523) นายแพทย์ที่มีประสบการณ์ตรวจพิสูจน์ร่องรอยการข่มขืนได้กล่าวถึงสถิติการข่มขืนหมู่หรือโถมหญิงในประเทศไทยไว้ในวารสารอัยการ ว่าสถิติการถูกข่มขืนหมู่สูงสุดที่เคยพบ คือ หญิง 1 คน ต่อผู้ชาย 30 คน

ไชยยศ เหมะรัชตะ และคณะ (2526) ทำการศึกษาวิจัยเรื่องปัญหาสังคมที่มีผลต่อความปลอดภัยในชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของชาวกรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีวิจัยเอกสารและวิจัยภาคสนาม พบว่าปัญหาความผิดเกี่ยวกับเพศกรณีข่มขืนกระทำชำเราส่วนใหญ่ผู้กระทำผิดมีอายุระหว่าง 15-30 ปี มีการศึกษาต่ำ ประกอบอาชีพเกษตรกรรม ส่วนใหญ่ไม่มีความสัมพันธ์กับผู้เสียหายมาก่อนก่อนกระทำผิดเพียงเล็กน้อยผู้กระทำได้รับสิ่งยั่วยุจิตใจจากภาพยนตร์สามก ภาพอนาจาร หนังสือ สุรา ยาเสพติด โดยมักจะกระทำในเวลาากลางคืนนอกบ้านในบริเวณที่เปลี่ยว มีทั้งใช้อาวุธและไม่ใช้อาวุธ และมักจะฆ่าผู้เสียหายเพื่อปิดปากทำลายพยานหลักฐาน

สุบรรณ พันธุ์วิภาส และคณะ (2528) ได้ทำการศึกษาสำรวจ เรื่อง สถานการณ์อาชญากรรมทางเพศด้านการข่มขืนในประเทศไทย โดยรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิจากฝ่ายสถิติทะเบียนโรงพยาบาลตำรวจเกี่ยวกับผู้ป่วยที่ถูกข่มขืน ระหว่างเดือนกันยายน 2526 ถึง 22 พฤษภาคม 2528 ใช้ประกอบการวิเคราะห์ข้อมูลจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ วารสารนิติศาสตร์ วิทยานิพนธ์ และงานวิจัยเชิงสำรวจบางชิ้น รวมทั้งทำการวิเคราะห์ข่าวหนังสือพิมพ์รายวัน 2 ฉบับพบว่า คดีความผิดเกี่ยวกับเพศเฉพาะที่เรื่องแจ้งถึงเจ้าหน้าที่ตำรวจมีมากถึงวันละ 15 รายหรือประชากรสตรีจะประสบอาชญากรรมทางเพศถึง 22 คน ต่อประชากรสตรี 100,000 คน และมีแนวโน้มสูงขึ้นในส่วนภูมิภาค ส่วนจำนวนผู้ถูกข่มขืนที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลตำรวจในขณะนั้นมีอัตราเฉลี่ยเดือนละ 40 ราย หรือมากกว่าวันละ 1 ราย นอกจากนี้ด้านอายุของผู้ถูกข่มขืนพบว่าส่วนใหญ่ผู้ถูกข่มขืนอยู่ในกลุ่มอายุ 16-20 ปี รองลงมาคือผู้ที่อยู่ในกลุ่มอายุ 11-15 ปี โดยอ้างถึงการศึกษาของชาญ มนุธรรม (2525) ในการอธิบายกลุ่มอายุของผู้ถูกข่มขืนเพิ่มเติมว่า “แม้แต่เด็กอายุต่ำกว่า 3 ขวบและสตรีที่อายุสูงกว่า 80 ปี ก็ยังถูกข่มขืน รวมถึงหญิงพิการ เช่น หูหนวก ตาบอดด้วยเช่นกัน การสำรวจยังพบลักษณะทั่วไปของผู้ถูกข่มขืนที่น่าสนใจว่าส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป และเป็นนักร้องนักแสดง ช่างเสริมสวย และพนักงานบริษัท จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาตอนต้น

อนึ่ง การสำรวจดังกล่าวได้สรุปสาเหตุการข่มขืนว่าเกิดจากการแต่งกายยั่วยวน การเดินไปในที่เปลี่ยวตามลำพัง ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เช่น โบกมือเดินทางไปที่ทองเที่ยวทัศนจร การให้ความสนิทชิดเชื้อกับคนแปลกหน้า เป็นต้น และโครงสร้างทางเศรษฐกิจสังคมมีความวิปริต

แปรปรวนทำให้ระบบคุณค่า ระบบวัฒนธรรมที่เคยยึดถือมาแต่เดิมอ่อนแอลง รวมทั้งค่านิยมของสังคมที่พิจารณาหญิงเป็นวัตถุหรือสินค้าสนองอารมณ์ชาย ส่วนผู้ทำการช่มชืนอธิบายการกระทำผิดว่าเกิดจากการดื่มสุรา มีความผิดปกติทางเพศ ชอบความเจ็บปวดทรมานในการร่วมเพศ และได้รับการ อบรมเลี้ยงดูผิดปกติไปจากบุคคลทั่วไป

สุชีลา ตันชัยนันท์ (2535) ได้วิเคราะห์ปัญหาช่มชืนและความรุนแรงทางเพศไว้ว่า ปัญหาช่มชืน เป็นภาพสะท้อนถึงรูปแบบหนึ่งในสัมพันธภาพเชิงอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกันระหว่างเพศ นั่นคือฝ่ายชายอยู่ในฐานะที่เหนือกว่าและครอบงำ ควบคุมฝ่ายหญิงไว้ โดยรูปแบบและเนื้อหาความสัมพันธ์ระหว่างหญิงชายได้เปลี่ยนแปลงไปตามยุคของประวัติศาสตร์ ซึ่ง Sherfey (1976) อธิบายเรื่องเดียวกันนี้ว่า การเกิดขึ้นของขบวนการควบคุมเพศหญิงมีขึ้นพร้อมๆ กับการเปลี่ยนแปลงของระบบสืบสายโลหิตแบบมารดาเป็นใหญ่ (Matriarchy) ไปสู่ระบบบิดาเป็นใหญ่ (Patriarchy) และโดยการสถาปนาระบบทรัพย์สินส่วนตัวและครอบครัวแบบบิดาเป็นใหญ่เป็นไปเพื่อการพัฒนาผู้ชายยุคอารยธรรมให้เกิดขึ้น

มูลนิธิคุ้มครองเด็ก (2540) ได้กล่าวถึงข้อมูลทางสถิติเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศต่อเด็ก (Child Molester) ซึ่งระบุว่าเหยื่อที่มีอายุน้อยที่สุด คือมีอายุแค่ 7 เดือน บางรายถูกช่มชืนติดต่อกันเป็นเวลานานถึง 5 ปี และอาชญากรผู้ล่วงเกินทางเพศต่อเด็กมากที่สุด ได้แก่ ครู พระ เณร รองลงมาคือ พ่อ ญาติ และกลุ่มสุดท้ายคือ พ่อเลี้ยง คนแปลกหน้า ตามลำดับ

5.2 การวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

รัสเซล (Russel, Diana., อ้างถึงใน คามินี ตะวันฉาย, 2538: 26) ได้ศึกษาวิจัยและประมาณการว่ามีคดีช่มชืนในสหรัฐอเมริกา ประมาณ 1 ล้านคดีที่เกิดขึ้นเพราะการช่มชืนหรือได้รับอิทธิพลอย่างสูงจากการดูสื่อสิ่งพิมพ์ลามก ซึ่งสิ่งดังกล่าวกระตุ้นให้ผู้ชายมองเห็นผู้หญิงในฐานะ “วัตถุทางเพศ” และการใช้ความรุนแรงต่อผู้หญิงนั้นเป็นพฤติกรรมที่แสนธรรมดาของผู้ชาย สื่อทั้งที่โป๊มากและน้อยในการ์ตูน นิตยสาร ภาพยนตร์ หรือวิดีโอ ก็สามารถปลุกความก้าวร้าว และส่งผลกระทบอันรุนแรงต่อผู้หญิงได้ทั้งนั้น ภาพที่วับๆ แวมๆ เป็นการลดทอนบทบาทของผู้หญิงให้มีคุณค่าเพียงแค่สร้างความพึงพอใจในทางเพศให้แก่ผู้ชาย ส่วนภาพที่โป๊มากยิ่งขึ้น กดขี่ผู้หญิงให้ต่ำลง โดยการทำให้รู้สึกว่าการที่ผู้ชายมีอำนาจเหนือผู้หญิงในทางเพศ และใช้ความรุนแรงต่อผู้หญิงนั้น เป็นเพียงเรื่องธรรมดาๆ

คณะกรรมการอัยการแห่งสหรัฐอเมริกาที่รับผิดชอบเรื่องสื่อสิ่งพิมพ์ลามกเปิดเผยในรายงานเดือนกรกฎาคม ปี 1986 ว่า ภาพเปลือยนั้น “มีความสัมพันธ์กับความรุนแรงทางเพศ การช่มชืนทางเพศ และความก้าวร้าวทางเพศอันไม่พึงประสงค์”

ระหว่างปี ค.ศ.19653-1974 มีสถิติคดีการข่มขืนเพิ่มขึ้นอย่างน่าตกใจในประเทศที่มีการเปิดฉายภาพยนตร์เรอเอ็กซ์โดยเสรี ซึ่งรวมถึงสหรัฐอเมริกา อังกฤษ เดนมาร์ก ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์

ในสหรัฐอเมริกา ที่มีอัตราการแพร่หลายของสื่อสิ่งพิมพ์ลามกสูง มีแนวโน้มของสถิติคดีข่มขืนสูงตามไปด้วย ซึ่งรายงานจากตำรวจบ่งบอกชัดเจนว่า มักจะพบสื่อสิ่งพิมพ์ลามกชนิดใดชนิดหนึ่งอยู่ในครอบครองของผู้ต้องหาคดีข่มขืนเสมอ

ความสอดคล้องต่อกันของงานวิจัยทั้งหลายชี้ให้เห็นว่าการลดอัตราการเกิดคดีข่มขืนนั้นจำเป็นต้องขจัดสื่อสิ่งพิมพ์ลามกซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งที่สนับสนุนการใช้อำนาจและความรุนแรงของผู้ชายต่อผู้หญิงให้หมดไปด้วย

ศูนย์เหยื่ออาชญากรรมแห่งชาติ สหรัฐอเมริกา (อ้างถึงใน Reid, 1996: 247) รายงานว่า สถิติคดีข่มขืนที่ปรากฏในปัจจุบันเป็นตัวเลขที่น้อยกว่าความเป็นจริงประมาณ 5 เท่า และประมาณการณีกันว่าผู้หญิงทุกๆ 1 ใน 8 คน เคยถูกข่มขืนมาแล้ว และการศึกษาวิจัยดังกล่าวพบว่าผู้หญิงเพียง 16% ที่ร้องทุกข์กล่าวโทษต่อเจ้าพนักงานตำรวจเพื่อให้จับกุมตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษ ดังนั้นการหาข้อมูลเพื่อศึกษาเรื่องนี้จากกลุ่มเหยื่ออาชญากรรมจึงกระทำได้ค่อนข้างยาก

ออร์คัตและไฟซัน (Orcutt, JD. and Faison, R., 1988) ศึกษาวิจัยเรื่องทัศนคติเกี่ยวกับบทบาททางเพศที่เปลี่ยนแปลงไปกับการตกเป็นเหยื่อการข่มขืน โดยเปรียบเทียบข้อมูลจาก UCR (United Nation Crime Rate) กับ NCVS (National Crime Victims Support) พบว่าเหยื่ออาชญากรรมมีการแจ้งความดำเนินคดีภายหลังถูกข่มขืนมากขึ้น ซึ่งผู้วิจัยอธิบายว่า การที่เหยื่ออาชญากรรมได้แจ้งความดำเนินคดีภายหลังถูกข่มขืนมากขึ้นเนื่องจากมีทัศนคติเกี่ยวกับบทบาททางเพศและพฤติกรรมทางเพศเปลี่ยนแปลงไปโดยเฉพาะกลุ่มผู้หญิงที่ยังไม่แต่งงาน

บอนน์ (Bonn, R., 1984) กล่าวถึงผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเหยื่ออาชญากรรมหลายชิ้น พบว่า เหยื่อมักจะอยู่ในกลุ่มสังคมที่ละม้ายคล้ายคลึงกับอาชญากร โดยเหยื่อของการฆาตกรรมมักจะเป็นชาย อายุระหว่าง 25-29 ปี ส่วนเหยื่อของการถูกข่มขืนกระทำชำเรามักจะเป็นหญิงอายุระหว่าง 16-19 ปี อย่างไรก็ตามเหยื่อเหล่านี้รับเคราะห์กรรมเนื่องจากความประมาทเลินเล่อ รู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือโอกาสอำนวย ซึ่งหมายถึงสถานที่และเวลาเปิดช่องให้กระทำผิดได้

เจฟฟี่ (Jeffery, R., 1971) ศึกษาลักษณะโครงสร้างชุมชนที่เป็นสังคมไร้ระเบียบ โดยใช้ทฤษฎีสังคมไร้ระเบียบเป็นสมมติฐานเพื่อศึกษาเปรียบเทียบอาชญากรรมระหว่างเวลาหรือระหว่างพื้นที่ต่างๆที่มีการเกิดอาชญากรรมเพิ่มขึ้นระหว่างพื้นที่หรือชุมชนต่างๆในเขตเมืองเดียวกัน และระหว่างตำบลต่างๆในมลรัฐของประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่าชุมชนที่มีสภาพสังคม

ไร้ระเบียบมากจะไม่สามารถควบคุมการจับกลุ่มกันของวัยรุ่น และมีสถิติการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้อยู่อาศัยสูงกว่าชุมชนที่มีสภาพไร้ระเบียบน้อย

6. การสังเคราะห์ข้อมูลเอกสารเกี่ยวกับ “การข่มขืน”

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยจึงทำการวิเคราะห์และสังเคราะห์ปัจจัยที่เป็นเงื่อนไขที่จำเป็น และเงื่อนไขที่เพียงพอในการเกิด “อาชญากรรมทางเพศกรณีข่มขืนกระทำชำเรา” ไว้โดยสังเขป ดังนี้

1. ปัจจัยเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศ
 - การควบคุมอารมณ์ความรู้สึก
 - การเสพยาหรือสารเสพติดมีผลต่อการตัดสินใจ
 - ความสัมพันธ์กับเหยื่อ (รู้จัก/ไม่รู้จัก)
 - ความผูกพันกับสถานภาพ บทบาท หน้าที่ทางสังคมของตน
2. ปัจจัยเกี่ยวกับเหยื่ออาชญากรรม
 - เยาว์วัย
 - ไว้วางใจว่าเป็นคนรู้จัก
 - เปิดโอกาสให้ทั้งโดยเจตนาและไม่เจตนา
3. ปัจจัยเกี่ยวกับเวลาและสถานที่
 - “เหยื่อ” และ “ผู้กระทำผิดทางเพศ” ได้มาพบกันใน “ช่วงเวลา” และ “สถานที่” แห่งใดแห่งหนึ่งโดยมีเหตุปัจจัยประจวบเหมาะซึ่งกันและกัน
4. ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรม
 - การขัดเกลาทางสังคม เกี่ยวกับบทบาททางเพศ
 - การสังคมนิยม ความเชื่อ ทศนคติ และวัฒนธรรมทางเพศ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

1. วิธีการวิจัย

การศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของผู้หญิงไทย” ครั้งนี้ใช้วิธีการวิจัยหลายลักษณะ ดังนี้

1) การวิจัยเอกสาร จากข้อมูล กฎหมาย และสถิติคดีความผิดทางเพศจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ สำนักงานอัยการสูงสุด ศาลยุติธรรม และ กรมราชทัณฑ์

2) การวิจัยทางสังคมศาสตร์ ด้วยการเก็บข้อมูลภาคสนามโดยใช้แบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากอาชญากรคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่ต้องขัง ณ เรือนจำต่าง ๆ ทั้งในกรุงเทพมหานครและภูมิภาค จำนวนทั้งสิ้น 444 ราย

3) การวิจัยทางมานุษยวิทยา โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) กลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ

- กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้กระทำผิดคดีข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งต้องขังอยู่ในเรือนจำต่าง ๆ ที่คัดเลือกแล้วว่าเป็นกรณีศึกษาที่น่าสนใจ และยินดีให้สัมภาษณ์ จำนวน 10 ราย โดยเรือนจำที่ได้รับการสุ่มตัวอย่างได้คัดเลือกผู้กระทำผิดคดีข่มขืนออกจากผู้กระทำผิดคดีอื่น ๆ จากนั้นผู้วิจัยจะเลือกคดีที่ผู้กระทำผิดมีพฤติกรรมแห่งคดีในลักษณะที่มีความรุนแรงแตกต่างกันเพื่อให้เกิดความหลากหลายและพูดคุยเบื้องต้น จากนั้นถ้าผู้กระทำผิดยินดีให้ข้อมูลผู้วิจัยจึงทำการสัมภาษณ์เชิงลึกต่อไป หากผู้กระทำผิดรายใดไม่ยินดีเปิดเผยข้อมูลผู้วิจัยก็ทำการคัดเลือกตัวอย่างใหม่ต่อไป

- กลุ่มตัวอย่างผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืนซึ่งรับการบำบัดรักษาหรือได้รับการช่วยเหลือคุ้มครองจากองค์การภาคเอกชนต่างๆจำนวน 7 ราย โดยผู้วิจัยได้รับการแนะนำจากเพื่อนหญิง คนรู้จัก และเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นการภายในซึ่งผู้วิจัยจะทำการคัดเลือกให้มีความหลากหลายตามพฤติกรรมแห่งคดี เมื่อสอบถามและได้รับความยินยอมและความสมัครใจแล้วจึงเริ่มต้นนัดหมายทำการสัมภาษณ์ต่อไป โดยบางส่วนยินดีเปิดเผยข้อมูล แต่บางส่วนยินดีให้เปิดเผยเฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการณ์การข่มขืนแต่ไม่ยอมระบุถึงเรื่องส่วนตัวอื่น ๆ เนื่องจากเหยื่อผู้ถูกข่มขืนส่วนใหญ่มีความอายและไม่ได้แจ้งความดำเนินคดี โดยในขั้นต้นผู้วิจัยคาดว่าจะทำการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 ราย แต่ปรากฏว่ามีข้อมูลบาง

ส่วนไม่สมบูรณ์ และเหยื่อบางรายที่ให้สัมภาษณ์ไว้เกิดเปลี่ยนใจติดต่อ ผู้วิจัยเพื่อขอถอนความยินยอมซึ่งเป็นสิทธิส่วนบุคคล ผู้วิจัยจึงมิได้นำข้อมูลเหล่านั้นมาใช้ในการวิเคราะห์ครั้งนี้ จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างที่นำมาวิเคราะห์เหลือเพียง 7 ราย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรหลักที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักโทษชายที่กระทำผิดในคดีข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งต้องขังอยู่ในเรือนจำและทัณฑสถานต่าง ๆ ทั้งในกรุงเทพมหานคร และส่วนภูมิภาค ซึ่งทำการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยแบ่งกลุ่มเรือนจำที่ทำการเก็บข้อมูลออกเป็นภูมิภาคต่างๆ ตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พ.ศ. 2543 รวม 9 ภูมิภาค จากนั้นใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) และแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จากภูมิภาคต่างๆ ได้เรือนจำที่ศึกษา 9 แห่ง รวมกับเรือนจำในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล 3 แห่ง เป็น 12 แห่ง ดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง

สถานที่เก็บข้อมูล	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
ภาค 1 เรือนจำจังหวัดสระบุรี	17	3.8
ภาค 2 เรือนจำจังหวัดระยอง	26	5.9
ภาค 3 เรือนจำจังหวัดอุบลราชธานี	31	7.0
ภาค 4 เรือนจำจังหวัดอุดรธานี	13	2.9
ภาค 5 เรือนจำจังหวัดเชียงใหม่	26	5.9
ภาค 6 เรือนจำจังหวัดสุโขทัย	43	9.7
ภาค 7 เรือนจำจังหวัดเพชรบุรี	39	8.8
ภาค 8 เรือนจำจังหวัดนครศรีธรรมราช	17	3.8
ภาค 9 เรือนจำจังหวัดสงขลา	41	9.2
เรือนจำกลางคลองเปรม กรุงเทพมหานคร	43	9.7
เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร กรุงเทพมหานคร	24	5.4
ทัณฑสถานวัยหนุ่ม ปทุมธานี	123	27.9
รวม	444	100

(กลุ่มตัวอย่างเป็นสัดส่วนประมาณ ร้อยละ 10 ของประชากรทั้งหมด)

2. การดำเนินการวิจัยและการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ และการวิจัยทางมานุษยวิทยาพร้อมกัน เพื่อให้ได้ข้อมูลทั้งในภาพรวมและเชิงลึก โดยดำเนินการวิจัยดังนี้

1) การเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ

ใช้แบบสัมภาษณ์ (Interview Questionnaire) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และทำการทดสอบแบบสอบถามจากผู้ต้องขังในเรือนจำจังหวัดนนทบุรี ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 ราย เมื่อนำแบบสอบถามมาปรับปรุงเนื้อหาและหาค่าความเชื่อมั่นเรียบร้อยแล้วจึงนำมาใช้เก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป โดยทำการฝึกหัดนักวิจัยผู้ช่วย 3 นาย เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ โดยผู้วิจัยนำคณะเข้าเก็บข้อมูลตามเรือนจำต่างๆ ที่ติดต่อขออนุญาตกรมราชทัณฑ์ไว้และเข้าทำการสัมภาษณ์ด้วยตนเอง

เมื่อคัดเลือกได้ผู้กระทำผิดคดีข่มขืนกระทำชำเราและทำการสุ่มตัวอย่างตามความสมัครใจของอาชญากรแล้ว ผู้วิจัยจะอธิบายทำความเข้าใจและดำเนินการสัมภาษณ์ทีละราย หากผู้ถูกสัมภาษณ์มีความรู้สึกเหน็ดเหนื่อย เบื่อหน่ายก็จะหยุดพักและกลับเข้าไปพบใหม่ในวันถัดไป ซึ่งผู้วิจัยและคณะได้ทำการเก็บข้อมูลระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ ถึง กันยายน 2544

2) การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview)

ผู้วิจัยใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างในการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกทั้งกลุ่มผู้กระทำผิดคดีข่มขืน และกลุ่มผู้เสียหายที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ โดยสอบถามความสมัครใจ สร้างสัมพันธภาพ และดำเนินการสัมภาษณ์ ครั้งละประมาณ 1-2 ชั่วโมง จนกว่าจะได้ข้อมูลครบถ้วนเพียงพอที่จะสามารถนำมาวิเคราะห์ต่อไป

3) การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลเชิงปริมาณที่ครบถ้วนสมบูรณ์แล้ว ผู้วิจัยจะทำการลงรหัส ตรวจสอบ และนำข้อมูลทั้งหมดบันทึกเพื่อทำการวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรม SPSS for Window 97 ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติสำหรับการวิเคราะห์ ดังนี้

- จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่ออธิบายลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง และข้อมูลอื่นๆ
- ใช้สถิติวิจัยทางสังคมศาสตร์ต่างๆ เพื่อศึกษาลักษณะความสัมพันธ์ของตัวแปร และวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยจัดหมวดหมู่ข้อมูลและวิเคราะห์เชิงเนื้อหาต่อไป

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ผลการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างผู้ต้องขังคดีความผิดทางเพศ ประเภทฆ่าข่มขืน ข่มขืน กระทำชำเรา อนาคต ฯลฯ จำนวน 444 ราย จากเรือนจำและทัณฑสถาน ทั่วราชอาณาจักร 12 แห่ง ซึ่งต่อไปจะเรียกว่า “ผู้กระทำผิดทางเพศ” โดยนำข้อมูลมาศึกษา วิเคราะห์ปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการข่มขืนผู้หญิง ตามที่กำหนดไว้ในวัตถุประสงค์ของการวิจัยพบว่า มีประเด็นสำคัญ ๆ ที่ได้ทำการวิเคราะห์และนำเสนอโดยแบ่งเป็นส่วน ๆ ดังนี้

1. ลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิดทางเพศ
2. พฤติกรรมการกระทำผิดทางเพศ
3. ลักษณะข้อมูลเกี่ยวกับเหยื่ออาชญากรรม
4. ปัจจัยเกี่ยวกับช่วงเวลา
5. ปัจจัยเกี่ยวกับสถานที่
6. ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรม
7. ปัจจัยเกี่ยวกับกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมาย
8. เหยื่ออาชญากรรมทางเพศในสายตาของอาชญากร
9. ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่เกี่ยวข้อง

1. ลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิดทางเพศ

ลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิดทางเพศที่ทำการศึกษามีดังนี้ (ตารางที่ 2)

1.1 อายุขณะกระทำผิด

ขณะกระทำผิด ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 19-25 ปี ร้อยละ 51.6 อายุ โดยเฉลี่ย 25.36 ปี ผู้กระทำผิดอายุต่ำสุด 13 ปี (จังหวัดสุโขทัยไม่มีสถานพินิจ เยาวชนจึงถูกขังรวม กับผู้ใหญ่) สูงสุดอายุ 74 ปี กลุ่มผู้กระทำผิดทางเพศมีอายุ 19 ปีมากที่สุด

1.2 อายุปัจจุบัน

ขณะทำการเก็บข้อมูล ผู้กระทำผิดทางเพศกลุ่มตัวอย่างที่ต้องขังในเรือนจำต่าง ๆ มีอายุโดย เฉลี่ย 28.80 ปี อายุต่ำสุด 15 ปี สูงสุดอายุ 76 ปี

1.3 ระดับการศึกษาสูงสุดขณะกระทำผิด

ก่อนถูกจับกุมดำเนินคดี ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ถึง 6/7 ร้อยละ 52.0 รองลงมามีการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ร้อยละ 24.3 และต่ำกว่าประถมศึกษาปีที่ 4 ร้อยละ 9.0 มัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ร้อยละ 6.1 ปวช.-ปวส. ร้อยละ 4.5 ไม่ได้เรียนหนังสือ ร้อยละ 3.4 และระดับปริญญาตรี /เปรียญ ร้อยละ 0.7 ตามลำดับ

1.4 ภูมิลำเนาเดิม

พบว่า ส่วนใหญ่ผู้กระทำผิดทางเพศมีภูมิลำเนาเดิมอยู่ภาคกลาง ร้อยละ 29.7 รองลงมาคือภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ร้อยละ 19.8 ภาคเหนือ ร้อยละ 15.1 ภาคใต้ ร้อยละ 14.6 ภาคตะวันออก ร้อยละ 11.9 และภาคตะวันตก ร้อยละ 8.8 ตามลำดับ

1.5 สถานภาพสมรส

ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่มีสถานภาพเป็นโสด ร้อยละ 65.3 รองลงมาแต่งงานแล้ว และยังอยู่ด้วยกันขณะเกิดคดีนี้ ร้อยละ 25.2 หย่าร้าง/เลิกร้างกัน ร้อยละ 6.1 แต่งงานแล้วแต่แยกกันอยู่ด้วยเหตุผลความจำเป็นด้านอาชีพ ร้อยละ 2.3 คู่สมรสถึงแก่กรรม ร้อยละ 1.1 ตามลำดับ

1.6 จำนวนครั้งที่แต่งงาน

ผู้กระทำผิดทางเพศที่แต่งงานแล้วส่วนใหญ่แต่งงานเพียงครั้งเดียว ร้อยละ 27.7 ส่วนที่แต่งงานมากกว่า 1 ครั้ง มีจำนวนคิดเป็นร้อยละ 6.9

1.7 จำนวนบุตร

ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่เป็นโสด หรือยังไม่มีบุตร ร้อยละ 70.0 ส่วนที่มีบุตรแล้วไม่เกิน 2 คน ร้อยละ 22.5 และมีบุตรเกินสองคนขึ้นไป (2-8 คน) ร้อยละ 7.5 ตามลำดับ

1.8 อาชีพ

ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้างมากที่สุด ร้อยละ 37.6 รองลงมาทำสวน ไร่ นา ร้อยละ 20.3 รับจ้างบริษัท ร้อยละ 13.5 รับจ้างใช้แรงงาน ร้อยละ 11.0 ยังเป็นนักเรียน นักศึกษา ร้อยละ 7.4 ค้าขายร้อยละ 5.6 ไม่ได้ประกอบอาชีพ ร้อยละ 2.9 และรับราชการ ร้อยละ 1.4 ตามลำดับ

1.9 ศาสนา

ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่ระบุว่านับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 95.7 รองลงมานับถือศาสนาอิสลาม ร้อยละ 3.4 และนับถือศาสนาคริสต์ ร้อยละ 0.9 ตามลำดับ

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนและร้อยละของลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิดทางเพศคดีข่มขืน

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
1.1 อายุขณะกระทำผิด		
อายุระหว่าง 13 - 18 ปี	74	16.7
อายุระหว่าง 19 - 25 ปี	229	51.6
อายุระหว่าง 26 - 36 ปี	89	20.0
อายุระหว่าง 37 - 60 ปี	46	10.4
อายุ 60 ปี ขึ้นไป	6	1.4
รวม	444	100
(อายุเฉลี่ย 25.36 ปี สูงสุด 74 ปี ต่ำสุด 13 ปี และ กระทำผิดมากที่สุดเมื่ออายุ 19 ปี)		
1.2 อายุปัจจุบัน		
อายุระหว่าง 13 - 20 ปี	7	1.6
อายุระหว่าง 21 - 30 ปี	215	48.4
อายุระหว่าง 31 - 40 ปี	155	34.9
อายุระหว่าง 41 - 60 ปี	59	13.3
อายุ 60 ปี ขึ้นไป	8	1.8
รวม	444	100
(อายุเฉลี่ย 28.80 ปี สูงสุด 76 ปี ต่ำสุด 15 ปี)		
1.3 ระดับการศึกษาสูงสุดขณะกระทำผิด		
ต่ำกว่า ป.4	40	9.0
ป.4-ป.6/ป.7	231	52.0
ม.1-ม.3	108	24.3
ม.4-ม.6	27	6.1
ปวช. -ปวส.	20	4.5
ปริญญาตรี /เปรียญ	3	0.7
ไม่ได้เรียนหนังสือ	15	3.4
รวม	444	100
1.4 ภูมิลำเนาเดิม		
ภาคกลาง	132	29.7
ภาคตะวันออก	53	11.9
ภาคเหนือ	67	15.1
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	88	19.8
ภาคตะวันตก	39	8.8
ภาคใต้	65	14.6
รวม	444	100

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
1.5 สถานภาพสมรส		
โสด	290	65.3
แต่งงานอยู่ด้วยกัน	112	25.2
แต่งงานแยกกันอยู่(ด้านอาชีพ)	10	2.3
หย่าร้าง/เลิกร้าง	27	6.1
คู่สมรสถึงแก่กรรม	5	1.1
รวม	444	100
1.6 จำนวนครั้งที่แต่งงาน		
โสด	290	65.3
แต่งงานแล้ว 1 ครั้ง	123	27.7
แต่งงานแล้วมากกว่า 1 ครั้ง	31	6.9
รวม	444	100
1.7 จำนวนบุตร		
โสด/ไม่มีบุตร	311	70.0
ไม่เกิน 2 คน	100	22.5
2 คนขึ้นไป (2-8 คน)	33	7.5
รวม	444	100
1.8 อาชีพ		
รับราชการ	6	1.4
ทำสวน ไร่ นา	90	20.3
ค้าขาย	25	5.6
รับจ้างบริษัท	60	13.5
รับจ้าง	167	37.6
รับจ้างใช้แรงงาน	49	11.0
นักเรียน/นักศึกษา	33	7.4
พระ/นักบวช	1	0.2
ไม่ได้ประกอบอาชีพ/ว่างงาน/ตกงาน	13	2.9
รวม	444	100
1.9 ศาสนา		
พุทธ	425	95.7
คริสต์	4	0.9
อิสลาม	15	3.4
รวม	444	100

1.10 ประสบการณ์ชีวิตที่ฝังใจ

พบว่าผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่ไม่เคยเล่นการพนัน ร้อยละ 48.2 และรองลงมาชอบเล่นเป็นครั้งคราว ร้อยละ 30.2 ส่วนใหญ่ยอมรับว่าสูบบุหรี่จัด ติดบุหรี่ ร้อยละ 61.0 ดื่มสุรา บางครั้ง ร้อยละ 43.5 ส่วนใหญ่ไม่เคยใช้ยาเสพติด ร้อยละ 68.2 รองลงมายอมรับว่าใช้บางครั้ง ร้อยละ 15.8 ส่วนใหญ่ไม่เคยถูกบิดามารดาดูต่ำ และกระทำรุนแรงด้วยการตบ ตี ร้อยละ 60.1 และ 62.8 ส่วนที่ยอมรับว่าเคยถูกกระทำด้วยความรุนแรงจากบิดามารดา ร้อยละ 21.8 และ ร้อยละ 21.2 ตามลำดับ

นอกจากนี้ ผู้กระทำผิดทางเพศร้อยละ 5.6 ยอมรับว่าเคยมีประสบการณ์ถูกข่มขืนโดยผู้หญิงที่แก่กว่า หรือ ผู้ชายด้วยกัน และร้อยละ 31.1 ยอมรับว่าเคยถูกคนรัก หรือ ภรรยาทอดทิ้งซึ่งเป็นประสบการณ์ชีวิตที่ฝังใจมาก่อน

ตารางที่ 3 แสดงจำนวนและร้อยละของประสบการณ์ชีวิตที่ฝังใจของผู้กระทำผิดทางเพศ

ประสบการณ์ชีวิตที่ฝังใจ	ไม่เคย	นาน ๆ ครั้ง	บางครั้ง	บ่อย ๆ
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
เล่นการพนัน	214 (48.2)	88 (19.8)	134 (30.2)	8 (1.8)
สูบบุหรี่	64 (14.4)	41 (9.2)	68 (15.3)	271 (61.0)
ดื่มสุรา	78 (17.6)	98 (22.1)	193 (43.5)	75 (16.9)
ใช้ยาเสพติด	303 (68.2)	49 (11.0)	70 (15.8)	22 (5.0)
ถูกบิดา/ผู้ปกครองชายดูต่ำ ตบตี	267 (60.1)	61 (13.7)	97 (21.8)	19 (4.3)
ถูกมารดา/ผู้ปกครองหญิงดูต่ำ ตบตี	279 (62.8)	54 (12.2)	94 (21.2)	17 (3.8)
	ไม่เคย		เคย	
เคยถูกข่มขืน/กระทำอนาจาร	419	(94.4)	25	(5.6)
เคยถูกคนรักภรรยาทอดทิ้ง	306	(68.9)	138	(31.1)

1.11 ประวัติการกระทำผิด

พบว่า ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่กระทำผิดครั้งแรก ร้อยละ 89.2 รองลงมาเป็นผู้กระทำผิดซ้ำโดยเคยกระทำผิดคดีอื่นมาก่อน ร้อยละ 8.3 และกระทำผิดซ้ำในคดีความผิดทางเพศ ร้อยละ 2.5 ตามลำดับ

ตารางที่ 4 แสดงจำนวนและร้อยละของประวัติการกระทำผิด

ประวัติการกระทำผิด	จำนวน	ร้อยละ
กระทำผิดครั้งแรก	396	89.2
เคยกระทำผิดและถูกจับกุมดำเนินคดีเกี่ยวกับฐานความผิดทางเพศ	11	2.5
เคยกระทำผิดและถูกจับกุมดำเนินคดีเกี่ยวกับฐานความผิดอื่น ๆ	34	8.3
รวม	444	100

2. พฤติกรรมการกระทำผิดทางเพศ

2.1 ฐานความผิด

พบว่า ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่กระทำผิดครั้งนี้ในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา กระทำอนาจาร และกักขังหน่วงเหนี่ยว ร้อยละ 61.7 รองลงมากระทำผิดฐานโทรมหญิง ร้อยละ 26.4 ข่มขืนกระทำชำเราและทำร้ายร่างกาย ร้อยละ 11.0 และ ผ่าข่มขืน ร้อยละ 0.9 ตามลำดับ

2.2 ความสัมพันธ์กับผู้เสียหาย

ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อและผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่เป็นเพื่อน เพื่อนบ้าน คนรู้จักกันมากที่สุด ร้อยละ 43.0 รองลงมา เป็นกลุ่มที่ไม่รู้จักกันมาก่อน ร้อยละ 26.4 เป็นการข่มขืน คนรัก แฟน และภรรยาที่ไม่ได้จดทะเบียนสมรส ร้อยละ 20.5 เหยื่อเป็นบุตร บุตรติดภรรยา (ลูกเลี้ยง) หลาน และญาติ ร้อยละ 7.2 ตามลำดับ

ตารางที่ 5 แสดงจำนวนและร้อยละของพฤติกรรมการกระทำผิดทางเพศ

พฤติกรรมการกระทำผิดทางเพศ	จำนวน	ร้อยละ
2.1 ฐานความผิด		
ข่มขืนกระทำชำเรา/อนาจาร/กักขังหน่วงเหนี่ยว	274	61.7
ข่มขืนกระทำชำเรา ๑/ทำร้ายร่างกาย	49	11.0
ผ่า/ข่มขืนกระทำชำเรา ๑	4	0.9
โทรมหญิง	117	26.4
รวม	444	100
2.2 ความสัมพันธ์กับผู้เสียหาย		
เพื่อน เพื่อนบ้าน คนรู้จักกัน	191	43.0
คนรัก แฟน ภรรยาที่ไม่ได้จดทะเบียนสมรส	91	20.5
บุตร บุตรติดภรรยา หลาน ญาติ	32	7.2
ไม่รู้จักมาก่อน	117	26.4
อื่นๆ	13	2.9
รวม	444	100

2.3 สาเหตุ พฤติกรรมและผลที่ตามมาจากการกระทำผิด

2.3.1 การวางแผนเตรียมการ

พบว่า ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่ทำการข่มขืนเหยื่อโดยไม่ได้เตรียมการ เป็นการตัดสินใจฉับพลัน ร้อยละ 78.2 รองลงมากระทำเนื่องจากช่องโอกาสเอื้ออำนวย ร้อยละ 60.4 ช่วงเวลาเหมาะสม ร้อยละ 58.6 ยอมรับว่าเหยื่อผ่านมาในช่วงเวลา สถานที่ และโอกาสที่เหมาะสม ร้อยละ 33.3 มีการเตรียมการหาสถานที่ที่เหมาะสม ร้อยละ 10.1 นอกจากนี้ยังมีบางส่วนที่ประสงค์ต่อทรัพย์สินแต่โอกาสอำนวยเห็นเหยื่อแล้วจึงข่มขืน ร้อยละ 5.6 ชุ่มอยู่บริเวณที่เปลี่ยว และหมายตาเหยื่อแล้วเฝ้าติดตามหาช่องโอกาส อย่างละเท่ากัน คือ ร้อยละ 4.3 ตามลำดับ

ตารางที่ 6 แสดงจำนวนและร้อยละของพฤติกรรมการวางแผนเตรียมการกระทำผิด

การเตรียมการ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ได้เตรียมการ ตัดสินใจฉับพลัน	347	78.2
ช่องโอกาสเอื้ออำนวย	268	60.4
ช่วงเวลาเหมาะสม	260	58.6
สถานที่เหมาะสม	246	55.4
เหยื่อผ่านมาในช่วงเวลา สถานที่ และโอกาสที่เหมาะสม	148	33.3
เตรียมหาสถานที่ที่เหมาะสม	45	10.1
ประสงค์ต่อทรัพย์สินแต่โอกาสอำนวยเห็นเหยื่อแล้วอยากข่มขืน	25	5.6
ชุ่มอยู่บริเวณที่เปลี่ยว	19	4.3
หมายตาเหยื่อแล้วเฝ้าติดตามหาช่องโอกาส	19	4.3

2.3.2 การใช้พฤติกรรมรุนแรง/ทำร้ายร่างกายขณะข่มขืน

ในเรื่องของการกระทำที่มีความรุนแรงขณะข่มขืนนั้น ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่อ้างว่าเหยื่อยินยอมจึงไม่มีการใช้กำลังรุนแรง ร้อยละ 61.3 เป็นแพนกัน ร้อยละ 26.8

อย่างไรก็ตามสำหรับกลุ่มที่เหยื่อไม่ยินยอมนั้นส่วนใหญ่ผู้กระทำผิดทางเพศยอมรับว่ากระทำรุนแรงต่อเหยื่อด้วยการผลัก กระชาก เขย่า ร้อยละ 18.9 รองลงมากระทำ ความรุนแรงด้วยการตู่ ตำว่า ชูตะคอก ตะโกนใส่ ร้อยละ 16.7 ใช้มือฟาดหรือตบ ร้อยละ 7.4 เตะ ต่อย ร้อยละ 5.2 ชูด้วยมีด ปืน หรืออาวุธ ร้อยละ 4.5 ข้าง ป่า ทุ่มของใส่ ร้อยละ 2.3 และ ใช้มีด ปืน หรืออาวุธลงมือทำร้าย ร้อยละ 2.0 ใช้ไม้หรือของบางอย่างตี ร้อยละ 1.8 ใช้เชือก หรือผ้ารัดคอ หรือบีบคอ ร้อยละ 1.1 และที่รุนแรงที่สุดคือใช้มีด ปืน หรืออาวุธกระทำอันตรายโดยประสงค์ให้ตายโดยเจตนาฆ่าปิดปาก ร้อยละ 0.7 ตามลำดับ

ตารางที่ 7 แสดงจำนวนและร้อยละของลักษณะพฤติกรรมในการกระทำผิด

ลักษณะพฤติกรรม	จำนวน	ร้อยละ
หญิงยินยอม	272	61.3
เป็นแฟนกัน	119	26.8
ผลึก กระชาก เขย่า	84	18.9
ดู/ตำว่า/ ชูตะคอก ตะโกนใส่	74	16.7
ใช้มือฟาด หรือตบ	33	7.4
เตะ ต่อย	23	5.2
ชูด้วยมิด ปืน หรืออาวุธ(ระบุ)	20	4.5
ขว้าง ปา ทุ่มของใส่	10	2.3
ใช้มิด ปืน หรืออาวุธทำร้าย (ไม่ประสงค์ให้ตาย)	9	2.0
ใช้ไม้หรือของบางอย่างตี	8	1.8
ใช้เชือก/ผ้ารัดคอ/บีบคอ	5	1.1
ใช้มิด ปืน หรืออาวุธทำร้าย (โดยประสงค์ให้ตาย)	3	0.7

2.3.3 การป้องกันตนเองของเหยื่อ

ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่อ้างว่าเหยื่อยินยอม ร้อยละ 60.6 และ อ้างว่าเป็นแฟนกัน ร้อยละ 25.5 ส่วนอื่นๆกล่าวถึงลักษณะการป้องกันตนเองของเหยื่อว่าส่วนใหญ่เหยื่อร้องขอความช่วยเหลือ ร้อยละ 25.0 ดิ้นรนต่อสู้ ร้อยละ 24.3 ชวน ทำร้ายกลับคืน ร้อยละ 7.7 ถูกทำร้าย ได้รับยา หมดสติจึงไม่ได้ป้องกันตนเอง ร้อยละ 4.7 พกพามิด ปืน และหยิบมาต่อสู้ ร้อยละ 1.1 และ ร้องขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น ร้อยละ 0.2 ตามลำดับ

ตารางที่ 8 แสดงจำนวนและร้อยละของลักษณะการป้องกันตนเองของเหยื่อ

การป้องกันตนเองของเหยื่อ	จำนวน	ร้อยละ
หญิงยินยอม	269	60.6
เป็นแฟนกัน	113	25.5
ร้องขอความช่วยเหลือจากผู้ต้องขัง	111	25.0
ดิ้นรนต่อสู้	108	24.3
ชวน ทำร้ายกลับคืน	24	7.7
ถูกทำร้าย ได้รับยา หมดสติจึงไม่ได้ป้องกันตนเอง	21	4.7
พกพามิด ปืน และหยิบมาต่อสู้	5	1.1
ร้องขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น	1	0.2

2.3.4 ผลที่ตามมาภายหลังจากการช่มจีน

ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่ไม่ตอบคำถามนี้โดยอ้างว่าเหยื่อยินยอม ร้อยละ 53.4 เป็นแฟนกัน ร้อยละ 24.1 แต่ยอมรับว่าเหยื่อมีปฏิกิริยาที่ตามมาภายหลังที่ถูกช่มจีน คือ ร้องไห้เสียใจ ร้อยละ 39 รองลงมาแสดงอาการโกรธ ร้อยละ 31.3 มีอาการบาดเจ็บอื่น ๆ ทางกายเนื่องจากการถูกทำร้าย ร้อยละ 11.5 ซึมเศร้า เหม่อลอย ร้อยละ 10.6 หวาดกลัว หวาดผวา มีอาการทางประสาท ร้อยละ 8.1 มีอาการบาดเจ็บติดเชื่อเรื้อรัง ร้อยละ 6.5 ท้อง ร้อยละ 5.2 ไม่ทราบว่าเป็นอย่างไร เพราะไม่ได้พบกันอีก ร้อยละ 3.6 ตาย ร้อยละ 1.4. และเหยื่อเป็นบ้า เป็นโรคจิต ร้อยละ 1.1 ตามลำดับ

อนึ่ง กรณีฆ่าช่มจีน ผู้กระทำผิดทางเพศยอมรับว่าสาเหตุที่ฆ่าเพราะเหยื่อรู้จักผู้กระทำผิด และ ฆ่าปิดปากเพราะเกรงว่าเหยื่อจะชี้ตัวได้ถูกถ้าไม่ฆ่าทิ้ง ร้อยละ 75.0 และ เหยื่อต่อสู้ ร้อยละ 25 ตามลำดับ

ตารางที่ 9 แสดงจำนวนและร้อยละของผลจากการถูกช่มจีน

ผลจากการถูกช่มจีน	จำนวน	ร้อยละ
หญิงยินยอม	237	53.4
ร้องไห้/เสียใจ	173	39
โกรธ	139	31.3
เป็นแฟนกัน	107	24.1
ผู้หญิงมีอาการบาดเจ็บอื่น ๆ ทางกายเนื่องมาจากการถูกทำร้าย	51	11.5
ซึมเศร้า/เหม่อลอย	47	10.6
หวาดกลัว/หวาดผวา/ประสาท	36	8.1
ผู้หญิงมีอาการบาดเจ็บ/ติดเชื่อเรื้อรัง	29	6.5
ท้อง	23	5.2
ไม่ทราบว่าเป็นอย่างไร	16	3.6
ตาย	6	1.4
เป็นบ้า/เป็นโรคจิต	5	1.1

2.3.5. สาเหตุของการกระทำผิดครั้งนี้เกิดจาก

ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่ยอมรับว่ากระทำผิดเพราะขาดความยับยั้งชั่งใจ เป็นอารมณ์ชั่ววูบ ร้อยละ 79.1 รองลงมาร้อยละ 54.5 อ้างว่าและยอมรับว่า กระทำผิดครั้งนี้เนื่องจากไม่รู้ว่าการมีเพศสัมพันธ์กับเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี ไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ก็ตามนั้น กฎหมายกำหนดว่าเป็นความผิดและมีโทษจำคุก ขณะที่ร้อยละ 47.5 ยอมรับว่าเพราะมีเงินเมาสูราขาดสติ ร้อยละ 39.0 คิดว่าไม่มีใครจับได้ ร้อยละ 34.5 อ้างว่าต้องการระบายอารมณ์เมื่อถูกข่มขู่ บ้างระบุว่ารักกันชอบกันจึงได้เสียกันแต่ผู้ปกครองฝ่ายหญิงไม่ยินยอม ร้อยละ 32.3 เป็นคนที่มีความต้องการสูงแต่กำเนิด ร้อยละ 25 ตามลำดับ

อนึ่ง ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนหนึ่งยอมรับว่ากระทำผิดเพราะเชื่อว่าเป็นการแสดงพลังอำนาจความเป็นชาย ร้อยละ 17.6 ประชดภรรยาที่มีปัญหาหันอยู่ ร้อยละ 4.7 และระบุว่าเจ็บป่วยเป็นโรคประสาท โรคจิต รวมทั้งยอมรับว่าวิถิตาร ร้อยละ 3.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 10 แสดงจำนวนและร้อยละของสาเหตุการกระทำผิด

สาเหตุ	จำนวน	ร้อยละ
ขาดความยับยั้งชั่งใจ/อารมณ์ชั่ววูบ	351	79.1
ไม่รู้กฎหมายว่าการมีเพศสัมพันธ์กับเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปีมีโทษจำคุกไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม	242	54.5
มีเงินเมาสูรา	211	47.5
คิดว่าไม่มีใครจับได้	173	39.0
ต้องการระบายอารมณ์เมื่อถูกข่มขู่	153	34.5
รักกัน/ชอบกันจึงได้เสียกัน แต่ผู้ปกครองหญิงไม่ยินยอม	143	32.3
เป็นคนมีความต้องการสูงแต่กำเนิด	111	25.0
คิดว่าเป็นการแสดงพลังอำนาจความเป็นชาย	78	17.6
เห็นผู้หญิงคนอื่นแต่งตัวโป๊	58	13.1
มีเงินเมายาเสพติด	56	12.6
อ่านหนังสือลามก	31	7.0
ชมภาพยนตร์โป๊	24	5.4
ประชดภรรยาที่มีปัญหาหันอยู่	21	4.7
ป่วยเป็นโรคประสาท /โรคจิต /วิถิตาร	13	3.0

2.3.6 การคิดคำนึงถึงผลที่จะเกิดตามมาก่อนและขณะกระทำผิด

ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่ยอมรับว่าในการกระทำผิดครั้งนี้ไม่ได้คิดหน้าคิดหลัง ตัดสินใจกระทำอย่างกระทันหัน ร้อยละ 77.5 ขณะที่ร้อยละ 7.9 คิดว่าผู้เสียหายคงไม่กล้าบอกใคร เพราะเป็นเรื่องน่าอับอาย ร้อยละ 7.2 คิดว่าคงไม่มีใครรู้เพราะเป็นเรื่องภายในบ้านตนเอง ส่วนหนึ่งคิดว่าคงไม่มีใครรู้เพราะเคยทำมาแล้วก็ไม่ถูกจับได้ ร้อยละ 4.7 คิดว่าติดคุกสักกระยะหนึ่งถ้าถูกจับได้ ร้อยละ 1.6 และคิดว่าได้แก่แค้นที่ถูกผู้หญิงเหยียดหยาม สลัดรัก ร้อยละ 0.5 ตามลำดับ

ตารางที่ 11 แสดงจำนวนและร้อยละของการคิดคำนึงถึงผลที่จะเกิดตามมาก่อนและขณะกระทำผิด

การคิดคำนึงถึงผลที่จะเกิดตามมาก่อนและขณะกระทำผิด	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ได้คิดหน้าคิดหลัง/ตัดสินใจกระทันหัน	344	77.5
คิดว่าผู้เสียหายคงไม่กล้าบอกใครเพราะเป็นเรื่องน่าอับอาย	35	7.9
คิดว่าคงไม่มีใครรู้เพราะเคยทำมาแล้วก็ไม่ถูกจับได้	21	4.7
คิดว่าคงไม่มีใครรู้เพราะเป็นเรื่องภายในบ้านตนเอง	12	7.2
คิดว่าคงติดคุกสักกระยะหนึ่งถ้าถูกจับได้	7	1.6
คิดว่าได้แก่แค้นที่ถูกผู้หญิงเหยียดหยาม สลัดรัก	2	0.5

2.3.7 การชดใช้ค่าเสียหาย

พบว่า ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่คิดว่าการที่ติดคุกเป็นการชดใช้ค่าเสียหายต่อการกระทำผิดของตน ร้อยละ 43.9 รองลงมาคิดว่าระบุม่าไม่คิดว่าจะต้องชดใช้อะไร ร้อยละ 22.1 ไม่ได้ชดใช้ค่าเสียหายเพราะคิดว่าเป็นแพนกัน ร้อยละ 8.6 ขณะที่บางส่วนระบุว่าชดใช้เงินทองและทรัพย์สินเป็นค่าทำขวัญ ร้อยละ 7.2 มีการขอขมา/ขอโทษกรรมต่อผู้เสียหาย เพียงร้อยละ 4.3 ได้รับความยุ่งยากลำบากจากผลของการกระทำเป็นการชดใช้ ร้อยละ 2.7 และชดใช้ด้วยการสูญเสียชื่อเสียง เกียรติยศ และความเคารพนับถือของตน ร้อยละ 1.8 ตามลำดับ

ตารางที่ 12 แสดงจำนวนและร้อยละของการชดใช้ค่าเสียหาย

การชดใช้ค่าเสียหาย	จำนวน	ร้อยละ
ติดคุกชดใช้	195	43.9
ไม่คิดว่าจะต้องชดใช้อะไร	98	22.1
ขอขมา/ขอโทษกรรมต่อบุพการีที่ได้ล่วงละเมิดผู้หญิงโดยผู้ปกครองไม่ยินยอม	42	9.5
ไม่ได้ชดใช้เพราะคิดว่าเป็นแพนกัน	38	8.6
ชดใช้เป็นค่าทำขวัญ	32	7.2
ขอขมา/ขอโทษกรรมต่อผู้เสียหาย	19	4.3
ได้รับความยุ่งยากลำบากจากผลของการกระทำเป็นการชดใช้	12	2.7
ชดใช้ด้วยการสูญเสียชื่อเสียง เกียรติยศ และความเคารพนับถือ	8	1.8

3. ลักษณะข้อมูลเกี่ยวกับเหยื่ออาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืน

3.1 อายุของเหยื่ออาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืน

พบว่า เหยื่ออาชญากรรมคดีข่มขืน ส่วนใหญ่เป็นสาวแรกรุ่นมีอายุระหว่าง 11-15 ปี มากที่สุด ร้อยละ 44.4 รองลงมาเป็นเด็กสาววัยรุ่นอายุระหว่าง 16-20 ปี ร้อยละ 33.6 เป็นหญิงสาว อายุระหว่าง 21-25 ปี ร้อยละ 9.2 เด็กเล็ก อายุระหว่าง 2-10 ปี ร้อยละ 6.1 และหญิงสาว อายุระหว่าง 26-35 ปี ร้อยละ 5.6 ตามลำดับ อายุเฉลี่ย 16.79 ปี อายุต่ำสุด 2 ปี สูงสุด 43 ปี ระดับอายุของเหยื่ออาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืนที่ได้รับความนิยมตกเป็นเหยื่อมากที่สุด คือ อายุ 15 ปี

3.2 สถานภาพสมรสของเหยื่ออาชญากรรมคดีข่มขืน

พบว่า เหยื่ออาชญากรรมคดีข่มขืนส่วนใหญ่เป็นโสด ร้อยละ 76.4 รองลงมาสมรสแล้ว ร้อยละ 2.9 ม่าย ร้อยละ 2.0 คู่สมรสถึงแก่กรรม ร้อยละ 0.5 และมีบางส่วนที่ไม่ทราบสถานภาพว่า เหยื่อโสดหรือไม่ ร้อยละ 18.2 ตามลำดับ

3.3 อาชีพของเหยื่ออาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืน

พบว่า เหยื่ออาชญากรรมคดีข่มขืนส่วนใหญ่เป็นนักเรียนหรือนักศึกษามากที่สุด ร้อยละ 48.4 รองลงมาประกอบอาชีพรับจ้างใช้แรงงาน ร้อยละ 15.1 ทำสวน ไร่ นา ร้อยละ 5.9 เป็นพนักงานเสิร์ฟ ร้านอาหาร/คลับ/บาร์ ร้อยละ 4.7 รับจ้างบริษัทเอกชน ร้อยละ 4.7 ค้าขาย ร้อยละ 3.4 เป็นหญิงขายบริการ ร้อยละ 0.9 ทำธุรกิจส่วนตัว ร้อยละ 0.7 และรับราชการ ร้อยละ 0.2 ตามลำดับ

3.4 การแต่งกายของเหยื่อในวันเกิดเหตุ

พบว่า ในวันเกิดเหตุส่วนใหญ่เหยื่ออาชญากรรมคดีข่มขืนใส่เสื้อกางเกงรัดกุม ร้อยละ 45.9 ใส่เสื้อผ้ารัดรูปหรือนุ่งสั้น ร้อยละ 29.1 ใส่ชุดนักเรียนหรือชุดเรียนพลศึกษาของทางโรงเรียน ร้อยละ 9.0 เสื้อสายเดี่ยว เกะอก ร้อยละ 3.6 และเสื้อกระโปรงชุดทำงาน ร้อยละ 3.6 เช่นกัน ตามลำดับ

3.5 ทำทียของเหยื่อก่อนเกิดเหตุ

พบว่า ผู้กระทำผิดอาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืนส่วนใหญ่ระบุว่าเหยื่อของตนมีท่าที่เป็นคนเรียบร้อย ร้อยละ 24.8 รองลงมาระบุว่าเป็นคนใจแตกชอบสนุก ร้อยละ 24.1 เป็นสาวเปรี้ยวทันสมัย ร้อยละ 17.1 ให้ท่า เปิดโอกาสให้เอง ร้อยละ 16.2 บางส่วนมีอาการมีเมมาสุรา ยาเสพติด ร้อยละ 5.4 กระโดดกระเดก หัว ร้อยละ 5.0 ชื่ออ่อนเยาว์ต่อโลก ร้อยละ 3.8 และมีลักษณะพิการ เป็นคนปัญญาอ่อน ร้อยละ 0.5 ตามลำดับ

ตารางที่ 13 แสดงจำนวนและร้อยละของลักษณะข้อมูลเกี่ยวกับเหยื่ออาชญากรรม

ลักษณะข้อมูลเกี่ยวกับเหยื่ออาชญากรรม	จำนวน	ร้อยละ
3.1 อายุของเหยื่อ		
เด็กเล็ก (2-10 ปี)	27	6.1
เด็กสาวแรกรุ่น (11-15 ปี)	197	44.4
สาววัยรุ่น (16-20 ปี)	149	33.6
หญิงสาว (21-25 ปี)	41	9.2
สาวใหญ่ (26-50 ปี)	30	6.7
รวม	444	100
(อายุเฉลี่ย 16.79 ปี อายุสูงสุด 43 ปี ต่ำสุด 2 ปี อายุที่ได้รับความนิยมสูงสุด 15 ปี)		
3.2 สถานภาพสมรสของเหยื่อ		
โสด	339	76.4
สมรส (จดทะเบียนหรือไม่ก็ตาม)	13	2.9
ม่าย (หย่าร้าง/เลิกร้าง)	9	2.0
คู่สมรสถึงแก่กรรม	2	0.5
ไม่ทราบ	81	18.2
รวม	444	100
3.3 อาชีพของเหยื่อ		
นักเรียน/นักศึกษา	215	48.4
รับราชการ	1	0.2
รับจ้างเอกชนบริษัท/ร้าน	21	4.7
รับจ้างใช้แรงงาน	67	15.1
ทำสวน/ไร่/นา	26	5.9
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	18	4.1
พนักงานเสิร์ฟ ร้านอาหาร/คลับ/บาร์/ชายบริการ	25	5.6
ไม่ทราบ	71	16.0
รวม	444	100
3.4 การแต่งกายของผู้เสียหายในวันเกิดเหตุ		
เสื้อ-กางเกงรัดกุม	204	45.9
เสื้อ-กระโปรงชุดทำงาน	16	3.6
ชุดนักเรียน/ชุดพละ	40	9.0
รัดรูป/นุ่งสั้น/เสื้อสายเดี่ยว/เกาะอก	145	32.7
อื่นๆ	39	8.8
รวม	444	100

ลักษณะข้อมูลเกี่ยวกับเหตุอาชญากรรม	จำนวน	ร้อยละ
3.5 ทำทึของผู้เสียหาย		
เจ็บร้อย	110	24.8
ชื้อ/อ่อนเยาว์ต่อโลก	17	3.8
สาวเปรี้ยว ทันสมัย	76	17.1
ใจแตก/ชอบสนุก	107	24.1
ให้ทำ/เปิดโอกาสให้	72	16.2
มีอาการมีนเมาสุรา/ยาเสพติด	24	5.4
กระโดดกระเดก/หัว	22	5.0
ปัญหาอ่อน/พิการ	2	0.5
อื่น ๆ	14	3.1
รวม	444	100

4 ปัจจัยเกี่ยวกับช่วงเวลา

พบว่า เหตุข่มขืนส่วนใหญ่เกิดขึ้นในช่วงเวลาดึก คือ 22.01-02.00 น. คิดเป็นร้อยละ 34.5 รองลงมาเกิดช่วงเวลา เย็นค่ำ เวลา 18.01-22.00 น. ร้อยละ 18.5 สายเวลา 10.01-14.00 น. ร้อยละ 13.3 บ่าย เวลา 14.01-18.00 น. ประมาณร้อยละ 12.2 เช่นเดียวกับเวลาใกล้สว่าง คือ เวลา 02.01-06.00 น. และเช้าเวลา 06.01-10.00 น. เกิดการข่มขืนน้อยที่สุด คือ ร้อยละ 9.2 ตามลำดับ

ตารางที่ 14 แสดงจำนวนและร้อยละของช่วงเวลาที่เกิดเหตุข่มขืน

เวลาที่เกิดเหตุ	จำนวน	ร้อยละ
เช้า เวลา 06.01-10.00 น.	41	9.2
สาย เวลา 10.01-14.00 น.	59	13.3
บ่าย เวลา 14.01-18.00 น.	54	12.2
เย็นค่ำ เวลา 18.01-22.00 น.	82	18.5
ดึก เวลา 22.01-02.00 น.	153	34.5
ใกล้สว่าง เวลา 02.01-06.00 น.	55	12.3
รวม	444	100

5 ปัจจัยเกี่ยวกับสถานที่

พบว่า การชมชิ้นส่วนใหญ่ (ร้อยละ 36.7) เกิดขึ้นในบ้านของผู้กระทำผิดทางเพศเอง รองลงมา เกิดขึ้นในบ้านญาติ ร้อยละ 20.9 ในบ้านเพื่อน คนรู้จัก ร้อยละ 20.5 ในบ้านของผู้เสียหาย ร้อยละ 11.5 บริเวณโรง ภาพยนต์ ศูนย์การค้า ร้อยละ 4.5 บริเวณพญาช้างทางเดิน ร้อยละ 2.9 บริเวณเรือสวน ไร่นา ร้อยละ 2.0 และในโรงแรมร้อยละ 0.7 ตามลำดับ

ตารางที่ 15 แสดงจำนวนและร้อยละของความถี่ของสถานที่เกิดเหตุ

สถานที่เกิดเหตุ	จำนวน	ร้อยละ
ในบ้านของผู้ต้องขัง	163	36.7
ในบ้านของญาติ	93	20.9
ในบ้านเพื่อน คนรู้จัก	91	20.5
ในบ้านของผู้เสียหาย	51	11.5
บริเวณโรงภาพยนตร์/ศูนย์การค้า	20	4.5
พญาช้างทางเดิน	13	2.9
บริเวณเรือสวน ไร่นา	9	2.0
ในโรงแรม	3	0.7
บริเวณตึกร้าง ที่เปลี่ยว	1	0.2
รวม	444	100

6. ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรม

6.1 วัฒนธรรมทางเพศ

6.1.1 การขัดเกลาทางสังคม

ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่ยอมรับว่าไม่เคยได้รับการสอนเรื่องเพศศึกษา ร้อยละ 65.3 รองลงมาระบุว่าเคยได้รับการขัดเกลาทางสังคมเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางเพศว่าผู้ชายแต่ละคนสามารถมีผู้หญิงพร้อม ๆ กันได้มากกว่าหนึ่งคน ร้อยละ 44.6 บิดาและมารดาซึ่งเป็นตัวแบบผู้ให้การขัดเกลาบทบาททางเพศมีภรรยา และสามีหลายคน ร้อยละ 14.9 และ 8.3 ตามลำดับ และทั้งบิดาและมารดาเคยประพฤติตนไม่เหมาะสมในเรื่องเพศ ร้อยละ 3.8 และร้อยละ 2.3 ตามลำดับ

6.1.2 ความเชื่อในเรื่องเพศ

พบว่า ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่เชื่อว่าการช่มชื่นที่เกิดขึ้นนั้น “ผู้หญิง” เป็นฝ่ายผิดที่ทำให้ตัวให้อุณหภูมิสูงขึ้น เนื่องจากสมัยนี้ผู้หญิงเป็นฝ่ายแต่งกายขั้วด้วยการใส่เสื้อสายเดี่ยว เกาะอก ฯลฯ ร้อยละ 84.9 รองลงมาเชื่อว่าผู้หญิงตีขย้อมไม่ไปเที่ยวคลับบาร์ ตามลำพัง ร้อยละ 83.3 แม้รู้ว่าอันตรายแต่ผู้หญิงก็ยังกลับบ้านตึกๆ ตื่นๆ เดินที่เปลี่ยว ร้อยละ 82.2 ผู้หญิงที่ถูกช่มชื่นส่วนใหญ่เป็นฝ่ายให้ทำผู้ชาย ร้อยละ 69.6 เชื่อว่าเป็นธรรมดาที่ถ้าช่มชื่นแล้วต้องใช้กำลัง ความรุนแรง ร้อยละ 47.3 และเชื่อว่าที่จริงแล้วผู้หญิงมีความสุขกับการถูกกระทำซ้ำเรา ร้อยละ 24.3 ตามลำดับ

6.1.3 ค่านิยมในเรื่องเพศ

พบว่า ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่เชื่อว่าการร่วมหลับนอนกับผู้หญิงต่างๆ ช่วยให้ปลอดภัยจากเอดส์ ร้อยละ 85.4 รองลงมา เชื่อว่าที่จริงแล้วผู้หญิงตีๆ เท่านั้นที่ควรค่าแก่การร่วมหลับนอน ร้อยละ 79.5 การเปิดบริสุทธิ์เด็กสาวแรกรุ่งทำให้ดีต่อสุขภาพกาย-จิต ร้อยละ 28.2 และ ยิ่งร่วมหลับนอนกับเด็กหญิงอายุน้อยเท่าไร ยิ่งแสดงอำนาจของผู้ชายที่มีเหนือผู้หญิงมากเท่านั้น ร้อยละ 15.1 ตามลำดับ

6.2 ระบบการชื่นชมเพศชายมากกว่าหญิง

6.2.1 การเคารพในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ผู้หญิง

พบว่า ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่เชื่อว่าผู้ชายสามารถใช้เงินซื้อผู้หญิงได้ ร้อยละ 32.9 และเห็นว่าผู้หญิงเป็นเพียงเครื่องบำบัดความใคร่ ร้อยละ 11.0 ตามลำดับ

6.2.2 ความไม่เท่าเทียมกันของสัมพันธภาพเชิงอำนาจ

พบว่า ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่ยอมรับว่าภายหลังช่มชื่นผู้หญิงแล้วผู้ชายรู้สึกมีความสุข ร้อยละ 36.7 รองลงมาเชื่อว่า “เจ้าโลก” ของผู้ชายคือเจ้าโลกที่ใช้ควบคุมผู้หญิงได้ ร้อยละ 30.4 เชื่อว่าผู้ชายเป็นเพศที่ดุดันก้าวร้าวโดยธรรมชาติ ดังนั้นการช่มชื่นผู้หญิงจึงเป็นความชอบธรรมตามธรรมชาติอย่างหนึ่ง ร้อยละ 17.8 และเชื่อว่าสมัยนี้ผู้หญิงเก่งมากเกินไปในทุกเรื่องการช่มชื่นจึงช่วยให้ผู้ชายเป็นฝ่ายชนะบ้าง ร้อยละ 16.4 ตามลำดับ

6.3 การแพร่กระจายของสิ่งขั้วยุคามารมณ์และอิทธิพล

พบว่าผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่เห็นด้วยว่าสมัยนี้หาสื่อลามกอ่านและชมได้ง่าย ร้อยละ 82.9 ทั้งยอมรับว่าเคยชมภาพยนตร์ วีดีโอ และอ่านหนังสือลามกเสมอ ร้อยละ 28.4 และเมื่ออ่านแล้วรู้สึกคึกคักและมองหาเหยื่อเพื่อการนี้ ร้อยละ 24.3

ตารางที่ 16 แสดงจำนวนและร้อยละของพฤติกรรมทางเพศในบริบทสังคมและวัฒนธรรมไทย

ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรม	จำนวน	ร้อยละ
6.1 วัฒนธรรมทางเพศ		
6.1.1 การขัดเกลาทางสังคม		
ไม่เคยได้รับการสอนเรื่องเพศศึกษา	286	65.3
ผู้ชายแต่ละคนสามารถมีผู้หญิงพร้อม ๆ กันได้มากกว่าหนึ่งคน	198	44.6
บิดามีภรรยาหลายคน	66	14.9
มารดามีสามีหลายคน	37	8.3
บิดาประพฤติตนไม่เหมาะสมในเรื่องเพศ	17	3.8
มารดาประพฤติตนไม่เหมาะสมในเรื่องเพศ	10	2.3
6.1.2 ความเชื่อในเรื่องเพศ		
สมัยนี้ผู้หญิงเป็นฝ่ายแต่งกายช่วยด้วยการใส่เสื้อสายเดี่ยว เกาะอก ฯลฯ	377	84.9
ผู้หญิงดี ๆ ย่อมไม่ไปเที่ยวคลับบาร์ ตามลำพัง	370	83.3
แม้รู้ว่าอันตรายแต่ผู้หญิงก็ยังกลับบ้านดึก ๆ ดื่น ๆ เดินที่เปลี่ยว	365	82.2
ผู้หญิงที่ถูกข่มขืนส่วนใหญ่เป็นฝ่ายให้ทำผู้ชาย	309	69.6
เป็นธรรมดาที่ถ้าข่มขืนแล้วต้องใช้กำลังความรุนแรง	210	47.3
ที่จริงแล้วผู้หญิงมีความสุขกับการถูกกระทำของเรา	108	24.3
6.1.3 ค่านิยมในเรื่องทางเพศ		
การร่วมหลับนอนกับผู้หญิงดี ๆ ช่วยให้ปลอดภัยจากเอ็ดส์	379	85.4
ที่จริงแล้วผู้หญิงดี ๆ เท่านั้นที่ควรค่าแก่การร่วมหลับนอน	353	79.5
การเปิดบริสุทธิ์เด็กสาวแรกรุ่งทำให้ดีต่อสุขภาพกาย-จิต	125	28.2
ยิ่งร่วมหลับนอนกับเด็กหญิงอายุเท่าไหร่ยิ่งแสดงอำนาจผู้ชายเหนือผู้หญิงมากเท่านั้น	67	15.1
ยิ่งผู้หญิงต่อสู้ขัดขืนมาก ๆ ยิ่งสะใจ	43	9.7
6.2. ระบบการชื่นชมเพศชาย		
6.2.1 ความเคารพในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ผู้หญิง		
ผู้หญิงไม่สามารถแสดงออกถึงความต้องการทางเพศได้มากเท่ากับผู้ชาย	301	67.8
ผู้ชายสามารถใช้เงินซื้อผู้หญิงได้	146	32.9
“เจ้าโลก” ของผู้ชายคือเจ้าโลกที่ใช้ควบคุมผู้หญิงได้	135	30.4
สมัยนี้ผู้หญิงเก่งมากเกินไปในทุกเรื่อง การข่มขืนจึงช่วยให้ผู้ชายเป็นฝ่ายชนะบ้าง	73	16.4
ผู้หญิงเป็นแค่เครื่องบำบัดความใคร่	49	11.0
6.2.2 การแพร่กระจายของสิ่งชั่วชุกามารมณ์และอิทธิพล		
สมัยนี้หาสื่อลามกอ่าน/ชมได้ง่าย	368	82.9
ทำนชมภาพยนตร์ วีดีโอ และอ่านหนังสือลามกเสมอ	126	28.4
ทำนรู้สึกตึกตัก และมองหาเหยื่อเมื่ออ่าน/ชมเรื่องเหล่านี้	102	24.3

7. ปัจจัยเกี่ยวกับกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมาย

ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่ แสดงความคิดเห็นต่อกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมาย เกี่ยวกับการข่มขืน โดยระบุความเห็นว่าการข่มขืนผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย ร้อยละ 91.2 ส่วนที่กระทำผิดครั้งนี้เพราะความไม่รู้กฎหมายในเรื่องนี้ จึงทำผิดกฎหมาย ร้อยละ 77.3 และ รู้สึกว่าโทษที่ได้รับหนักเกินไป ร้อยละ 75.7 ขณะที่รู้สึกสงสารที่ผู้หญิงต้องให้ปากคำเกี่ยวกับพฤติ การณ์คดีที่เกิดขึ้นซ้ำซากหลายครั้ง และต่อหน้าตนและคนอื่นๆ ร้อยละ 69.8 รวมทั้งรู้สึกว่าตำรวจ อัยการ ศาล และทนายความไม่เป็นธรรมต่อตนในเรื่องนี้ ร้อยละ 58.6, 44.8 40.5 และ 36.3 ตามลำดับ

ตารางที่ 17 แสดงทัศนคติต่อกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมาย

ทัศนคติต่อกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมาย	จำนวน	ร้อยละ
กระบวนการยุติธรรมเข้าข้างผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย	361	91.2
คิดว่าเพราะความไม่รู้กฎหมายในเรื่องนี้ จึงทำผิดกฎหมาย	343	77.3
รู้สึกว่าโทษที่ได้รับ/หรือที่จะได้รับหนักเกินไป	336	75.7
รู้สึกสงสารที่ผู้หญิงต้องให้ปากคำเกี่ยวกับพฤติการณ์คดีที่เกิดขึ้นซ้ำซากหลายครั้ง และต่อหน้าท่านและคนอื่นๆ	310	69.8
รู้สึกว่าตำรวจไม่เป็นธรรมต่อท่านในเรื่องนี้	260	58.6
รู้สึกว่าอัยการไม่เป็นธรรมต่อท่านในเรื่องนี้	199	44.8
รู้สึกว่าศาลไม่เป็นธรรมต่อท่านในเรื่องนี้	180	40.5
รู้สึกว่าทนายความไม่เป็นธรรมต่อท่านในเรื่องนี้	161	36.3

8. เหยื่ออาชญากรรมทางเพศในสายตาของอาชญากร

ผู้กระทำผิดทางเพศได้ระบุถึง “ภาพลักษณ์ของผู้หญิง” ที่เหมาะสมจะตกเป็นเหยื่อ การข่มขืนในสายตาของผู้กระทำผิดทางเพศว่ามีลักษณะน่าสนใจ ดังนี้ คือ

อันดับแรกผู้กระทำผิดทางเพศจะเลือกเหยื่อโดยดูจากรูปร่างหน้าตา ร้อยละ 35.1

อันดับที่ 2 เลือกเหยื่อจากการแต่งกาย ร้อยละ 36.9 และ

อันดับที่ 3 พิจารณาจากการที่เหยื่อเปิดโอกาสให้ ร้อยละ 23.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 18 แสดงลักษณะของเหยื่ออาชญากรรมทางเพศในสายตาของผู้กระทำผิดทางเพศ

เหยื่อในสายตาของอาชญากร	จำนวน	ร้อยละ
อันดับที่ 1 รูปร่างหน้าตา	156	35.1
อันดับที่ 2 การแต่งกาย	164	36.9
อันดับที่ 3 เปิดโอกาสให้	102	23.0

(หมายเหตุ จัดลำดับตามจำนวนและร้อยละที่ผู้กระทำผิดทางเพศระบุเลือกเป็นอันดับ 1-2-3 ตามลำดับ)

นอกจากนี้ พบว่า นอกจากรูปร่างหน้าตา การแต่งกาย และการที่เหยื่อเปิดโอกาสให้จะเป็นภาพลักษณ์ 3 อันดับแรกที่ผู้กระทำผิดทางเพศเลือกเหยื่อแล้วยังมีรายละเอียดที่เป็นลักษณะที่น่าสนใจ หรือน่าเตะตาสำหรับผู้กระทำผิดทางเพศหลายประการ ดังนี้

อันดับ 1 รูปร่างหน้าตา โดยพิจารณาจาก หุ่นดี ร้อยละ 64.0 ชาวอวบ ร้อยละ 58.8 ชาวสวย ร้อยละ 53.2 และ หน้าอกใหญ่ ร้อยละ 50.0 ตามลำดับ

อันดับ 2 การแต่งกาย โดยพิจารณาจาก นุ่งสั้น ร้อยละ 68.0 รัดรูป ร้อยละ 67.8 เสื้อ/ชุดบาง ร้อยละ 65.3 และ สายเดี่ยว ร้อยละ 57.9 ตามลำดับ

อันดับ 3 เปิดโอกาสให้ โดยพิจารณาจากการที่ยอมติดตามไปด้วย ร้อยละ 39.4 ใกล้ชิดสนิทสนม ร้อยละ 36.7 เหยื่อมีอาการมึนเมา ร้อยละ 34.0 และ ผ่านมาในที่เปลี่ยวตามลำพัง ร้อยละ 30.9 ตามลำดับ

อันดับ 4 ให้ทำ/เชิญชวน โดยเปิดโอกาสให้ถูกเนื้อต้องตัว ร้อยละ 48.4 ใช้สายตาเชิญชวน ร้อยละ 47.3 พยายามอยู่สองต่อสอง ร้อยละ 45.0 และ ช่วยทำโน่นทำนี่ ร้อยละ 37.8 ตามลำดับ

อันดับ 5 บุคลิกท่าที โดยพิจารณาจากการที่ขบขัน ร้อยละ 38.3 ใจแตก ร้อยละ 35.6 ซื่อ ๆ ร้อยละ 18.2 และ ไร้เดียงสา ร้อยละ 15.8 ตามลำดับ

อันดับ 6 สร้างความเจ็บแค้นให้ โดยพิจารณาจากการที่ผู้หญิงเคยแสดงอาการดูแคลน ร้อยละ 6.5 ต้องการแก้แค้น ร้อยละ 6.5 และ มีเรื่องโกรธเคืองกับฝ่ายหญิง ร้อยละ 1.8 ตามลำดับ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 19 แสดงลักษณะของเหยื่อที่น่าสนใจหรือเตอะตาผู้กระทำผิดทางเพศ

อันดับที่	ลักษณะที่น่าสนใจ/เตอะตา		จำนวน	ร้อยละ
1	รูปร่างหน้าตา	หุ่นดี	284	64.0
		ขาวอวบ	261	58.8
		ชาสวย	236	53.2
		หน้าอกใหญ่	222	50.0
2	การแต่งกาย	นุ่งสั้น	302	68.0
		รัดรูป	301	67.8
		เสื้อ/ชุดบาง	290	65.3
		สายเดี่ยว	257	57.9
3	เปิดโอกาสให้	ยอมติดตามไปด้วย	175	39.4
		ใกล้ชิดสนิทสนม	163	36.7
		ผู้หญิงมีอาการมึนเมา	151	34.0
		ผ่านมาในที่เปลี่ยวตามลำพัง	137	30.9
4	ให้ทำ/เชิญชวน	เปิดโอกาสให้ถูกเนื้อต้องตัว	215	48.4
		ใช้สายตาเชิญชวน	210	47.3
		พยายามอยู่สองต่อสอง	200	45.0
		เข้ามาตีสนิทก่อน	190	42.8
		ช่วยทำโน่นทำนี่	168	37.8
5	บุคลิกท่าที	ชอบสนุก	170	38.3
		ใจแตก	158	35.6
		ชื่อ ๆ	81	18.2
		ไร้เดียงสา	70	15.8
6	สร้างความเจ็บแค้นให้	ผู้หญิงเคยแสดงอาการดูแคลน	29	6.5
		ต้องการแก้แค้น	29	6.5
		มีเรื่องโกรธเคืองกันกับฝ่ายหญิง	8	1.8

9. ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่เกี่ยวข้อง

ในการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่เกี่ยวข้อง พบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตามที่น่าสนใจ ดังนี้

9.1 ความสัมพันธ์ระหว่างการขัดเกลาทางสังคมกับความรุนแรงในการประกอบอาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืน

พบว่า การที่ผู้กระทำผิดทางเพศเคยได้รับการขัดเกลาทางสังคมในเรื่องเพศ คือเคยได้รับการสอนเรื่องเพศศึกษามาก่อนมีความสัมพันธ์กับพฤติการณ์ในการข่มขืนที่มีความรุนแรงน้อยกว่า (คือ ข่มขืนเพียงอย่างเดียว มิใช่ ข่มขืนและทำร้ายร่างกาย ฆ่าข่มขืน หรือ โทรมหญิง) ผู้กระทำผิดทางเพศที่ไม่เคยได้รับการสอนเรื่องเพศศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.008

ตารางที่ 20 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการขัดเกลาทางสังคมกับความรุนแรงในการประกอบอาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืน

การขัดเกลาทางสังคม	ความรุนแรงในการกระทำ				
	ข่มขืน	ข่มขืนทำร้ายร่างกาย	ฆ่าข่มขืน	โทรมหญิง	รวม
เคยได้รับการสอนเรื่องเพศศึกษา	80 29.2%	18 36.7	1 25.0%	55 47.0%	154 34.7%
ไม่เคยได้รับการสอนเรื่องเพศศึกษา	194 70.8%	31 63.3	3 75.0%	62 53.0%	290 65.3%
รวม	274 100%	49 100%	4 100%	117 100%	444 100%

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

9.2 ความสัมพันธ์ระหว่างความไม่รู้กฎหมายกับจำนวนครั้งในการกระทำผิด

พบว่า ความไม่รู้กฎหมายของผู้กระทำผิดทางเพศมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำมากกว่าความรู้กฎหมายของผู้กระทำผิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 21 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความไม่รู้กฎหมายกับจำนวนครั้งในการกระทำผิด

ความรู้/ความไม่รู้กฎหมาย	จำนวนครั้งในการกระทำผิด		
	กระทำผิดครั้งแรก	กระทำผิดซ้ำ	รวม
ความไม่รู้กฎหมาย	311 78.5%	32 66.7%	343 77.3%
ความรู้กฎหมาย	85 21.4%	16 33.3%	101 22.7%
รวม	396 100%	48 100%	444 100%

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

ผลการวิจัยจากกรณีศึกษา: ผู้กระทำผิดทางเพศและเหยื่อ

1. กรณีศึกษาเกี่ยวกับ “ผู้กระทำผิดทางเพศ”

จากการสัมภาษณ์เจาะลึกผู้กระทำผิดที่ต้องขังในเรือนจำและทัณฑสถานทั่วประเทศ จำนวน 10 ราย เกี่ยวกับประวัติภูมิหลัง นิสัยความประพฤติ และพฤติกรรมทางเพศ ตลอดจนพฤติกรรมการแห่งคดีความผิดทางเพศ ได้แก่ การข่มขืนกระทำชำเรา ข่มขืน โทรมหญิง อานาจาร ฯลฯ มีรายละเอียดน่าสนใจ ดังนี้

กรณีศึกษาที่ 1 ข่มขืนเด็กหญิงอายุ 10 ปี

ยิ่งยง (นามสมมติ) ปัจจุบันอายุ 22 ปี ขณะกระทำผิดอายุ 16 ปี

ประวัติครอบครัว

ยิ่งยงเป็นบุตรคนที่ 11 ของบิดามารดาในจำนวนพี่น้องทั้งหมด 13 คน โดยเป็นฝาแฝดกับน้องคนที่ 12 บิดามารดาเป็นชาวแม่กลอง จังหวัดสมุทรสงคราม โดยบิดาประกอบอาชีพเป็นนักแสดงมายากลตามงานวัด ส่วนมารดามีอาชีพค้าขายเสื้อผ้าและของเล่นเด็ก ฐานะค่อนข้างยากจน บิดาเป็นคนเจ้าชู้มีภรรยาอื่นนอกจากมารดาอีก 5 คน บางคนมีบุตรด้วยกัน และต่างแยกย้ายอยู่ตามจังหวัดต่าง ๆ

ความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวของบิดามารดา

ยิ่งยงเล่าว่า ยิ่งยงไม่ชอบบิดา เรียกได้ว่าเกลียดด้วยซ้ำไป เนื่องจากบิดามีนิสัยเจ้าชู้ เล่นการพนัน ดื่มสุรา ก่อหนี้สินรุงรังให้มารดาตามชดใช้ และมักจะคบตีทำร้ายร่างกายมารดาเป็นประจำ รวมทั้งบุตรทุกคนโดยเฉพาะตนเองมักจะโดนถูกทำร้ายไปด้วยเสมอ ๆ จนกระทั่งยิ่งยงมีอายุได้ประมาณ 8 ขวบ วันหนึ่งบิดาทำร้ายร่างกายมารดาอย่างรุนแรงจนพี่ชายทนไม่ได้ชักปืนออกมายิงบิดาถูกที่บริเวณขาข้างซ้ายทำให้ขาพิการกระทั่งปัจจุบัน บิดาจึงไปแจ้งตำรวจมาจับกุมพี่ชายของยิ่งยงไปดำเนินคดี แต่ญาติทั้งสองฝ่ายมาช่วยไกล่เกลี่ยเรื่องจึงยุติลง และบิดามารดาจึงเลิกร้างกันตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา โดยบุตรทั้งหมดอยู่กับมารดาซึ่งมารดาย้ายที่อยู่บ่อยครั้งเพื่อชายของตามงานวัด ยิ่งยงจึงติดตามไปด้วยเช่นที่จังหวัดชัยนาท สุพรรณบุรี ราชบุรี กรุงเทพมหานคร และสมุทรสงคราม

และพักอาศัยกับพี่สาวของยิ่งยงซึ่งแต่งงานและประกอบอาชีพค้าขายตามที่ตั้งต่าง ๆ เช่นพี่สาวคนโตแต่งงานและตั้งบ้านเรือนอยู่ที่จังหวัดสมุทรสาคร ซึ่ง ยิ่งยงและมารดาพักอาศัยอยู่ด้วยขณะเกิดเหตุคดีนี้

ในจำนวนพี่น้องทั้งหมด ปรากฏว่ามีพี่ๆ ที่กระทำผิดเคยต้องโทษจำคุก ดังนี้

พี่สาวคนที่ 5 เคยต้องโทษจำคุกฐานปล้นฆ่าเจ้าทรัพย์มาแล้ว โดยทำการร่วมกับเพื่อนอีก 6 คน ปัจจุบันเสียชีวิตเนื่องจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ (ยิ่งยงเล่าถึงพฤติกรรมอาชญากรรมของพี่สาวคนนี้ด้วยท่าทีที่แสดงออกถึงความภาคภูมิใจ ที่ว่าเป็นผู้หญิงก็สามารถปล้นได้)

พี่ชายคนที่ 6 ทำงานอยู่ในกลุ่มผู้มีอิทธิพล และถูกยิงเสียชีวิตเนื่องจากเหตุทะเลาะวิวาทกัน ที่ปากน้ำ จังหวัดสมุทรปราการ

พี่ชายคนที่ 10 ต้องโทษจำคุกฐานชิงทรัพย์ ปัจจุบันต้องขังอยู่ในทัณฑสถานเดียวกันนี้ (ยิ่งยงเล่าถึงพี่คนนี้ว่าไม่ได้พบกันเป็นเวลานานร่วม 10 ปี เพราะต่างคนต่างเวียนเข้าออกคุก แต่แล้ววันหนึ่งพี่น้องก็ได้มาพบกันโดยบังเอิญในคุกแห่งนี้ขณะไปเรียนกศน.ด้วยกันแต่พักอยู่คนละแดนจึงไม่ค่อยได้พูดคุยกัน)

ส่วนน้องฝาแฝดของยิ่งยงชื่อเล็กปรากฏว่าเป็นเด็กดี ชยันเรียน ไม่เคยต้องโทษจำคุก ประกอบอาชีพค้าขายของเล่นเด็กที่กรุงเทพและมีครอบครัวแล้ว อย่างไรก็ตามยิ่งยงเพิ่งจะทราบข่าวว่าน้องชายฝาแฝดประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์เสียชีวิตเมื่อ 2-3 ปีมานี้

การศึกษาและการประกอบอาชีพ

ยิ่งยงเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่จังหวัดชัยนาท เนื่องจากเรียนไม่เก่ง ไม่ชอบการเรียน และเรียนไม่ต่อเนื่อง โดยอายุประมาณ 12 ปี ก็ยังเรียนและสอบตกอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ขณะที่น้องฝาแฝดสามารถเรียนจนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (แต่ยิ่งยงก็เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในทัณฑสถานแห่งนี้ และกำลังศึกษาต่อในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ต่อไป) จากนั้นจึงช่วยมารดาขายของตามงานวัดเรื่อยมา บางครั้งขายตะกร้อสานที่มารดาเป็นผู้สานเอง โดยเดินเร่ขายบริเวณสวนจตุจักร บางช่วงก็ต้องเข้ารับการศึกษาในสถานพินิจ และถูกกักขัง เมื่อพ้นโทษออกมาก็มาขายของต่อ ในช่วงที่เกิดเหตุ ยิ่งยงประกอบอาชีพค้าขายน้ำโหลตามงานวัดที่อำเภอแม่กลอง จังหวัดสมุทรสงคราม

นิสัยความประพฤติ/ประวัติการกระทำผิด

ยิ่งยงเป็นเด็กเกเร ชอบชกต่อย มีเรื่องกับเพื่อนในระดับเดียวกัน เป็นประจำ บ้างก็เพราะมีคณมารังแกมารดา พี่สาว ขณะขายของตามงานประเพณีต่างๆ บ้างก็เพราะมีนักเลงต่างถิ่นมาเที่ยวจึงร่วมกับพรรคพวกไล่ตีให้ออกไปจากถิ่นของตน โดยยิ่งยงเล่าว่าตลอดชีวิตต้องประสบปัญหาว่ามีเรื่องชกต่อย ไซ้ไม้ ก้อนอิฐ ฯลฯ เป็นอาวุธประมาณ 20 กว่าครั้ง แม้แต่อยู่ในเรือนจำก็ต้องถูกจับย้ายเรือนจำหลายแห่งเนื่องจากมีเรื่องกับเพื่อนนักโทษด้วยกัน

ยิ่งยงเล่าว่าตนใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ในสถานฝึกอบรม และคุกกมากกว่าอยู่นอกคุก โดย

ครั้งแรก อายุประมาณ 9 ขวบ ถูกจับไปไว้บ้านปากเกร็ดในฐานะเด็กจรจัด เนื่องจากเดินขายตะกร้อที่บริเวณสวนจตุจักร ยิ่งยังถูกจับพร้อมพี่ชายคนที่พบกันในทัณฑสถานแห่งนี้เพราะแต่งกายมอมแมม และไม่สามารถบอกเจ้าหน้าที่ได้ว่าจะติดต่อกับมารดาได้อย่างไร ภายหลังจากถูกควบคุมตัวนานประมาณ 8 เดือนมารดาก็สามารถสืบถามจนทราบว่ายิ่งยงและพี่ชายอยู่ที่ใดและติดตามไปรับตัวออกมา

ครั้งที่สอง อายุประมาณ 12 ปี ถูกจับในคดีสุดคมสารระเหย ที่จังหวัดสุพรรณบุรี และถูกส่งมาควบคุมตัวที่สถานแรกรับ (บ้านเมตตา) เป็นเวลา 2 เดือน มารดามารับกลับไป

ครั้งที่สาม อายุประมาณ 13 ปี ถูกจับในข้อหาเสพยาเสพติดและทะเลาะวิวาท ศาลจังหวัดสุพรรณบุรีพิพากษาให้กักขังเป็นเวลา 8 เดือน โดยถูกกักขังที่สถานีดำรง เนื่องจากยังเป็นเยาวชน

ครั้งที่สี่ คดีนี้ อายุประมาณ 16 ปี ถูกจับและรับสารภาพเพราะจำนวนต่อหลักฐานในคดีฆ่าข่มขืน ศาลจังหวัดสมุทรสงครามพิพากษาจำคุก 37 ปี 6 เดือน โดยลดโทษจากโทษประหารชีวิตเป็นจำคุกตลอดชีวิต และเนื่องจากเป็นเยาวชน จึงได้รับการลดหย่อนโทษบางส่วน คดีสิ้นสุดแล้ว

ปัจจุบันยิ่งยงต้องโทษจำคุกมาแล้ว 7 ปี 3 เดือน

ขณะอยู่ในคุกยิ่งยงมีเรื่องชกต่อย ดังนี้

ที่เรือนจำจังหวัดสมุทรปราการ มีเรื่องชกต่อยกับคู่อริเดิมที่เคยมีเรื่องกันนอกคุกแล้วไปเจอกันในคุก ฝ่ายนั้นได้รับบาดเจ็บเลือดกำเดาไหล ยิ่งยงถูกลงโทษเขี่ยนติ 2 ที

ที่เรือนจำบางขวาง มีเรื่องชกต่อยกัน 5-6 ครั้ง ส่วนใหญ่ทะเลาะแทนเพื่อน เพื่อปกป้องช่วยเหลือเพื่อน และเมื่อวันที่ 19 มิถุนายน 2539 เป็นครั้งแรกที่ได้รับโทษจำตรวน เนื่องจากก่อความวุ่นวายภายในแดนร่วมกับเพื่อน 2 คน ซึ่งเป็นโทษที่หนักสำหรับนักโทษ จากนั้นจึงถูกย้ายไปเรือนจำบางไผ่ จังหวัดขอนแก่น

ที่เรือนจำบางไผ่ มีเรื่องต่อยกันบนเรือนนอน จึงถูกย้ายไปเรือนจำจังหวัดอุตรธานี

ที่เรือนจำจังหวัดอุตรธานี มีเรื่องทะเลาะวิวาททำร้ายร่างกายกันอีก 5 ครั้ง ถูกทำโทษจำตรวน 3 ครั้ง โดยบางครั้งใช้ตะไบเหล็กเป็นอาวุธ บางครั้งใช้ก้อนอิฐจากบริเวณที่ก่อสร้างภายในเรือนจำโดยแอบขโมยท่อผ้าเก็บไว้เป็นอาวุธ จึงถูกย้ายมาที่ทัณฑสถานวัยหนุ่มแห่งนี้

ในทัณฑสถานวัยหนุ่ม ยิ่งยงกลับโดนคนอื่นทำร้ายขณะนอนหลับ โดยถูกขว้างด้วยของแข็งเป็นแผลเย็บ 10 เข็ม ขณะนี้ผู้กระทำผิดโทษแล้วแต่ยิ่งยงเชื่อว่าคนนั้นคงจะต้องถูกจับกุมดำเนินคดีและมาพบกันอีกครั้งในคุกเร็ว ๆ นี้

บุคลิกลักษณะ

ยิ่งยงมีรูปร่างผอมเกร็งแกร่ง ผิวดำแดง แบบชายไทย รูปร่างตอแบน สีเหลือง คิ้วสั้น หน้าผากแคบ คล้ายลักษณะของคนสติปัญญาที่บดบังดวงตาเฉียง ตรง นิ่ง เขี้ยว ความจำดี จำแม่น เจ้าคิดเจ้าแค้น โทสะร้าย พุดจาเป็นหลักเป็นฐาน (ซึ่งมีลักษณะเหมือนบิดาที่ชอบใช้กำลังทั้ง ๆ ที่ยิ่งยงเกลียดบิดา แต่ก็เลียนแบบพฤติกรรมและบทบาทความเป็นชายจากบิดา)

ประสบการณ์ทางเพศ

ยิ่งยงเริ่มมีความสัมพันธ์ทางเพศครั้งแรกเมื่ออายุ 12 ปี กับเด็กสาวอายุ 14 ปีที่บ้านของเด็กสาว ที่จังหวัดชัยนาท จากนั้นก็มีความสัมพันธ์กันอีก 4-5 ครั้ง จนผู้ใหญ่ทราบเรื่องจึงแยกกัน ยิ่งยงไปอยู่กับพี่สาวที่จังหวัดราชบุรี ภายหลังหลายปีต่อมายิ่งยงกลับไปตามหา ทราบจากเพื่อนว่า เด็กสาวคนนั้นประกอบอาชีพขายบริการไปแล้ว

เมื่ออยู่ราชบุรี อายุประมาณ 13 ปี ยิ่งยงมาเที่ยวกรุงเทพฯ แล้วพาผู้หญิงอายุ 16 ปีหนีไปอยู่ด้วยกันที่บ้านพี่สาวที่ราชบุรี โดยผู้หญิงคนนี้เป็นเด็กใจแตกมาก่อน เมื่ออยู่ได้ไม่นานผู้หญิงได้ลักขโมยสร้อยคอทองคำหนัก 3 บาท ของพี่สาวไป ยิ่งยงจึงไปตามหาพบตัวในสองสัปดาห์ต่อมา ยิ่งยงจึงแกล้งทำดีด้วย และด้วยความแค้นยิ่งยงจึงพาเพื่อน 8 คนไปโทรมหญิงคนนี้ แล้วรีบหนีไปอยู่กับพี่สาวคนโตที่อำเภอแม่กลอง จังหวัดสมุทรสงคราม

ยิ่งยงเล่าถึงประสบการณ์การรวมทโรมหญิงของตนต่อไปว่า เกิดขึ้นหลายครั้งโดยเพื่อน ๆ กลุ่มที่ชอบแข่งรถจักรยานยนต์เมื่อแข่งเสร็จมักจะมีผู้หญิงใจแตกที่นิยมชมชอบการแข่งรถจักรยานยนต์ติดมากับเพื่อนด้วยบ่อยครั้ง เพื่อนจะชักชวนเพื่อนมารวมทโรมหญิงด้วยกันครั้งละ 7-8 คน ซึ่งยิ่งยงก็เป็นหนึ่งในกลุ่มนี้ ครั้งหนึ่งยิ่งยงมีเรื่องกับวัยรุ่นหญิงคนหนึ่งพบภายหลังว่าเป็นทอมบอย เพื่อนจึงไปทำการจุดมารวมทโรมแก้แค้น โดยเพื่อนคนหนึ่งบอกว่าอยากแก้แค้นทอมบอยเพราะบิดามีเมียช้อยเป็นทอมจึงรู้สึกโกรธเกลียดและแค้นคนเป็นทอมมาก

อย่างไรก็ตาม เมื่ออายุประมาณ 15 ปี ยิ่งยงอยู่กับภรรยา มีบุตรด้วยกัน 1 คนเป็นบุตรชายและทราบภายหลังเมื่อตนอยู่ในคุกว่าบุตรจมน้ำตายไปแล้ว และเมื่อต้องโทษจำคุกจึงได้บอกภรรยาว่าหากรอคอยไม่ไหวถ้าพบคนใหม่ก็ให้อยู่กินกับเขาไปเลยไม่ต้องคอยยิ่งยงเนื่องจากตนต้องโทษจำคุกถึง 37 ปี 6 เดือน

พฤติกรรมแห่งคดี

ยิ่งยงเล่าว่าที่จริงแล้วตนตั้งใจจะจุด "นางนก" มารดาของ "เด็กหญิงหนู" เหยื่ออาชญากรรมครั้งนี้ไปทำการช่มชืน เนื่องจากนางนกเป็นเพื่อนบ้านได้มาเล่นไฟกับพี่สาวแล้วเป็นหนี้พี่สาวเป็นเงิน 500 บาท แต่ป้ายเบี่ยงไม่ยอมชดใช้ ประกอบกับนางนกออาชีพขายบริการทางเพศ และที่บ้านไม่มีใครชอบนางนกกักขุดคุ้ยสู่กันเป็นประจำ เมื่อยิ่งยงทราบเรื่องจึงคิดว่าอยากแก้แค้นแทนพี่สาว จึงหมายตานางนกตั้งแต่วันปีใหม่มก่อนเกิดเหตุ แต่ไม่ประสบช่องโอกาส

ในวันเกิดเหตุ ยิ่งยงกินยาแวลียม 10 เม็ดโดยซื้อจากร้านขายยาทั่วไป เกิดอาการมีเมายาจึงออกมาเดินเล่น ขณะนั้นเป็นเวลาประมาณ 19.00 น เด็กหญิงหนู อายุประมาณ 10 ปี ออกมาช้อน้ำแข็งแล้วกำลังเดินกลับบ้านยิ่งยงจึงตรงเข้าไปทักทายนางนกวัยซึ่งเด็กก็พูดคุ้ยด้วยเพราะรู้จักกันเป็นเพื่อนบ้านกัน เมื่อเดินผ่านพงหญ้าซึ่งเป็นที่ปลอดคน บริเวณละแวกบ้านของพี่สาวและของเหยื่อ ยิ่งยงเดินช้าลงเพื่อให้เด็กเดินนำหน้า จากนั้นจึงใช้มือปิดปากและกระชากคอเข้าไปในพงหญ้า เด็กตื่น ชวน ร้องเรียกให้คนช่วย ยิ่งยงจึงปิดปากไว้ และทำการช่มชืน เมื่อเรียบร้อยจึง ต่อยท้อง 3-4 ครั้ง และใช้ท่อนไม้ที่อยู่บริเวณใกล้เคียงตีที่ศีรษะและแทงทะลุลำคอถึงแก่ความตาย และหนีออก

จากพงศกัญญา กลับบ้าน ต่อมาไม่นานนักก็มีคนพบศพเด็กหญิงหนูและเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ตามมาที่บ้าน ก่อนที่ตำรวจจะมาถึงบ้านยิ่งยงเล่าว่ามารดาทราบเรื่องว่ามีการฆ่าข่มขืนเด็กหญิงหนูมารดาถามยิ่งยงว่าเป็นคนทำหรือเปล่า ถ้าทำก็ให้รีบหนีไปเสียก่อน แต่ยิ่งยงบอกมารดาว่าไม่ได้ทำ และไม่หนีไป เพราะคิดว่าคงไม่มีใครรู้เห็น ไม่น่าจะเป็นเรื่องใหญ่ ไม่น่าจะมีหลักฐานที่สาวถึงตนได้ อย่างไรก็ตาม ตำรวจพบว่ายิ่งยงมีรอยขีดข่วนที่บริเวณหน้าอก มีฟิวส์ และเนื่องจากมีคนชี้รถจักรยานยนต์เห็นยิ่งยงเดินออกมาจากพงศกัญญา เป็นพยานชี้ตัว ยิ่งยงจึงถูกนำตัวไปโรงพักและรับสารภาพในที่สุดเพราะจำนนต่อหลักฐาน

ความรู้สึกเกี่ยวกับการกระทำผิด

ยิ่งยงเล่าว่าตนไม่ได้วางแผนจะข่มขืนเด็กหญิงหนูมาก่อน ขณะกระทำผิดตนมีอาการมึนเมา อีกทั้งเป็นเหตุประจวบเหมาะที่ช่องโอกาสอำนวย เวลากำลังมึนเมา และเด็กก็เดินผ่านที่เปลี่ยวปลอดภัยดี นอกจากนี้ตนยังไม่เคยฆ่าคนตายมาก่อน และขณะนั้นรู้สึกว่าการกระทำของตนสาสมแล้วที่จะแก้แค้นทดแทนหนี้สินจำนวน 500 บาทที่มารดาของเด็กหญิงหนูติดพี่สาวของตน

นอกจากนี้ภายหลังกระทำผิด ยิ่งยงไม่ได้หนีไปเพราะคิดว่าคงไม่มีใครรู้เห็น ไม่น่าจะเป็นเรื่องใหญ่ ไม่น่าจะมีหลักฐานที่สาวถึงตนได้ เหตุที่รู้จักตนก็ตายไปแล้ว ไม่มีใครชี้ตัว

อย่างไรก็ตามยิ่งยงไม่ยอมไปขอขมาศพตามที่ตำรวจบอกให้ทำ และห้ามพี่ชายไม่ให้จ่ายเงินค่าปลงศพและสินไหมทดแทนจำนวน 30,000 บาท ให้แก่นางนกรมารดาของเด็กหญิงหนูตามที่เรียกร้อง โดยบอกให้นำเงินเก็บไว้เป็นค่ารักษาพยาบาลอาการเจ็บป่วยของมารดา ส่วนตนขอติดคุกชดใช้ ซึ่งยิ่งยงบอกว่าติดคุก 37 ปี 6 เดือนนี้ไม่หนักเกินไป สาสมกันกับการกระทำของตน

กรณีศึกษาที่ 2 บิดาข่มขืนบุตร

คำ (นามสมมติ) ปัจจุบันอายุ 37 ปี ขณะกระทำผิดอายุ 35 ปี

ประวัติและความสัมพันธ์ในครอบครัว

คำ เป็นบุตรคนที่ 4 ในจำนวนบุตร 5 คน บิดามารดาประกอบอาชีพรับจ้างทำนา ความสัมพันธ์ในครอบครัวปกติดี บิดามารดาอยู่ด้วยกันโดยไม่มีปัญหาหย่าร้างหรือเลิกร้างแต่อย่างใด ชีวิตวัยเด็กไม่มีปัญหาใด เมื่อเริ่มทำบัตรประชาชนคำชอบนางแดงจึงชวนกันหนีตามกันไปอยู่บ้านพี่ที่บางม่วง จากนั้นบิดามารดาจัดการขอขมาซึ่งครั้งแรกบิดาของนางแดงเรียกเงิน 2 หมื่นบาท แต่ต่อมาภายหลังเปลี่ยนใจยกนางแดงให้แต่งงานอยู่กับกันฉันทามีภรรยาและทั้งสองได้มาปลูกบ้านอยู่ในบริเวณใกล้เคียงบ้านของพ่อตา มีบุตร 2 คน คือเด็กหญิงแหม่ม อายุ 14 ปี (ผู้เสียหายในคดีนี้) และเด็กชายหนู อายุ 10 ปี

การศึกษาและการประกอบอาชีพ

ต้าไม่เคยเข้าโรงเรียน ไม่เคยเรียนหนังสือ อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ เวลาเซ็นชื่อใช้พิมพ์หัวแม่มือแทนการลงชื่อ เนื่องจากบิดามารดามีฐานะยากจนจึงไม่สามารถส่งลูกเรียนหนังสือได้ แต่ได้ช่วยบิดามารดารับจ้างทำนาบ้าง รับจ้างทั่วไปบ้างตลอดมา

อย่างไรก็ตาม ต้า เป็นคนที่ขยันขันแข็งและมีอุตสาหกรรมวิริยะ เมื่อแต่งงานแล้วได้สมัครเข้าทำงานเป็นลูกจ้างคัดแยกขนาดเม็ดพันธุ์ข้าวโพดที่บริษัทแห่งหนึ่งในจังหวัดสระบุรี และทำงานจนได้ค่าแรงวันละ 130 บาท เป็นเวลา 8 ปี จนได้รับการพิจารณาบรรจุเป็นลูกจ้างประจำ เนื่องจากแสดงภูมิความรู้จากประสบการณ์การทำงานให้เจ้านายเห็นความสามารถ แต่มาเกิดเรื่องที่ถูกจับกุมดำเนินคดีนี้เสียก่อน

ส่วน นางแดงภรรยาทำงานเช่นเดียวกันอยู่ที่บริษัทเดียวกัน ซึ่งต้าขับซีรด์จักรยานยนต์ไปทำงานกับภรรยาทุกวัน เว้นบางครั้งซึ่งต้องทำงานในกะที่ไม่ตรงกัน

ความสัมพันธ์ระหว่างต้ากับภรรยาไม่ปรากฏปัญหาครอบครัวอื่นใด และเนื่องจากประสบความสำเร็จในอาชีพ ต้าสามารถซื้อที่ดิน 25 ตารางวา ปลูกกระท่อมอยู่ใต้บริเวณใกล้บ้านพ่อตาตั้งกล่าว ซึ่งเป็นความภาคภูมิใจของต้าอย่างมาก

นิสัยความประพฤติ/ประวัติการกระทำผิด

ไม่ปรากฏว่าต้าเคยถูกจับกุมดำเนินคดีใดๆ มาก่อน ปกติไม่เล่นการพนัน ไม่ใช้ยาเสพติด สูบบุหรี่จัด และดื่มสุราเป็นครั้งคราวเมื่อมีงานเลี้ยง หรือตามโอกาสพิเศษอันควร ต้าขยันทำงาน ชอบทำงาน ทำงานได้ดี และประสบความสำเร็จในงานที่ทำตามอัธยาศัยของตนแม้จะอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ก็ตาม ต้ามีความภาคภูมิใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของบริษัทโดยใส่เสื้อที่มีเครื่องหมายของบริษัทและเล่าเรื่องการทำงานที่ทำให้ฟังคณะให้สัมภาษณ์ในเรือนจำ

บุคลิกลักษณะ

ต้ารูปร่างผอมเล็ก แข็งแรง ผิวสองสี หน้าตาธรรมดา ไม่มีลักษณะเด่น มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีลักษณะของคนจิตใจอ่อนไหว ชี้น้อย เมื่อพูดถึงปัญหาชีวิตที่กำลังประสบอยู่ ต้ามีท่าทีสะเทือนใจและร้องไห้

ประสบการณ์ทางเพศ

ต้าไม่เคยเที่ยวผู้หญิงเมื่อเป็นหนุ่มทำบัตรประชาชนแล้วก็แต่งงานอยู่กับนางแดงภรรยาเพียงคนเดียวมาโดยตลอดและไม่เคยมีปัญหาในเรื่องเจ้าชู้หรือมีเรื่องวุ่นวายกับหญิงอื่น

อย่างไรก็ตาม ครอบครัวของต้าอนมั่งด้วยกันทั้งหมดตลอดมา โดยต้าอนด้านนอกสุด นางแดงนอนถัดมา โดยมี ต.ช.หมู และ ต.ญ. แหม่ม นอนถัดไปตามลำดับ

พฤติการณ์แห่งคดี

จากคำฟ้องของเจ้าพนักงานตำรวจระบุว่า ดำทำการช่มชืด ด.ญ.แห่มม บุตรสาวของตน มาตั้งแต่บุตรอายุ 5-6 ปี จน ด.ญ.แห่มม เคยมีอาการท้อง 2 ครั้งต้องทำแท้ง แต่จากการสัมภาษณ์ ดำ ดำเล่าเพียงว่าเมื่อประมาณ 1 ปี ก่อนเกิดเหตุที่บริษัทมีงานเลี้ยงปีใหม่ ดำไปร่วมงานและมีอาการมีนเมาสุรากลับบ้านและอาเจียรเลอะเทอะที่นอนส่วนของนางแดง นางแดงได้ให้บุตรสาว มาเช็ดตัวให้และนอนเฝ้าบิดาแทน เมื่อใกล้สว่างดำสร้างเมาได้หันไปกอด ด.ญ. แห่มม โดยเข้าใจ ผิดว่าเป็นนางแดง เมื่อรู้ว่าไม่ใช่ภรรยา จึงอะอะขึ้น และเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ดำรู้สึกว่าเป็นบุตรของตน โดดเป็นสาวแล้ว

ปีต่อมาดำไม่ได้ไปงานปีใหม่ของบริษัทแต่ชวนเพื่อนมาดื่มสุราที่บ้านแทน เมื่อมีอาการ มีนเมามากจึงเข้านอน และมารู้สึกตัวตื่นเมื่อเวลาประมาณ 04.00 น. เนื่องจาก ด.ญ.แห่มม ลุกไป เข้าห้องน้ำซึ่งต้องออกจากมุ้งทางด้านปลายเท้าของดำ เมื่อ ด.ญ.แห่มม กลับจากห้องน้ำ ดำอ้างว่า ด.ญ.แห่มม ได้มานอนใกล้ตนและตนได้ทำการช่มชืด ด.ญ.แห่มม บุตรสาวของตนโดยเด็กยินยอม แต่ดำเล่าว่าขณะตัดสินใจก่อนเริ่มทำการช่มชืดนั้นตนรู้สึกปวดท้องน้อยรุนแรงมาก เกรียด ใจหวิวๆ คล้ายเป็นลม จนรุ่งเช้านางแดงทราบเรื่องได้ตบหน้า ด.ญ.แห่มมแต่ไม่ได้คู่คู้ว่ากล่าวนายดำ ต่อมาด.ญ. แห่มมมีอาการแพ้ท้องดำจึงได้ไปซื้อยาดองสำหรับขับเด็กมาให้กิน

สองสามวันต่อมาดำไปทำงานตามปกติ เมื่อกลับมารับประทานอาหารกลางวันที่บ้าน ปรากฏว่าเจ้าพนักงานตำรวจมาจับกุมดำเนินคดีนี้ โดยดำพบ ด.ญ.แห่มมครั้งสุดท้ายที่สถานีตำรวจ ด.ญ.แห่มม ได้มาขอโทษนายดำที่ทำให้ต้องถูกจับกุมดำเนินคดี ซึ่งนายดำเล่าว่าตนร้องไห้เสียใจ ขณะนี้ทราบว่า ด.ญ.แห่มม พักอยู่กับตาและกลับเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามปกติแล้ว

ความรู้สึกเกี่ยวกับการกระทำผิด

ดำเชื่อว่าตนกระทำผิดครั้งนี้เนื่องจากด.ญ.แห่มม มาคลุกคลีใกล้ชิดตน และแสดงความ นิยมชมชอบตน ดำโยนความผิดให้กับบุตรสาวที่ไม่ระมัดระวังตนเอง ขณะเดียวกันดำก็ไม่ สามารถตอบคำถามได้ว่าชอบเขตความถูกต้องเหมาะสมในการแสดงความรักระหว่างบิดากับบุตร สาวควรมีลักษณะอย่างไร และใครควรมีหน้าที่สอนให้เด็กอายุ 14 ปี รู้ว่าสิ่งใดควรกระทำหรือสิ่งใด ไม่ควรกระทำ ขณะกระทำดำรู้สึกมีความขัดแย้งใจระหว่างบทบาทความเป็นบิดากับอารมณ์ ความรู้สึกที่เกิดขึ้น โดยมีอาการเกรียด ปวดท้องน้อยอย่างมากกระทันหัน แต่ก็เลือกที่จะกระทำต่อ ไป

อย่างไรก็ตามดำกล่าวว่า เมื่อพันโทชออกไป ดำจะเปลี่ยนอาชีพ ย้ายที่อยู่และไม่กลับไปหาบุตรภรรยาของตนอีก เนื่องจากละอายใจต่อความผิดที่ตนกระทำลงไป จากนั้นดำได้นั่งร้องไห้ และมีอาการเศร้าซึมสะเทือนใจก่อนกลับเข้าเรือนจำรับโทษต่อไป

กรณีศึกษาที่ 3 ช่างซ่อมชิ้นแฟนที่นอกใจ

ธวัช (นามสมมติ) ปัจจุบันอายุ 34 ปี ขณะกระทำผิดอายุ 24 ปี

ประวัติและความสัมพันธ์ในครอบครัว

ธวัชเป็นคนจังหวัดสงขลาโดยกำเนิด มีพี่น้อง 6 คน ผู้ชาย 5 คน ผู้หญิง 1 คน ครอบครัวฐานะปานกลางไม่ลำบากเดือดร้อน บิดาและมารดาจบการศึกษาประถมปีที่ 4 ทั้งบิดาและมารดาประกอบอาชีพขายของชำอยู่ที่บ้านตนเอง

มีภรรยาอยู่กินด้วยกันโดยไม่ได้จดทะเบียนสมรสไม่มีบุตร ก่อนที่ธวัชจะถูกจับกุมตัวดำเนินคดีธวัชประกอบอาชีพรับจ้างก่อสร้าง มีรายได้ประมาณ 4,000-5,000 บาท ต่อเดือน รายได้ที่ได้มาต้องส่งเสียให้มารดาและภรรยา

นิสัยความประพฤติ/ประวัติการทำความผิด

ธวัชเป็นคนที่ไม่ค่อยมีเรื่องอะไรกับใคร ไม่เคยทะเลาะกับใคร รักมารดา รักพี่รักน้อง การเรียนอยู่ในเกณฑ์ที่ดี เล่นการพนันเป็นบางครั้ง ติดบุหรี่ ไม่ดื่มสุรา ไม่เคยใช้ยาเสพติดประเภทให้โทษรุนแรง และไม่เคยถูกบิดามารดาตำหนิตัวถึงขั้นรุนแรง

ธวัชต้องโทษคดีฆ่าข่มขืนเป็นการกระทำผิดครั้งแรก ศาลอุทธรณ์ตัดสินพิพากษาจำคุกตลอดชีวิต

ประสบการณ์ทางเพศ

ธวัชร่วมหลับนอนและมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงครั้งแรกเมื่ออายุ 20 ปี จากการให้บริการของผู้หญิงชายบริการทางเพศและเที่ยวผู้หญิงปีละ 2 ครั้ง สำหรับภรรยาธวัชจะร่วมหลับนอนด้วยเดือนละ 2-3 ครั้ง และมีความสุขทุกครั้ง

พฤติการณ์แห่งคดี

ธวัชเล่าว่าหญิงสาวที่ตกเป็นเหยื่อครั้งนี้มีอายุ 21 ปี รูปร่างหน้าตาดี ผิวดำแดง แต่งตัวเรียบร้อยธรรมดา ซึ่งเคยเป็นแฟนและได้เสียกันก่อนนี้มานานแล้ว

วันเกิดเหตุธวัชกระทำไปเพราะความโกรธจากการที่ได้ทราบจากผู้ใหญ่ ว่าแฟนสาวไปมีผู้ชายคนใหม่และคิดนอกใจตน ธวัชจึงเข้าไปซักถามและซักชวนแฟนสาวเข้าไปตกลงกันหลังบ้าน ซึ่งเป็นป่าละเมาะ (สถานที่เกิดเหตุ) วันนั้น ตรงกับวันที่ 29 เดือนสิงหาคม 2534 เวลา 17.00 น. จากการพูดคุยทั้งสองตกลงกันไม่ได้จึงเกิดมีปากเสียงกัน ธวัชโกรธมากจนควบคุมสติไม่อยู่ ใช้อำนาจ (เสือ) รัศค่อแฟนสาวจนขาดใจตาย จากนั้นตนคิดจะหลบหนี แต่ถูกจับกุมตัวเสียก่อน เหตุที่เกิดขึ้นเช่นนี้ธวัชกล่าวว่า กระทำไปเพราะความโกรธและโมโห กระทำโดยไม่ได้คิดหน้าคิดหลังให้ตีเสียก่อน และถ้าย้อนเวลาได้ตนจะไม่กระทำเช่นนี้เป็นอันขาด

กรณีศึกษาที่ 4 สุรากับการฆ่าข่มขืนคนรู้จักกัน

ละมุด (นามสมมติ) ปัจจุบันอายุ 43 ปี ขณะกระทำผิดอายุ 35 ปี

ประวัติและความสัมพันธ์ในครอบครัว

ละมุดมีภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดศรีสะเกษโดยกำเนิด ครอบครัวฐานะค่อนข้างยากจน บิดามารดามีอาชีพรับจ้างทำนา ละมุดเป็นบุตรชายคนโตของครอบครัว มีพี่น้องทั้งหมด 5 คน โดยมีน้องชายอีก 3 คน คนสุดท้องเป็นผู้หญิง เนื่องจากครอบครัวฐานะยากจนชีวิตในวัยเด็กของละมุดค่อนข้างลำบาก เมื่อเรียนจบได้เพียงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ละมุดต้องออกมาช่วยบิดามารดาทำนา เพื่อหาเงินมาจุนเจือให้กับครอบครัวที่ยังมีน้อง ๆ อีก 4 คน ซึ่งน้อง ๆ ของละมุดก็ไม่ได้เรียนจบในชั้นที่สูงเท่าใดนัก จะมีก็เพียงน้องคนสุดท้องที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เหลือส่วนใหญ่จบการศึกษาชั้นประถมศึกษา 4 เช่นเดียวกับบิดามารดา เมื่อเรียนจบแล้วทุกคนก็จะออกมาช่วยบิดาและมารดาทำงาน เมื่อถึงเวลามีงานหรือมีใครมาจ้างให้ไปทำนา ทำไร่ หรือรับจ้างทั่วไปทุกคนก็สามารถทำได้หมด

การศึกษาและการประกอบอาชีพ

ชีวิตในวัยเด็กของละมุดก็คล้ายกับเด็กต่างจังหวัดทั่วไป มีความสุขกับครอบครัวตามอัตภาพ ละมุดเริ่มต้นการเรียนในหมู่บ้านจนจบชั้นประถมศึกษา ปีที่ 4 ละมุดก็ออกมาช่วยบิดามารดาทำงานรับจ้างทำนา ทำไร่ บางครั้งก็ออกหาปลาในสระละแวกหมู่บ้านเอาไว้กินเองบ้างหรือถ้าได้จำนวนมากก็จะนำมาทำปลาตากแห้งขาย รายได้ก็พออยู่พอกินไปวัน ๆ เมื่อละมุดอายุได้ 16 ปี ก็ออกจากบ้านไปทำงานเป็นลูกจ้างรับเหมาก่อสร้างในตัวอำเภอเมืองกับคนในหมู่บ้านเดียวกันที่นับถือกัน โดยเริ่มจากเป็นกรรมกรรับเหมาก่อสร้าง และกลับไปบ้านในฤดูเก็บเกี่ยวข้าวเพื่อช่วยครอบครัวทำนา พอหมดฤดูการเก็บเกี่ยวละมุดก็กลับไปรับจ้างรับเหมาก่อสร้างเช่นเดิม รายได้ในการทำงานนั้นไม่แน่นอนขึ้นอยู่กับผู้รับงานว่าจะรับงานนั้นมาอย่างไร และจะมาเฉลี่ยแบ่งเป็นรายวันให้ลูกน้องต่อไป แต่ด้วยความที่มีทักษะในด้านอาชีพรับเหมาก่อสร้างนี้ จากประสบการณ์ที่ทำมาหลายปีละมุดก็ได้เลื่อนขึ้นมาทำหน้าที่เป็นโฟร์แมนคอยดูแลงานก่อสร้างแทนและคุมคนงานให้ทำงานตามจุดต่างๆ และในบางครั้งก็ไม่ได้ทำในหน้าที่ของโฟร์แมน คือเป็นลูกจ้างรับเหมาเป็นรายวันตามแต่หัวหน้างานจะจัดสรรงานให้ รายได้เฉลี่ยในการทำงานประมาณวันละ 200 บาท บางทีบางแห่งก็ได้มากกว่านั้นขึ้นอยู่กับว่าสถานที่ก่อสร้างนั้นโครงการจะใหญ่หรือเล็กเพียงไร ละมุดได้ยึดอาชีพนี้มาจนถึงปัจจุบันจนกระทั่งถูกจับกุมดำเนินคดีนี้

นิสัยความประพฤติ/ประวัติการทำความผิด

ละมุดเป็นคนเรียบร้อยไม่ค่อยชอบยุ่งกับใคร จะคุยกับใครด้วยก็เฉพาะคนที่สนิทกันเท่านั้น ช่วงวัยเด็กเวลาเล่นกับเพื่อนก็เล่นกันตามปกติประสาเด็กๆ ทั่วไป อาจมีการทะเลาะกันบ้างแต่ไม่เคยมีการใช้กำลังรุนแรง ครอบครัวของละมุดเลี้ยงลูกทุกคนอย่างให้อิสระเต็มที่ใครอยากทำ

อะไรก็ให้ทำ บิดามารดาไม่ค่อยว่ากล่าวเท่าไรนัก นอกจากจะเป็นว่าสิ่งไหนไม่สมควรทำก็จะดักเตือนห้ามปราม เมื่อทำงานก่อสร้าง หลังเลิกงานเหนื่อยๆ ก็มักจะพากันดื่มสุรารู้สึกสบายๆ เป็นเหตุให้ชอบดื่มเป็นประจำ และมักจะดื่มมากจนขาดสติบ่อยครั้ง และบางครั้งก็เผลอทำอะไรไปบ้าง เช่น เคยมีเรื่องชกต่อยในวงสุรากับเพื่อนแต่ไม่รู้ว่าเป็นเรื่องอะไรจนตอนเช้าเพื่อนร่วมงานนำไปส่งโรงพยาบาลทำแผลเนื่องจากหัวแตก และหลายครั้งที่มีเรื่องชกต่อยกับนักดื่มกลุ่มอื่น ละมุดเล่าว่าจากการดื่มสุราตนจะมีอารมณ์ความต้องการทางเพศสูงมาก มักจะออกไปเที่ยวหลับนอนกับผู้หญิงไม่ว่าจะเป็นหญิงขายบริการหรือเพื่อนหญิงที่รู้จักและดื่มด้วยกันเป็นประจำ ละมุดยอมรับว่าสิ่งนี้เป็นข้อเสียอย่างมาก แต่ก็เลิกดื่มไม่ได้ยังดื่มมาเรื่อยๆ เมื่อมีโอกาส ละมุดมีภรรยาที่จากสาเหตุการเมาสุราเช่นกัน คือมีอาการมึนเมามากจนไปลวนลามและมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงที่เคยรู้จักกันคนหนึ่ง แล้วต่อมาเกิดท้องขึ้นมา ละมุดจึงต้องไปขอขมาสู่ขอและอยู่กันด้วยกันจนกระทั่งมีบุตรสาว 1 คน แต่ก็ด้วยนิสัยรักการดื่มเช่นนี้ บางครั้งเมื่อเมาก็ใช้กำลังความรุนแรงทำร้ายร่างกายภรรยาอยู่บ่อยๆ ฝ่ายหญิงทนไม่ได้จึงเลิกไปกับและฝ่ายหญิงก็นำบุตรเอาไปเลี้ยงด้วยซึ่งละมุดได้แบ่งเงินส่วนหนึ่งจากการทำงานให้กับภรรยาเป็นครั้งคราว

บุคลิกลักษณะ

ละมุดมีรูปร่างสมส่วน สูงประมาณ 167 เซนติเมตร คิ้วหนา หน้าตาคมเข้ม ผิวคล้ำ ออกไปทางดำแดง ร่างกายกำยำล่ำสัน พุดจาเป็นหลักเป็นฐานดูลักษณะไม่บ่งบอกว่ามีพฤติกรรมดุร้ายดังที่ละมุดเล่าให้ฟังถึงนิสัยที่ควบคุมไม่ได้ตอนที่ดื่มสุรามากเกินไปแต่อย่างใด

ประสบการณ์ทางเพศ

ละมุดเริ่มมีความสัมพันธ์ทางเพศครั้งแรกเมื่ออายุ 18 ปี กับหญิงขายบริการ เนื่องจากเพื่อนๆ ในกลุ่มชักชวนกันไปด้วยความอยากลองและมีอาการมึนเมา หลังจากนั้นก็ไปเที่ยวบ้างเป็นบางโอกาสสภากายหลังดื่ม เฉลี่ยเดือนละ 2 ครั้ง หลังจากนั้นก็เปลี่ยนการเที่ยวเป็นนาน ๆ ครั้ง ละมุดเคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงที่ทำงานด้วยกันและนั่งดื่มสุราร่วมกันโดยต่างคนต่างเมา และแอบได้เสียกันอีก 3-4 ครั้ง ในช่วงเวลา 3 เดือนที่ทำงานด้วยกัน พอการทำงานโครงการก่อสร้างเสร็จลงจึงได้แยกย้ายกันไปโดยผู้หญิงได้เดินทางไปทำงานที่กรุงเทพฯ จึงเป็นสาเหตุให้ห่างกันไป

พฤติการณ์แห่งคดี

ละมุดเล่าว่ารู้จักกับผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อรายนี้ประมาณ 2 ปีเศษ โดยคบหากันแบบคนรู้จักกัน เด็กสาวคนนี้อายุ 15 ปีเศษ รูปร่างหน้าตาดี ผิวขาว ลักษณะนิสัยการแต่งตัวเป็นสาวเปรี้ยวดูทันสมัยตามประสาวัยรุ่น เป็นบุตรสาวของคนทำงานด้วยกันซึ่งมาทำงานเป็นกรรมกรรับจ้างก่อสร้างร่วมกับบิดาและมารดา ยามที่ละมุดร่วมดื่มสุรากับบิดาของผู้หญิงและกลุ่มเพื่อนร่วมงานบางทีเด็กสาวคนนี้ก็จะมีมาคอยรินเหล้าให้และมาคอยดูแลบิดาอยู่บ่อยๆ ตัวละมุดเองก็ชอบเด็กคนนี้อยู่ในใจเหมือนกันและคิดว่าเด็กสาวก็ชอบตนด้วยเช่นกัน ละมุดเคยพาเด็กสาวคนนี้ไปเที่ยวตามงานวัด หรือดูหนังด้วยกันอยู่บ่อยครั้ง ฝ่ายเด็กสาวก็ไปด้วยกันทุกครั้งเท่าที่มีโอกาสเพราะ

ต้องแอบไปไม่ให้บิดารู้หรือบางทีก็จะบอกว่าไปเที่ยวกับเพื่อน ระหว่างช่วงเวลาที่ คบกันละมุดแล้วว่า ไม่เคยมีการล่วงละเมิดทางเพศกับเด็กสาวคนนี้เลย จึงทำให้เป็นที่ไว้วางใจ และเด็กสาวยินยอมไป โหนมาโหนดด้วยอย่างสนิทใจไม่เกิดความกลัว รวมทั้งละมุดก็ค่อยสร้างสนิทสนมกับบิดาของเด็กเป็นอย่างดี

วันเกิดเหตุ เป็นวันที่ 18 มิถุนายน 2534 ซึ่งช่วงนั้นละมุดและคนงานก่อสร้างทั้งหมด ได้ไปทำงานรับเหมาก่อสร้างกันที่จังหวัดระยอง ตกเย็นละมุดกับเด็กสาวได้ไปเที่ยวที่ชายหาดจังหวัด ระยอง โดยพากันเดินเล่นไปตามริมทะเลแถว ๆ บริเวณก่อสร้าง เป็นเวลาประมาณ 17.00 น. ซึ่ง ตอนนั้นละมุดดื่มสุรามากพอสมควรและเด็กสาวก็ดื่มสุราด้วยนิดหน่อยแต่ไม่ถึงกับเมา ส่วน ตัวละมุดนั้นเมามากและเกิดมีอาการทางเพศเกิดขึ้นอยากมีเพศสัมพันธ์กับเด็กหญิงคนนี้จึงได้ใช้ กำลังปลุกปล้ำเด็กสาว ซึ่งมีอาการบาดเจ็บและพยายามจะร้องขอความช่วยเหลือ ละมุดจึงใช้มือบีบ คอเด็กสาวกระแทกกับพื้นทรายชายหาดบริเวณนั้นจนกระทั่งเด็กสาวคนนั้นขาดใจตาย แต่กลับคิดว่าเด็กสาวคงแค่สลบไป พอรู้ตัวละมุดก็เกิดความตกใจกลัวภัยความผิดที่จะมาถึงตน จึงวิ่งหนีไป บริเวณสถานที่ก่อสร้างที่ตนเองทำงานอยู่และหลบหนีไป ในเช้าวันรุ่งขึ้น ตำรวจได้มาจับตัวไป ดำเนินคดีข้อหาฆ่าข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งละมุดเองให้การรับสารภาพ

กรณีศึกษาที่ 5 น้าข่มขืนหลานอายุ 4 ปี 9 เดือน

บุญรอด (นามสมมติ) ปัจจุบันอายุ 30 ปี ขณะกระทำผิดอายุ 28 ปี

ประวัติและความสัมพันธ์ในครอบครัว

บุญรอดเป็นคนจังหวัดสระแก้วโดยกำเนิด จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีพี่น้อง รวมทั้งหมด 5 คน เป็นชาย 4 คน หญิง 1 คน บุญรอดเป็นบุตรคนสุดท้อง มารดาเสียชีวิตแล้ว บิดา ประกอบอาชีพทำนา ครอบครัวมีฐานะปานกลางพอมีพอกิน บุญรอดเคยมีภรรยามาแล้ว 2 คน ภรรยาคนแรกอยู่กินกันและเลิกร้างกันไป ส่วนภรรยาคนที่สองอยู่กินกันและมีบุตรชาย 1 คน อายุ 2 ขวบเศษ

ก่อนที่บุญรอดจะถูกจับกุมดำเนินคดี บุญรอดประกอบอาชีพทำนาอยู่กับภรรยาที่บ้าน ของภรรยา มีรายได้ประมาณ 20,000 บาทต่อปี ฐานะยากจน

นิสัยความประพฤติ/ประวัติการกระทำความผิด

บุญรอดมีนิสัยขี้เล่นสนุกสนาน เข้ากับคนอื่นได้ดี ไม่เคยมีเรื่องทะเลาะวิวาทกับใคร ไม่เล่นการพนัน แต่ชอบดื่มสุราและสูบบุหรี่ไม่เคยใช้ยาเสพติดประเภทให้โทษรุนแรง

ประสบการณ์ทางเพศ

บุญรอดมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงครั้งแรกเมื่ออายุประมาณ 18 ปี ซึ่งเป็นหญิงขายบริการ และเที่ยวผู้หญิง 6-7 เดือนต่อครั้ง แต่หลังจากมีภรรยาแล้วก็ไม่เคยเที่ยวอีกเลย โดยร่วมหลับนอนกับภรรยาอาทิตย์ละ 2-3 ครั้ง

พฤติกรรมแห่งคดี

บุญรอดเล่าว่าเด็กผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อการข่มขืนครั้งนี้ อายุ 4 ปี 9 เดือน รูปร่างอวบ ผิวขาวหน้าตาดีเป็นหลานของภรรยา ซึ่งตนมีศักดิ์เป็นน้าของเด็ก ในวันเกิดเหตุ บุญรอดได้ไปช่วยญาติที่น้องสาวซึ่งมีแปลงนาติดกัน วันนั้นเป็นวันที่ 3 ธันวาคม 2541 บุญรอดเล่าว่าได้ดื่มสุรามาทั้งวัน โดยการสังสรรค์จะสีในช่วงกลางคืนซึ่งบุญรอดได้ดื่มสุรามาต่อเนื่องในตอนกลางคืนอีกด้วยจึงเกิดอาการกระหายน้ำมาก บุญรอดจึงเดินไปดื่มน้ำที่กระท่อมซึ่งอยู่ไม่ห่างจากลานสังสรรค์มากนัก บุญรอดได้ยินเสียงเด็กผู้หญิงร้องไห้เหมือนฟังจะตื่นนอนกำลังจะเดินลงบันไดกระท่อม บุญรอดจึงเข้าไปประคองเด็กเพราะกลัวเด็กจะตกบันได เด็กบอกว่าปวดปัสสาวะจะไปปัสสาวะ บุญรอดจึงพาเด็กไปทำธุระจนเสร็จ จากนั้นจึงพาเด็กกลับไปยังกระท่อมของตนที่อยู่ใกล้ๆกัน เพราะกลัวเด็กจะร้องไห้ที่อยู่ตามลำพังคนเดียว เด็กก็เดินตามไปด้วย ระหว่างทาง บุญรอดเกิดมีอาการ จึงได้ทำการข่มขืนเด็ก เด็กร้องบอกว่าเจ็บ บอกไม่ให้ทำ แต่บุญรอดไม่สนใจ กระทำจนสำเร็จความใคร่ตอนนั้นเป็นเวลาประมาณ 22.00 น. ไม่มีใครพบเห็นและทราบเรื่อง หลังจากนั้นจึงพาเด็กไปไว้กับภรรยาที่กระท่อม พอสังสรรค์เสร็จมารดาของเด็กมาถามหาตัวเด็กและรับเด็กกลับบ้าน มารดาของเด็กสังเกตเห็นเลือดไหลออกมาจากช่องคลอดของเด็กที่ฉีกขาดจากการถูกข่มขืน จึงเข้าแจ้งความกับตำรวจ บุญรอดจึงถูกจับกุมดำเนินคดีและรับสารภาพว่ากระทำไปเพราะอารมณ์ชั่ววูบ

บุญรอดเล่าว่ารู้สึกเสียใจและรู้สึกกลัวภายหลังจากที่กระทำลงไปแล้ว ซึ่งได้ทำลงไปโดยไม่คิดถึงผลที่จะเกิดตามมาให้ดีกว่า และฝากสอนผู้ชายด้วยกันว่าลูกผู้ชายไม่จำเป็นต้องไปข่มขืนคนอื่น ถ้าคิดจะมีเพศสัมพันธ์หรือเกิดอารมณ์ควรไปเที่ยวหญิงบริการจะดีกว่า

บุญรอดถูกดำเนินคดีข่มขืนกระทำชำเราเป็นครั้งแรก และศาลชั้นต้นตัดสินจำคุก 10 ปี ขณะทำการสัมภาษณ์ต้องขังมาแล้ว 2 ปี 1 เดือน 21 วัน

กรณีศึกษาที่ 6 ขบวนการทางเพศ

กวนนัย (นามสมมติ) ปัจจุบันอายุ 19 ปี ขณะกระทำผิดอายุ 17 ปี

ประวัติและความสัมพันธ์ในครอบครัว

กวนนัยเป็นคนสงขลาโดยกำเนิด เรียนจนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่จังหวัดสงขลา

บิดากับมารดาแยกทางกันตั้งแต่ภูวนัยยังเด็ก ภูวนัยอาศัยอยู่กับมารดา มารดาสมรสใหม่ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นแม่บ้าน บิดาใหม่ที่มารดาสมรสด้วยความรักและเอาใจใส่ภูวนัยเป็นอย่างดีแต่ภูวนัยก็ยังทำความผิดอยู่เป็นประจำเพราะมีนิสัยเอาแต่ใจตนเอง

ก่อนที่ภูวนัยจะถูกจับมาดำเนินคดี เคยกระทำความผิดมาแล้วหลายครั้ง แต่ก็ยอมความกันได้ทุกครั้ง

นิสัยความประพฤติ/ประวัติการกระทำความผิด

ภูวนัยมีนิสัยที่เอาแต่ใจตัวเอง เพราะถูกเลี้ยงดูตามใจมาตั้งแต่เด็ก ๆ มีเรื่องทะเลาะชกต่อยอยู่บ่อยครั้ง แต่ทุกครั้งที่เกิดเรื่องก็ไม่เคยถูกดูต่ำหรือถูกตบตีเลย มีก็แต่บางครั้งมารดาจะดูต่ำบ้างแต่ภูวนัยก็ไม่ใส่ใจและรู้สึกอะไร ภูวนัยเคยเสพยาเสพติดประเภทยาบ้าบ้างเป็นครั้งคราว แต่สูบบุหรี่ ดื่มสุรา และเล่นการพนันเป็นประจำ

ภูวนัยเคยต้องโทษและถูกจับกุมดำเนินคดีมาแล้ว 3 ครั้ง ครั้งแรก กระทำผิดคดีข่มขืน แต่ก็ยอมความกันได้ในชั้นตอนของตำรวจ ครั้งที่สอง กระทำผิดคดีลักทรัพย์แต่ก็ตกลงและยอมความกันได้โดยยอมชดใช้ค่าเสียหายให้ ครั้งที่สาม คือครั้งนี้กระทำความผิดคดีข่มขืนกระทำชำเรา ทำร้ายร่างกายรุ้มโทรมหึง 1 คน ร่วมกับเพื่อน 2 คน ศาลชั้นต้นพิพากษาจำคุก 6 ปี 3 เดือน นับจนถึงวันที่ทำการสัมภาษณ์ยังเหลือระยะเวลาต้องขัง 5 ปี 2 เดือน 19 วัน

ประสบการณ์ทางเพศ

ภูวนัยเคยได้เสียหลับนอนกับผู้หญิงที่อายุมากกว่าครั้งแรกเมื่อตอนอายุ 12 ปี ภูวนัยยอมรับว่าตนมีอารมณ์และความต้องการทางเพศสูง เคยข่มขืนผู้หญิงมาแล้วถึง 3 ครั้ง

ภูวนัยเล่าว่า ตนชอบเรื่องแบบนี้มาก มักพูดคุยกับเพื่อนและนัดแนะกับเพื่อนจุดและข่มขืนผู้หญิงมาแล้วหลายครั้งแต่ก็ไม่เคยถูกจับได้

พฤติการณ์แห่งคดี

เหยื่อของการถูกข่มขืนครั้งนี้ เป็นหญิงสาววัยรุ่น หน้าตาดี นิสัยดี ซึ่งภูวนัยและเพื่อนพบปะเจอเจออยู่บ่อย ๆ ทั้งที่ไม่ได้อยู่หมู่บ้านเดียวกัน ภูวนัยนึกชอบผู้หญิงคนนี้ จึงนัดแนะกับเพื่อนเพื่อที่จะไปทำการข่มขืน วันที่เกิดเหตุเป็นวันที่ 19 ตุลาคม 2542 เวลาประมาณ 21.00 น. ภูวนัยกับเพื่อนขี่มอเตอร์ไซด์เข้ามาจอดไว้ข้าง ๆ บ้านของเหยื่อ จากนั้นจึงได้ป็นเข้าไปข้างในบ้านแล้วเข้าทำการข่มขืนเหยื่อขัดขืนและไม่ยอม ภูวนัยจึงต้อยเข้าไปที่ห้องของเหยื่อ เหยื่อสงบลงแต่ไม่ได้สลบ เพื่อนจึงเข้าทำการข่มขืนก่อนแล้วตนจึงเข้าข่มขืนต่อจนสำเร็จ ตนและเพื่อนจึงวิ่งออกมานอกบ้านแล้วขี่มอเตอร์ไซด์หนีกลับ เมื่อพี่สาวของผู้เสียหายทราบเรื่องจึงเข้าแจ้งความกับตำรวจ ตำรวจจึงเข้าจับกุมตัวทั้งสองดำเนินคดีตามกฎหมาย

แต่อย่างไรก็ตามภูวนัยกล่าวว่ารู้สึกเสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในครั้งนี เมื่อถูกจับแล้วเสียอนาคตและเสียเวลาที่จะได้เรียนต่อ

กรณีศึกษาที่ 7 พ่อข่มขืนลูกประชิดแม่

มานิต (นามสมมติ) ปัจจุบันอายุ 38 ปี ขณะกระทำผิดอายุ 37 ปี

ประวัติและความสัมพันธ์ในครอบครัว

มานิตเป็นคนจังหวัดสงขลาโดยกำเนิด เรียนจบชั้นปวช. มีพี่น้องรวมทั้งหมด 7 คน โดยมานิตเป็นบุตรคนที่ 4 มีพี่สาว 3 คน น้องชาย 2 คน และน้องสาวอีก 1 คน บิดามารดาเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา ฐานะปานกลาง ความสัมพันธ์ในครอบครัวรักใคร่กลมเกลียวกันดี

ก่อนที่มานิตจะถูกจับกุมต้องถูกดำเนินคดี มานิตประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว โดยเปิดอู่ซ่อมรถยนต์ มีรายได้ 50,000 บาทต่อเดือน มีครอบครัวแล้วและมักมีปากเสียงกับภรรยาบ่อยครั้ง มีบุตร 2 คน เป็นผู้หญิงทั้งคู่ ลูกสาวทั้งสองคนติดมารดามากเพราะส่วนมากจะอยู่กับมารดา มานิตไม่ค่อยมีเวลาอยู่กับลูกและภรรยา เพราะอู่รถยนต์ที่ทำงานอยู่ไกลจากบ้านประมาณ 100 กิโลเมตร จึงไม่ค่อยได้กลับบ้าน แต่งงานมาแล้วประมาณ 20 ปี มีปากเสียงกันและเลิกกันมาแล้วหลายครั้ง

นิสัยความประพฤติ/ประวัติการกระทำผิด

มานิตมีนิสัยค่อนข้างเป็นคนดื้อรั้นไม่เชื่อฟังใคร เชื้อมั่นในตนเองมาก จึงถูกบิดามารดาว่ากล่าวและตบตีอย่างรุนแรงอยู่บ่อยครั้ง กับน้องชายคนรองจากตนก็ทะเลาะชกต่อยกันถึงขั้นใช้มีดฟันหัวจนน้องต้องถูกนำส่งโรงพยาบาล เป็นคู่อริกันมาตั้งแต่เด็กมีเรื่องทะเลาะกันเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน ไม่เล่นการพนัน แต่ชอบดื่มสุราและสูบบุหรี่ เคยเสพยาบ้าบ้างเป็นครั้งคราว

มานิตกระทำความผิดและถูกจับกุมดำเนินคดีครั้งนี้เป็นครั้งแรก ถูกศาลชั้นต้นพิพากษาจำคุก 25 ปี ฐานข่มขืนบุตรสาวของตน จนถึงปัจจุบันเหลือระยะเวลาต้องขังอีก 24 ปี

ประสบการณ์ทางเพศ

มานิตเคยได้เสียหลับนอนกับผู้หญิงครั้งแรกตอนอายุ 17 ปี และจากนั้นใช้บริการของหญิงขายบริการเป็นประจำประมาณ 3-4 ครั้งต่อเดือน ตั้งแต่อายุ 20 ปีเรื่อยมาพร้อมๆกับร่วมหลับนอนกับภรรยาบางครั้ง

พฤติกรรมแห่งคดี

มานิตเล่าว่าผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อครั้งนี้เป็นเด็กสาวอายุ 14 ปี รูปร่างหน้าตาดี นิสัยเรียบร้อย เรียนหนังสือเก่ง แต่งกายเรียบร้อย ซึ่งเป็นลูกสาวของตนเอง

วันที่เกิดเหตุ ตรงกับวันที่ 29 ตุลาคม 2542 เวลา 04.00 น. มานิตนั่งดื่มสุราอยู่กับเพื่อนซึ่งเป็นตำรวจกองปราบปรามที่บ้านของตน และมีผู้หญิงที่ทำงานเป็นสายให้กับตำรวจร่วมดื่มกินอาหารอยู่ด้วยจนดึก จากนั้นจึงชวนกันออกไปเที่ยวฟังเพลงต่อที่ห้องอาหารแห่งหนึ่ง เมื่อดื่มจน

เมามากแล้วมานิตจึงกลับบ้าน และได้พาผู้หญิงที่เป็นสายให้กับกองปราบปรามกลับมาด้วย ภรรยาเกิดความไม่พอใจจึงพาลูกออกไปจากบ้าน เมื่อผู้หญิงคนที่ตนพามาด้วยรู้จักกับภรรยาของตนจึงกลับตามออกไปจากบ้านด้วย จากนั้นลูกสาวคนโต (เหยื่อที่ถูกข่มขืน) ก็กลับเข้ามาในบ้านอีกครั้ง มานิตจึงเข้าไปลื้อคคอกลูกตึงเข้าไปในห้องนอน ลูกร้องห้ามบิดาว่าอย่าทำหนูเลยพร้อมกับวิ่งหนีแต่ก็ไม่สามารถหนีพ้นได้จึงถูกบิดาข่มขืน จากนั้นมานิตก็กลับไปมารู้ตัวอีกครั้งเมื่อตำรวจเข้ามาจับกุมดำเนินคดี

มานิตเสียใจในการกระทำครั้งนี้มาก เล่าว่ากระทำไปเพราะต้องการระบายอารมณ์และโกรธภรรยา

กรณีศึกษาที่ 8 โทรมหญิงแล้วฆ่าปิดปาก

ประจวบ (นามสมมติ) ปัจจุบันอายุ 30 ปี ขณะกระทำผิดเมื่ออายุ 27 ปี

ประวัติและความสัมพันธ์ในครอบครัว

ประจวบเป็นชาวยุโรปโดยกำเนิด เป็นบุตรชายคนที่ 4 ของครอบครัว ซึ่งมีพี่น้องทั้งหมด 5 คนด้วยกัน แม้พี่น้องทุกคนจะมีความศึกษาไม่สูงนักแต่มีครอบครัว ประกอบอาชีพทำไร่และค้าขายตามปกติ บิดาของประจวบได้เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งตั้งแต่ประจวบอายุประมาณ 9 ขวบ ภาระการหาเลี้ยงครอบครัวจึงตกเป็นของมารดาและพี่สาวคนรองที่คอยหาเงินมาจุนเจือครอบครัว มารดาของประจวบประกอบอาชีพค้าขายอาหารประเภทขนมจีนและของหวานรายได้เฉลี่ยวันละ 100-200 บาท ฐานะครอบครัวยากจน รายได้ที่มารดาหาได้แค่สามารถพออยู่พอกินไปวัน ๆ เท่านั้น

การศึกษาและการประกอบอาชีพ

ประจวบจบการศึกษาชั้นประถมศึกษา 6 จากอำเภอมาบตาพุด จังหวัดระยอง ประจวบเล่าว่าตนเองเป็นคนไม่รักเรียน และไม่ชอบที่จะเรียน เมื่อประจวบจบชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 แล้วก็สมัครเป็นนักเรียนในหมู่บ้านชกชวโนให้ไปทำอาชีพชกชวโน โดยขณะนั้นประจวบอายุได้ 11 ปี ฝึกชกชวโนอยู่ที่ค่ายมวยในอำเภอมาบตาพุด จังหวัดระยอง จากนั้นได้ออกไปชกชวโนตามงานวัดต่าง ๆ ในเขตจังหวัดแล้วแต่จะมีการจัดขึ้น มีรายได้วันละ 150 บาท จนกระทั่งอายุ 13 ปี ประจวบก็ย้ายตามรุ่นพี่ไปฝึกซ้อมชกชวโนอยู่ที่ค่ายมวยแห่งหนึ่งที่เมืองพัทยา ประจวบจึงใช้ชีวิตกับอาชีพชกชวโนอยู่กับค่ายมวยแห่งนี้เป็นต้นมาจนถึงอายุ 22 ปี โดยพักอาศัยอยู่กับค่ายมวยมาตลอด ประจวบมีการออกงานชกตามสนามมวยต่าง ๆ รวมทั้งที่สนามมวยลุมพินี และสนามมวยราชดำเนิน บ่อยครั้ง ประจวบเล่าว่าขณะนั้นมีรายได้ดีมาก เคยได้รายได้สูงสุดจากการชกมวยประมาณ 42,000 บาทต่อการชกครั้งหนึ่ง ๆ ทำให้ประจวบสามารถเก็บเงินได้พอสมควรแล้วจึงพักอาชีพการชกมวยอย่างเด็ดขาดและได้ออกมาประกอบอาชีพทำฟาร์มเพาะเห็ด ฟาร์มเลี้ยงเป็ด และเลี้ยงตะพาบ ที่

อำเภอบางละมุง รายได้เฉลี่ยวันละ 1,000 บาท ขณะนั้นประจวบมีอายุได้ 23 ปี และในช่วงเวลานี้เองประจวบได้เริ่มใช้ชีวิตครอบครัวกับภรรยาด้วยกันเป็นเวลา 2 ปี มีเหตุเลิกร้างกัน เนื่องจากประจวบและญาติของฝ่ายหญิงมักจะมีความคิดเห็นไม่ลงรอยกัน และทะเลาะกันเสมอๆ จนกระทั่งญาติๆ ฝ่ายหญิงให้เลิกอยู่กับประจวบ ขณะนั้นประจวบเองก็รู้สึกเสียใจมากจึงละทิ้งกิจการที่ได้เริ่มต้นทำกันมาทั้งหมดให้กับภรรยาเป็นผู้ดำเนินงานต่อ และได้ใช้ชีวิตในการเที่ยวเตร่อย่างเดียวไม่ได้ประกอบอาชีพใด ๆ เป็นเวลา 1 ปี โดยใช้เงินที่เก็บหอมรอมริบมาทั้งหมดจนรู้ตัวว่าเงินที่มีอยู่ใกล้จะหมดแล้วจึงได้รวมกันกับพี่สาวคนที่สองเปิดร้านอาหารที่อำเภอมาบตาพุดบ้านเกิด โดยมีเงินทุนเริ่มต้น 100,000 บาท ประจวบเป็นคนออกเงินเองทั้งหมดแล้วให้พี่สาวเป็นคนคอยดูแลร้านและหาแม่ครัว รายได้ในการทำร้านอาหารนั้นเมื่อหักต้นทุนทั้งหมดแล้วอยู่ในราว 20,000 บาทต่อเดือนทำไปได้ประมาณ 1 ปี ประจวบรู้สึกเบื่อจึงทิ้งกิจการร้านอาหารไว้ให้พี่สาวดูแล ขณะที่ประจวบได้กลับมาใช้ชีวิตในการเที่ยวกับเพื่อน ๆ อีกครั้งโดยใช้เงินที่ได้เก็บออมไว้ และประกอบอาชีพเสริมโดยรับจ้างทาสีอาคารบ้านเรือนตามแต่จะมี ผู้ว่าจ้าง รายได้พออยู่พอกิน และได้พักอยู่กับเพื่อน จนกระทั่งมีคดีเกิดขึ้น

บุคลิกลักษณะ

ประจวบเป็นคนมีรูปร่างหน้าตาดี รูปร่างกำยำลำสัน สูงประมาณ 170 เซนติเมตร กล้าสวดคนขณะพูดคุยบ่งบอกถึงความจริงใจ การแต่งตัวดูดีมากเสื้อผ้าสะอาดเรียบร้อย ลักษณะผิวพรรณเป็นคนมีผิวเนื้อสองสีแลดูไม่ขาวและไม่คล้ำ ช่วงเวลาให้สัมภาษณ์ก็ตอบคำถามอย่างตรงไปตรงมาไม่มีการคิดอยู่เป็นเวลานานและไม่มีการปิดบังข้อมูล ประจวบยอมรับต่อความผิดที่ได้กระทำไปและไม่ขออภัย เนื่องจากสำนึกผิดในสิ่งที่ได้กระทำผิดไป

ประสบการณ์ทางเพศ

ประจวบมีประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกตอนอายุ 18 ปี กับหญิงขายบริการซึ่งประจวบเสียเงินค่าบริการถึง 500 บาท แต่ก็ไม่ได้เที่ยวบ่อยครั้งนัก โดยเฉลี่ยจะไปเที่ยวหญิงขายบริการ 3 เดือนต่อครั้ง โดยไปคนเดียวบ้าง หรือไปเป็นกลุ่มกับเพื่อน ๆ บ้างตามแต่โอกาสอำนวย ประจวบบอกว่าเที่ยวแบบนี้บ่อยครั้งนั้นก็ไม่ใช่ผลดีกับอาชีพที่ตนทำอยู่เพราะอาจทำให้กำลังในการชกไม่ดี จนกระทั่งประจวบเลิกอาชีพการชกมวยและมีภรรยาจึงหยุดเที่ยว ประจวบร่วมหลับนอนกับภรรยาเฉลี่ยเดือนละ 3-4 ครั้ง ซึ่งก็มีความสุขด้วยกันทั้งคู่ แต่ก็มีเหตุต้องเลิกรากันเป็นเพราะญาติ ๆ ของหญิงให้ฝ่ายหญิงเลิกร้างกับประจวบ

พฤติการณ์แห่งคดี

ประจวบรู้จักกับผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อในช่วงก่อนเกิดเหตุเพียง 3 วัน ผู้หญิงอายุ 31 ปี รูปร่างหน้าตาดี ผิวขาว สูงประมาณ 170 เซนติเมตร แต่งตัวทันสมัยให้ทำให้งาม โดยพบกันในงานเหล้าที่บ้านเพื่อน โดยผู้หญิงเป็นเพื่อนของเพื่อนอีกทอดหนึ่ง ผู้หญิงมีท่าทีชอบประจวบอยู่ก่อนและได้ทักมาตีสนิทพูดคุยด้วย ฝ่ายหญิงรู้ว่าประจวบเป็นคนระยของจึงได้บอกกับประจวบว่าอยากให้พาไป

เที่ยวเพราะไม่เคยไปจังหวัดระยองมาก่อนและได้มีการนัดหมายกันเดินทางมาเที่ยวที่จังหวัดระยองด้วยกัน 3 คน คือ ตัวผู้หญิง ประจวบ และเพื่อนของประจวบอีกหนึ่งคนซึ่งเป็นผู้ชาย ทั้งสามคนพากันมาเที่ยวที่อำเภอมาบตาพุดได้พาผู้หญิงมาดื่มสุราที่บ้านเพื่อนและต่อจากนั้นก็ขับรถไปดื่มกันต่อ 3 คนที่บริเวณอ่างเก็บน้ำดอกกราย อำเภอปลวกแดง จังหวัดระยอง ระหว่างที่ดื่มสุรานั้นทุกคนก็เสพยาบ้าด้วยจนกระทั่งมีอาการมึนเมามาก ประจวบได้ขอมิเพศสัมพันธ์กับฝ่ายหญิง ซึ่งฝ่ายหญิงยินยอมโดยดีเพราะมีใจชอบประจวบอยู่ก่อนแล้ว ฝ่ายหญิงบอกกับประจวบว่าไปโรงแรมกันดีกว่าแต่ประจวบชักชวนให้ใช้สถานที่บริเวณอ่างเก็บน้ำนั้น ประจวบกับฝ่ายหญิงจึงได้เสียกัน โดยมีเพื่อนของประจวบเห็นเหตุการณ์และแสดงความประสงค์ขอร่วมหลับนอนกับผู้หญิงด้วยแต่ฝ่ายหญิงไม่ยินยอม ได้ขัดขืน และต่อว่าประจวบว่าทำไมปล่อยให้เพื่อนมาทำกับตนเช่นนี้ ซึ่งประจวบเองก็เมายาบ้าจึงไม่ใส่ใจปล่อยให้เพื่อนข่มขืนผู้หญิงคนนี้ต่อจากตน ซึ่งผู้หญิงก็ร้องไห้และโวยวายด้วยความโกรธว่าจะไปแจ้งความเอาเรื่องกับทั้งสองคนให้ถึงที่สุด เมื่อประจวบและเพื่อนได้ยินเช่นนั้นจึงเกิดความกลัวในความผิดที่ได้ทำกันไป จึงร่วมมือกับเพื่อนใช้เชือกผูกกรองเท้ามัดมือฝ่ายหญิงไว้หลังและมัดขาคือผู้หญิงซึ่งตื่นรนต่อสู้แต่ก็ไม่สามารถสู้กำลังของชายถึง 2 คนได้ ทั้งๆที่ฝ่ายหญิงร้องขอความปราณีจากประจวบและเพื่อนแต่ก็ไม่เป็นผล จึงได้ตะโกนให้คนอื่นช่วยแต่ยังไม่ทันสิ้นเสียงขอความช่วยเหลือ ประจวบและเพื่อนก็ตัดสินใจช่วยกันยกผู้หญิงโยนลงน้ำในอ่างเก็บน้ำ หลังจากเหตุการณ์สิ้นสุดลงประจวบจึงขับรถไปส่งเพื่อนที่มาบตาพุดแล้วแยกทางกันโดยประจวบไปพักอยู่ที่บ้านคนรู้จักกันและจอดรถทิ้งไว้ที่นั่น จนกระทั่งตำรวจจับกุมตัวเพื่อนประจวบได้ก่อนแล้วนำตัวเพื่อนประจวบไปฝากขังที่โรงพักที่อำเภอมาบตาพุด ตำรวจตามมาพบรถที่ประจวบจอดทิ้งไว้หน้าบ้านเพื่อนแต่ประจวบเห็นตำรวจก่อนจึงหนีการจับกุมไปได้ และไปซ่อนตัวอยู่กับเพื่อนที่พัทยาเหนือประมาณ 10 วัน หลังจากนั้นก็ถูกตำรวจตามมาจนเจอตัวและถูกจับกุมได้ในที่สุด

กรณีศึกษาที่ 9 ผ่าข่มขืนกับการแก้แค้น

สัมพันธ์ (นามสมมติ) ปัจจุบันอายุ 35 ปี ขณะกระทำผิดอายุ 28 ปี

ประวัติและความสัมพันธ์ในครอบครัว

สัมพันธ์เป็นคนจังหวัดชุมพรโดยกำเนิด มีพี่น้องทั้งหมด 6 คน สัมพันธ์เป็นบุตรคนที่ 3 บิดามารดาจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ประกอบอาชีพรับจ้างทำสวนยางพารา และขับซีรูดจักรยานยนต์รับจ้าง ครอบครัวฐานะปานกลางพอมีพอกิน สัมพันธ์สมรสมาแล้วและมีบุตรชาย 1 คน อายุ 8 ปี

นิสัยความประพฤติ/ประวัติการกระทำความผิด

โดยส่วนตัวแล้วสัมพันธ์คนมีนิสัยไม่ยอมคน ไม่กลัวใคร ตัวใหญ่ เสียงดัง มีเพื่อนมาก ใจร้อน ชอบดื่มสุรา กิน เที่ยวเตร่ และเสพยาเสพติดกับเพื่อนๆเป็นกลุ่ม ทั้งเคยร่วมกับเพื่อน

จำหน่ายยาบ้าโดยรับจากคนกลางอีกทอดหนึ่ง จนถูกจำคุกดำเนินคดีและต้องโทษจำคุก 1 ปี มาแล้ว เมื่อพ้นโทษจึงเลิกจำหน่าย ในครั้งนี้สัมพันธ์ถูกดำเนินคดีฐานข่มขืนกระทำชำเราและกักขังหน่วงเหนี่ยวศาลพิพากษาจำคุกเป็นเวลา 50 ปี

ประสบการณ์ทางเพศ

สัมพันธ์ร่วมหลับนอนกับผู้หญิงครั้งแรกตอนอายุ 16 ปี กับเพื่อนหญิงในกลุ่ม และเคยเที่ยวผู้หญิงขายบริการเรื่อยมา จนอายุประมาณ 27 ปี ได้แต่งงานกับภรรยาคนปัจจุบัน

พฤติกรรมแห่งคดี

สัมพันธ์เล่าว่าเมื่อประมาณ พ.ศ. 2535 นางแหม่มเหยื่อที่ถูกข่มขืนครั้งนี้มีอายุประมาณ 17 ปี เป็นเด็กสาวหน้าตาดีมีอาชีพขายบริการ ได้หลอกลวงน้องสาวของเพื่อนในกลุ่มไปเที่ยวและพาไปขายตัวได้สำเร็จ ต่อมาน้องสาวของเพื่อนหลบหนีออกมาได้จึงกลับบ้านเล่าเรื่องให้พี่ชายฟัง ซึ่งพี่ชายได้เล่าเรื่องให้เพื่อนๆ ในกลุ่มฟังด้วยความโกรธแค้น โดยสัมพันธ์ได้รับฟังเรื่องราวพร้อมๆ กับเพื่อนในกลุ่มด้วย จากนั้นได้คิดหาวิธีการแก้แค้นนางแหม่มด้วยการจุดไปทำการโหมรม แต่หากถูกจับได้ก็ไม่ต้องชดเชยถึงกัน จากนั้นในวันต่อมาเวลาประมาณ 23.00 น. สัมพันธ์ได้ขับซีรคจักรยานยนต์พาเพื่อนรวม 3 คนไปจุดนางแหม่มซึ่งกำลังนั่งเล่นที่หน้าบ้าน แล้วไปทำการโหมรมในสวนยางที่เปลี่ยวห่างจากบ้านนางแหม่มประมาณ 10 กิโลเมตร โดยมีเพื่อนๆ มารุมโหมรมด้วยรวม 8 คน ซึ่งขณะกระทำการได้ใช้ผ้าอุดปาก มัดมือและตบตีจนสลบไป จากนั้นทุกคนต่างแยกย้ายหลบหนีไปเพราะกลัวว่าจะถูกจับได้ โดยสัมพันธ์เล่าว่าตนกลัวความผิดที่ทำมากจนไม่กล้ากลับไปบ้านในช่วงนั้น ซึ่งต่อมาปรากฏว่านางแหม่มไม่ตาย มีผู้มาพบร่างที่นอนเปลือยอยู่ในสวนยางจึงทำการช่วยเหลือ และสัปดาห์ต่อมาสัมพันธ์ก็ถูกจับกุมดำเนินคดีร่วมกับเพื่อนอีก 3 คน

กรณีศึกษาที่ 10 การข่มขืนกับการขจัดเกลตาทางสังคม

อำเภอ (นามสมมติ) ปัจจุบันอายุ 28 ปี ขณะกระทำผิดอายุ 27 ปี

ประวัติและความสัมพันธ์ในครอบครัว

อำเภอเป็นบุตรคนสุดท้องในจำนวนพี่น้องทั้งหมด 6 คน เป็นครอบครัวมุสลิม โดยพี่น้องทั้ง 6 คนรักใคร่กันดี ไม่เคยมีปัญหาการทะเลาะกันถึงขั้นรุนแรงจะมีบ้างก็เพียงแต่เป็นการทะเลาะกันตามประสาเด็ก ๆ และไม่เคยมีเรื่องกับใครจนถึงขั้นใช้กำลังในการตัดสินไม่ว่าจะเป็นในหมู่พี่น้องหรือเพื่อนๆ ที่ตนเองคบหาอยู่ก็ตาม ครอบครัวค่อนข้างอบอุ่นและเคร่งครัดต่อศาสนา บิดาประกอบอาชีพในการทำประมงโดยทำมาตั้งแต่สมัยตนเองยังเด็กอยู่ มารดารับจ้างทำสวนบ้างหรือไม่ก็รับจ้างทำนาข้าวให้กับเจ้าของนาในยามที่มีฤดูกาลทำนาและเก็บเกี่ยว เมื่อว่างจากการทำงานส่วนใหญ่มารดาจะอยู่บ้านดูแลและเลี้ยงลูก บิดาจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ส่วนมารดาไม่ได้เรียนหนังสือ พี่น้องส่วนใหญ่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และแยกย้ายกันไปทำงานตามที่ต่างๆ โดยที่

ผู้หญิงคนที่สอง สาม และห้ามีครอบครัวแล้วและทำงานในโรงงานผลิตอาหารกระป๋องที่จังหวัดสมุทรปราการ ส่วนพี่ชายคนโตนั้นมีอาชีพรับจ้างขับรถส่งของ มีเพียงพี่ชายคนที่สี่และตนเองเท่านั้นที่รับจ้างทำการประมงที่จังหวัดภูเก็ต

การศึกษาและการประกอบอาชีพ

อำเภอเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่จังหวัดพังงา ผลการเรียนไม่ค่อยดีนัก อำเภอไม่ค่อยชอบเรียนหนังสือ จะใช้เวลาส่วนใหญ่เล่นกับเพื่อนๆ เมื่อออกจากโรงเรียนแล้วได้ช่วยมารดาทำสวนบ้าง พออายุประมาณ 16 ปีก็ออกไปทำงานเป็นพนักงานเสิร์ฟอาหารที่ร้านอาหารในตัวเมืองจังหวัดภูเก็ตร่วมกับเพื่อนๆ ที่สนิทกันสมัยเรียนหนังสือ โดยมีรายได้เป็นรายวัน วันละประมาณ 100 บาทโดยอาศัยเงินที่บิดาฝากไว้ อำเภอทำงานนี้จนอายุประมาณ 20 ปี ก็เปลี่ยนอาชีพไปรับจ้างทำการประมงโดยเริ่มแรกได้เงินเดือนๆ ละ 5,000 บาท จนกระทั่งเดือนสุดท้ายก่อนที่จะถูกดำเนินคดีนั้นได้รับเงินเดือนเดือนละ 7,500 บาท ซึ่งนับว่ามีรายได้ดีพอสมควร

นิสัยความประพฤติและประวัติการทำผิด

อำเภอมีนิสัยค่อนข้างดีเยี่ยม คือใครว่าอะไรจะไม่ค่อยมีการโต้ตอบแต่จะมีการประชดเสมอๆ ดังเช่นกับบิดาหรือมารดาของตนถ้าว่าหรือห้ามทำอะไรอำเภอก็จะรับคำแต่จะทำในสิ่งที่ห้ามเสมอ แต่อำเภอก็ไม่เคยมีเรื่องชกต่อยหรือใช้กำลังทะเลาะถึงขั้นรุนแรงกับใครทั้งในหมู่พี่น้องและเพื่อนๆ และอำเภอจะเป็นคนรักเพื่อนมาก เพื่อนชวนไปไหนก็ยอมไปกับเพื่อน บางครั้งเคยลองยาเสพติดบ้าง ส่วนใหญ่ก็เป็นการสูบบุหรี่ชนิดลักัญญาและบางทีก็ชวนกันสูดดมสารระเหยบ้าง ส่วนสุรานั้นไม่เคยแตะต้องเพราะถือว่าเป็นการผิดหลักคำสอนของศาสนาและไม่กล้าลอง ในส่วนของยาเสพติดที่อำเภอเองนั้น อำเภอยืนยันว่าไม่ติดแน่นอนเพราะตนเองและเพื่อนจะเสบบ้างเป็นบางโอกาสเท่านั้น แต่เมื่อเริ่มชีวิตการทำงานอำเภอก็เพียงแต่สูบบุหรี่อย่างเดียวโดยไม่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดอย่างอื่นอีกเลย และอำเภอไม่เคยมีประวัติในการถูกจับกุมดำเนินคดีมาก่อน

บุคลิกลักษณะ

อำเภอนั้นมีรูปร่างสันทัดค่อนข้างผอม ผิวดำแดง มือหยาบกร้านเพราะทำงานหนักมาตั้งแต่ยังเด็ก หน้าตาเข้มเหมือนชายมุสลิมทางภาคใต้ทั่วไป ลักษณะการพูดเหมือนเป็นคนไม่ค่อยมั่นใจตนเอง พูดน้ำเสียงนิ่งๆ และช้าๆ สายตากลอกกลิ้งวอกแวกคล้ายกับกำลังเล่นอยู่ตลอดเวลา แต่อำเภอก็ให้ข้อมูลในการสัมภาษณ์อย่างเต็มที่ด้วยความเต็มใจ

ประสบการณ์ทางเพศ

อำเภอเคยมีประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกตอนอายุ 16 ปี โดยไปเที่ยวกับเพื่อนและพาผู้หญิงบริการไปนอนโรงแรมด้วยกัน จากนั้นจึงหาที่เที่ยวลักษณะนี้อยู่บ่อยๆ ในช่วงแรกๆ ไปเที่ยวประมาณเดือนละครั้ง โดยไปกับกลุ่มเพื่อนๆ 4-5 คน และก็ลดความถี่ในการเที่ยวเป็น 3-4 เดือนต่อครั้ง แต่ระยะหลังๆ ไม่ค่อยได้เที่ยวเพราะทำงานหนักและเหนื่อย ทั้งๆที่ยังเป็นโสด อำเภอ

เล่าให้ฟังว่าเคยไปหลงรักเพื่อนที่เคยทำงานร้านอาหารด้วยกันแล้วชอบพอเป็นแฟนกัน ต่อมาฝ่ายหญิงมีแฟนใหม่ อำไพจึงออกหักและเสียใจอยู่เหมือนกัน จึงทำงานหนักเพื่อให้ได้เงินมากๆ และสามารถเอาไปใช้เที่ยวได้ อำไพเล่าถึงประสบการณ์ทางเพศให้ฟังอีกว่า บ่อยครั้งที่ตนต้องช่วยตัวเอง ซึ่งเป็นการผิดบาปต่อพระเจ้าและหลักศาสนาทุกครั้งที่ทำไปต้องกล่าวคำขอโทษต่อพระเจ้า และต้องอาบน้ำซักเสื้อผ้าเปลี่ยนชุดใหม่ห้ามใส่ชุดเดิม ซึ่งเป็นอีกสาเหตุที่ทำให้อำไพต้องเก็บกตกรรมทางเพศพอสมควร

พฤติกรรมแห่งคดี

อำไพเล่าว่าในวันที่เกิดเหตุนั้นตนเองเพิ่งจะเสร็จจากงานประมงในช่วงเช้าและประมาณใกล้ๆเที่ยงอำไพซึ่งรถจักรยานไปเที่ยวเล่นกับเพื่อนร่วมงานอีก 1 คน โดยขี่ไปเที่ยวที่เกาะยาวซึ่งอยู่ห่างจากท่าเรือประมงที่อำไพทำงานประมาณ 10 กิโลเมตร ระหว่างทางเข้าไปอำไพพบเห็นบ้านชาวบ้านหลังหนึ่ง และได้เลียบไปเห็นเด็กสาวคนหนึ่งซึ่งหน้าตาดีมาก อำไพจึงหยุดรถจักรยานเพ่งมองด้วยความสนใจ ขณะนั้นเป็นช่วงเวลาที่ปลอดภัยคนมาก อำไพจึงละจากเพื่อนแล้วเดินเข้าไปพูดคุยกับเด็กสาวคนนี้ก่อน เด็กผู้หญิงอายุประมาณ 14 ปี 8 เดือน ไม่ได้แสดงอาการรังเกียจหรือตกใจกลัวแต่อย่างใดโดยขณะนั้นเด็กผู้หญิงคนนี้อยู่บ้านคนเดียว และไม่ได้เรียนหนังสือ ดูท่าทางเป็นเด็กเปรี้ยวๆ ชอบทำหาย การแต่งตัวก็ค่อนข้างขี้ขลาดใส่เสื้อยัดรัดรูปนุ่งกางเกงขาสั้น ยืนซักเสื้อผ้าอยู่หน้าบ้าน เด็กสาวบอกกับอำไพว่าตนเองพักอยู่กับมารดาแต่ตอนนั้นมารดาไม่อยู่ออกไปซื้อของที่ตลาดประมาณบ่ายแก่ๆจึงจะกลับมา อำไพจึงได้พูดคุยเกี่ยวพาราสิทาคติสนิทด้วย และเมื่ออำไพหยอกล้อเล่นถูกเนื้อต้องตัวเด็กสาวก็มีท่าทีปิดป้องบ้าง แต่ก็ไม่ได้ว่ากล่าวอะไร อำไพจึงไปกระซิบบอกเพื่อนให้ช่วยดูต้นทางให้ เพื่อนอำไพก็รับคำตามที่บอก อำไพจึงแสร้งทำเป็นพูดคุยกับเด็กสาวไปเรื่อยๆ เมื่อได้จังหวะก็ใช้กำลังจุดเด็กสาวไปหลังบ้านเพื่อทำการชำมน เด็กสาวก็ร้องให้คนช่วยแต่อำไพสามารถชำมนได้สำเร็จ เด็กสาวได้แต่ร้องไห้ ซึ่งอำไพก็พูดปลอบใจว่าตนเองจะรับผิดชอบพาผู้ใหญ่มาสู่ขอ อำไพพูดเกลี้ยกล่อมจนเด็กหญิงคล้อยตามเลิกร้องไห้ในที่สุด หลังจากนั้นอำไพก็มักจะไปหาและแอบได้เสียกับเด็กผู้หญิงคนนี้อีก 2-3 ครั้ง จนกระทั่งเด็กสาวเกิดตั้งครรภ์ขึ้นมา เมื่อมารดาของเด็กทราบเรื่องได้ซักไซ้หาความจริงจากเด็กสาว จากนั้นมารดาเด็กจึงพาเด็กสาวไปแจ้งความไว้ที่สถานีตำรวจ ต่อมาไม่นานนักตำรวจก็ตามมาจับตัวอำไพที่ทำเรือประมง อำไพพยายามไกล่เกลี่ยยอมความโดยขอชดใช้เป็นค่าทำขวัญและจะให้ผู้ใหญ่มาสู่ขอแต่ทางฝ่ายมารดาของเด็กสาวไม่ยินยอมจะดำเนินคดีให้ถึงที่สุดประกอกับเด็กสาวมีอายุต่ำกว่า 15 ปี ไม่สามารถยอมความกันได้ อำไพจึงถูกศาลชั้นต้นตัดสินจำคุกตลอดชีวิต อำไพรู้สึกเสียใจมากในการกระทำผิดครั้งนี้ ซึ่งอ้างว่าเป็นเพราะอารมณ์ชั่ววูบของตนจึงกระทำไปโดยไม่คิดหน้าคิดหลังก่อนตัดสินใจ

2. วิเคราะห์ปัจจัยที่เป็นสาเหตุของการกระทำผิด

จากกรณีศึกษาเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศทั้ง 10 ราย ข้างต้น สามารถวิเคราะห์สรุปปัจจัยที่เป็นสาเหตุของการกระทำผิดทางเพศ ได้ดังนี้

สังคม : พบว่าผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำแต่มีงานทำเป็นกิจลักษณะและไม่มีกณินัยเสียหายในเรื่องเกี่ยวกับทรัพย์สิน ระดับการศึกษาต่ำ ขาดความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษาที่ถูกต้อง ขาดทักษะในการใช้ชีวิตร่วมกับผู้หญิงที่เป็นเพื่อน ญาติ และบุตรสาว ขาดความผูกพันกับบทบาทหน้าที่ทางสังคมของตน โดยเฉพาะในฐานะบิดา ลุง/น้า ที่มีต่อบุตร/หลานสาวในฐานะ “ผู้ชาย” และ “ผู้ใหญ่” ที่มีหน้าที่ทางสังคมในการปกป้องคุ้มครอง และส่งเสริมสนับสนุนให้ “เด็ก/ผู้หญิง” ได้เติบโต ก้าวข้ามมิติแห่งวัยสู่ภาวะที่เหมาะสมแก่การครองเรือนที่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม

วัฒนธรรม : ได้รับวัฒนธรรมรองในการกระทำผิดจากครอบครัว กลุ่มเพื่อน สังคมผ่านสื่อต่างๆ รวมทั้งรับเอาค่านิยมทางสังคมแบบชายเป็นใหญ่ และหญิงคือผู้อ่อนแอกว่าที่ต้องรองรับอารมณ์ความรู้สึกของตนในทุกกรณีมาเป็นแบบแผนปฏิบัติ มีและใช้อำนาจที่อยู่เบื้องหลังบทบาทความเป็นชายกระทำต่อผู้หญิงอย่างไม่เท่าเทียมกัน บ้างก็ปฏิบัติราวกับทรัพย์สินที่ซื้อขายแลกเปลี่ยนและแบ่งปันแก่เพื่อนชายด้วยกัน

พฤติกรรม : พบว่ากระบวนการขัดเกลาสู่ความเป็น “ตัวตน” ของผู้กระทำผิดทางเพศเหล่านี้มีความบกพร่อง บ้างก็มีวิถีชีวิตที่ขัดหรือแย้งกับบรรทัดฐานสังคมทั่วไป โหดเหี้ยมทารุณ ไม่สามารถควบคุมความต้องการและยับยั้งชั่งใจได้ โดยลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออกผสมผสานระหว่างการทำร้ายร่างกายเพศที่อ่อนแอกว่า เช่นเดียวกับที่บิดาแสดงบทบาทของเพศชายต่อมารดา โดยเฉพาะเรื่องทางเพศส่วนที่เป็นสันดานดิบได้แสดงออกอย่างชัดเจน บ้างทำร้ายเด็กเพื่อแก้แค้นมารดาเด็กโดยลิมบทบาทความเป็น “บิดา” ของตนขณะกระทำ รวมทั้งแสดงพฤติกรรมส่าสอนเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับผู้หญิงหลายคน หรือแบ่งผู้หญิงให้เพื่อน เหล่านี้เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความรู้สึกเหยียดหยาม ดูถูก แก้แค้น เห็นผู้หญิงเป็นเสมือนวัตถุสิ่งของที่ไม่มีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ เช่นเดียวกับผู้ชาย และบ้างก็กระทำความผิดผ่าน “สุราและยาเสพติด” ที่แปรสภาพสารเคมีภายในร่างกายไปจากปกติ

จิตใจ : สังคม วัฒนธรรม และค่านิยมของกลุ่ม ล้วนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมและจิตใจของสมาชิกกลุ่มอย่างเห็นได้ชัด กรณีดังกล่าวส่วนใหญ่เห็นได้ชัดเจนว่า ผู้กระทำผิดทางเพศมีความคับข้องใจมาก มีความต้องการที่เกิดจากแรงขับทางเพศสูง และมีความรู้สึกยับยั้งชั่งใจต่อความผิดบาปที่กระทำในระดับต่ำ ทำให้ Id มีอำนาจเหนือการตัดสินใจกระทำพฤติกรรมต่างๆ มากกว่าโมโนธรรมหรือ Superego ทำให้ตัดสินใจกระทำการต่างๆ ไปตามวิถีจิตที่จดจ่อกับโทสะ (โกรธแค้น

มารดาของเหยื่อและต้องการแก้แค้น) โมหะ (มีความต้องการทางเพศและหลงให้ความสำคัญกับอำนาจความเป็นชายที่เหนือกว่าว่าจะสามารถตอบสนองความต้องการดังกล่าวได้เมื่อใช้ความรุนแรงกระทำต่อชีวิตและร่างกายของเหยื่อ รวมทั้งมีความกลัวโทษทัณฑ์จึงทำการฆ่าเหยื่อผู้เป็นพยานบุคคลสำคัญที่สุดแห่งคดีเพื่อปิดปากพยาน) ซึ่งเรียกความรู้สึกของจิตใจเหล่านี้รวมกันได้ว่าเป็นความรู้สึก "ขาดมูทิตาจิต" (Victim Identification) ต่อเหยื่ออาชญากรรม

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำผิดทางเพศและเหยื่อ : ส่วนใหญ่ทั้งผู้กระทำผิดทางเพศและเหยื่อรู้จักกันและมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันมาก่อนในฐานะบิดา-บุตร ญาติ เพื่อนบ้าน คนรัก หรือคนรู้จักกัน มีบางรายที่ผู้กระทำผิดทางเพศพบเห็นและนิยมชมชอบเหยื่อฝ่ายเดียว โดยเหยื่อไม่มีโอกาสทราบว่าตนกำลังอยู่ในสายตาของอาชญากรทางเพศ เมื่อช่องโอกาสอำนวยก็ทำให้เหยื่อพลาดพลั้งเสียที่ผู้กระทำผิดทางเพศได้ง่าย

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ไม่มีลักษณะร่วมตายตัวที่เป็นเหตุปัจจัยให้เกิดการข่มขืน โทรมหญิง หรือฆ่าข่มขืน แต่มีความสัมพันธ์น่าสนใจบางประการที่ผู้กระทำผิดทางเพศมีส่วนร่วม คือ ผู้กระทำผิดทางเพศเป็นชายที่อยู่ในบริบทวัฒนธรรมและค่านิยมเดียวกัน ผู้กระทำผิดทางเพศรู้จักเหยื่อของตนขณะที่เหยื่ออาจไม่รู้จักผู้กระทำผิดทางเพศ ผู้กระทำผิดทางเพศไม่สามารถควบคุมยับยั้งพฤติกรรมที่เกิดจากแรงขับทางเพศของตนไปในทิศทางที่เหมาะสมได้ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นการควบคุมด้วยสติสัมปชัญญะ หรือควบคุมผ่านสุรายาเสพติดที่ได้เสพไปก่อนเกิดเหตุก็ตาม ผู้กระทำผิดทางเพศเหล่านี้เล็งเห็นผลและประสงค์ต่อผลที่ต้องการบรรลุถึงของตนโดยไม่สนใจว่าเหยื่อจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม หรือไม่สนใจความรู้สึกของเหยื่อในฐานะมนุษย์ ลูก หลาน หรือเพื่อนพ้องของตน ผู้กระทำผิดทางเพศเหล่านี้เลือกเหยื่อที่เป็นผู้หญิงที่ยังบริสุทธิ์ หรือเสี่ยงต่อโรคภัยน้อยที่สุด เนื่องจากกลัวภัยอันตรายที่มาถึงตนทั้งด้านสุขภาพอนามัยและอิสรภาพ คือกลัวเป็นเอดส์และส่วนใหญ่หนีหรือฆ่าเหยื่อเพื่อปิดปากเพราะกลัวเหยื่อซึ่งเป็นพยานคนสำคัญจะชี้ตัวได้ถูกต้อง ซึ่งเป็นความต้องการที่เห็นแก่ตัวประสงค์จะแต่จะได้ฝ่ายเดียว โดยไม่คำนึงถึงว่าของเขตความต้องการอันไม่มีที่สิ้นสุดของตนนั้นไปรอนสิทธิหรือล่วงละเมิดสิทธิของผู้อื่นซึ่งเป็นเพื่อนร่วมสังคมหรือไม่อย่างไร

3. กรณีศึกษาเกี่ยวกับ "เหยื่ออาชญากรรมทางเพศ"

จากการสัมภาษณ์เจาะลึกผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศในคดีข่มขืนจำนวน 7 ราย เกี่ยวกับประวัติภูมิหลัง นิสัยความประพฤติ และพฤติกรรมทางเพศ ตลอดจนจนพฤติการณ์แห่งคดีความผิดทางเพศที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงเหล่านั้น ซึ่งได้แก่ตกเป็นเหยื่อ การข่มขืนกระทำชำเรา และอนาจาร ฯลฯ มีรายละเอียดน่าสนใจ ดังนี้

กรณีศึกษาที่ 1 ถูกข่มขืนโดยพี่ชาย

ปรารณา (นามสมมติ) ปัจจุบันอายุ 16 ปี ขณะถูกข่มขืนอายุ 15 ปี

ประวัติครอบครัวและความสัมพันธ์

ปรารณาจบการศึกษาชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 และยังเป็นนักเรียน นิสัยและความประพฤติ เป็นคนเฉยๆ เจ็บๆ บุคลิกภาพค่อนข้างเก็บกด การแต่งกายปกติ เรียบร้อย พ่อกับแม่ของปรารณาเสียชีวิตหมด แม่ตายท้องกลม ตั้งแต่คลอดน้อง ต่อมาพ่อก็ไปติดผู้หญิงคนหนึ่ง หน้าตาดี ยังสาว ปรารณากับพี่สาวจึงไปอาศัยอยู่กับป้า ซึ่งก็รู้สึกว่ามันไปเป็นภาระของป้า พ่อพ่อตายก็เลยขอย้ายออกมาอยู่กับพี่สาวโดยเช่าหอพักอยู่แถวย่านงามวงศ์วาน ซึ่งพี่สาวทำงานส่งเสียให้เรียน ต่อมาเมื่อประมาณ 2 ปีที่แล้วพี่สาวแต่งงาน กับคนที่ทำงานด้วยกัน ปรารณากับพี่สาวจึงนอนแยกห้องกัน ส่วนพี่ชายของปรารณาเป็นคนตัวใหญ่ ร่างสูง ผิวคล้ำเหมือนคนอื่นแต่ทำทางแข็งแรง พูดเสียงดังน่ากลัว ถ้าไม่กินเหล้าจะดูเหมือนคนชอบวางอำนาจ เวลาไม่เมาจะไม่ค่อยมาวุ่นวายอะไร แต่เวลาเมาสุรา ปรารณารู้สึกกลัวมากๆ เพราะพี่ชายชอบมองปรารณาด้วยสายตาแปลกๆ แต่ปรารณาก็ไม่คิดว่าจะเกิดเหตุการณ์ที่เลวร้ายกับตัวเอง ต่อมาปรารณาจึงย้ายมาเข้าบ้านอยู่ใกล้บริเวณตลาดรังสิต ซึ่งใกล้โรงเรียนที่เรียนอยู่ในปัจจุบัน

ประสบการณ์ทางเพศ

เมื่อก่อนปรารณาเคยคิดแบบเด็กๆว่าเวลาเป็นผัวเมียกันแล้ว เขาก็นอนกันเฉยๆ ไม่ได้ทำอะไรกัน โดยก่อนหน้าที่จะถูกข่มขืน ปรารณาไม่มีประสบการณ์ทางเพศมาก่อน

พฤติการณ์ขณะที่ถูกข่มขืน

วันเกิดเหตุปรารณาเคยได้ยินพี่สาวกับพี่ชายทะเลาะกันถึงเรื่องมีลูกเพราะพี่สาวมีลูกไม่ได้ ตอนที่ได้ยินปรารณาตกใจมากเพราะพี่สาวร้องไห้และขอร้องพี่ชายว่าอย่าไปมีลูกกับผู้หญิงอื่นเลย ถ้าจะมีก็ขอให้มีแค่ในบ้านคนเดียวก็พอ สักพักพี่ชายก็ถามพี่สาวว่า ที่พี่สาวพูดหมายความว่าอะไร จะให้มีลูกกับปรารณาหรือ พี่สาวปรารณาอึ้งไปสักพักหนึ่ง ปรารณาตกใจจึงรีบเดินออกจากบ้านไปเดินเล่น โดยปรารณาคิดว่าอีก 1 เดือน จะเรียนจบ ม.3 แล้วจะลาออกมาหางานทำ จะได้แยกตัวออกมาไม่รบกวนพี่สาวอีกต่อไป และกลับเข้าบ้านตอน 3 ทุ่ม

เมื่อไปถึงบ้านพี่สาวของปรารณาได้มองด้วยสายตาที่ไม่ดีนักและดูตัวอย่างเสียๆหายๆ ว่าโรงเรียนเลิกตั้งแต่ 4 โมง แต่ทำไมถึงบ้านตอน 4 ทุ่ม ปรารณาขอโทษพี่สาวและรีบเข้าห้องเตรียมอาบน้ำ จากนั้นพี่สาวก็ตามเข้ามาดำถึงในห้อง เมื่อพี่สาวดำเสร็จ ปรารณาจึงบอกพี่สาวว่าเดือนหน้าปรารณาจะเรียนจบแล้ว ปรารณาอยากจะทำงานหาเงินเลี้ยงตัวเองและจะย้ายไปอยู่ข้างนอกจะได้ไม่รบกวนพี่สาวอีก แต่พี่สาวคิดว่าปรารณาประซด จึงด่าอย่างเสียๆหายๆ

เวลาประมาณเที่ยงคืนมีคนมาเคาะประตูที่ห้อง ประรณาดินไปเปิดประตูเห็นพี่เซยมายืนหน้าห้อง จึงถามว่ามีอะไร ประรณาไม่กล้าออกไปทั้งตัวเพราะได้กลิ่นเหง้าจากตัวของพี่เซย พี่เซยบอกว่าพี่สาวเรียกให้ไปหาที่ห้อง ประรณาจึงตอบว่าเดี๋ยวจะตามไป แต่พี่เซยได้ผลึกประตูออกกระแทกถูกตัวประรณาและลากประรณาไปที่ห้องของเขา ประรณาพยายามร้องให้พี่สาวช่วย แต่พี่สาวไม่ได้เข้ามาช่วยเลย

จากนั้นประรณาถูกพี่เซยข่มขืน ประมาณครึ่งชั่วโมงต่อมาพี่สาวได้เปิดประตูเข้ามาประรณา รู้สึกตกใจมากเพราะกลัวว่าพี่สาวจะเข้าใจผิด ประรณาได้แต่ร้องไห้อย่างเดียว แต่พี่สาวก็ไม่ได้พูดอะไร ประรณากลับมาที่ห้อง ล้อคลอนประตูอย่างแน่นหนาและนอนร้องไห้ทั้งคืน ประรณาคิดแต่ว่าจะฆ่าตัวตายตลอดเวลา

ถึงตอนเช้าประรณาไม่ได้ออกมาจากห้องนอน ไม่ได้ไปโรงเรียน ประรณาได้ยินเพียงเสียงพี่สาวคุยกับพี่เซยแต่ประรณาไม่ยอมรับรู้อะไร ตอนเย็นพี่สาวกลับมาจากทำงานมาเคาะประตู แต่ประรณาก็ไม่ได้เปิดประตู พี่สาวร้องไห้และอ่อนวอนให้ประรณาเปิดประตู พอเปิดประตูออกไปพี่สาวก็กอดและขอโทษพี่สาวบอกว่าพี่เซยอยากมีลูกมาก แต่พี่สาวมีลูกให้ไม่ได้ พี่เซยจึงคิดจะไปมีเมียหน่อย พี่สาวกลัวเพราะรักพี่เซยคนนี้มากจึงตัดสินใจยอมให้พี่เซยข่มขืนประรณา ประรณาเสียใจมากเพราะไม่คิดว่าพี่สาวจะตัดสินใจทำเช่นนี้กับน้องแท้ๆ ของตน พี่สาวขอร้องให้ประรณาอยู่ที่นี้ต่อไปอย่าย้ายหนีไป

หลังจากวันนั้นประรณาก็อยู่บ้านนั้นต่อ ซึ่งพี่เซยก็พยายามหาทางที่จะมีอะไรอะไรกับประรณาอยู่ตลอดเวลา ถ้าประรณาหลบได้ก็โชคดี แต่ถ้าหลบไม่ได้ก็ต้องเสียตัวซ้ำแล้วซ้ำอีก ซึ่งประรณาคิดว่าจะไม่ทนอีกต่อไป จึงย้ายออกจากบ้านที่เกิดเหตุไป โดยไม่ได้แจ้งความดำเนินคดีแต่อย่างใด และโชคดีที่ไม่ได้ห้อง

กรณีศึกษาที่ 2 ถูกข่มขืนโดยแท็กซี่

นิ่มนวล (นามสมมติ) ปัจจุบันอายุ 35 ปี ขณะถูกข่มขืนอายุ 34 ปี

ประวัติครอบครัวและความสัมพันธ์

นิ่มนวลจบการศึกษาชั้นปวส. อาชีพพนักงานขายตัวเครื่องบิน มีรายได้ 12,000 บาทต่อเดือน นิสัยและความประพฤติเป็นคนกล้าแสดงออก มีบุคลิกภาพเป็นคนเปิดเผย พูดตรงไปตรงมา การแต่งกายชอบแต่งตัวเปรี้ยวๆทันสมัย ปัจจุบันอยู่กินกับสามีซึ่งอยู่ด้วยกันมาตั้งแต่อายุ 26 ปี ไม่มีบุตรด้วยกัน

ประสบการณ์ทางเพศ

ก่อนที่จะอยู่ด้วยกันกับสามี นิ่มนวลเคยเสียตัวมาก่อน สมัยที่เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้นเคยคบเพื่อนชาย และแอบได้เสียกันบ่อย แต่เมื่อเรียนจบต่างก็แยกย้ายกันไปไม่ได้ ติดต่อกันอีกเลย ซึ่งถือว่านานมากแล้ว ส่วนสามีคนปัจจุบันอยู่ด้วยกันมานานกว่า 9 ปี

พฤติกรรมขณะที่ถูกข่มขืน

นิ่มนวลมีครอบครัวแล้ว แต่มีปัญหาเกี่ยวกับสามีบ่อยครั้ง มักจะทะเลาะกันเป็นประจำ ซึ่ง นิ่มนวลเองก็ไม่สามารถจะแก้ปัญหานั้นได้ ส่วนตัวของนิ่มนวลนั้นเป็นคนที่ไม่ชอบการมีปัญหาคู่แต่สามี กลับเป็นคนเจ้าชู้ ชอบมีเมียเล็กๆ อายุน้อยๆ ชอบกล่าวหาว่านิ่มนวลแก่หย่อนยาน ซึ่งนิ่มนวล ไม่สามารถแก้ปัญหาคู่ของสามีได้เลย และมีอยู่ช่วงหนึ่งที่สามีไม่กลับบ้านเป็นอาทิตย์ๆ นิ่มนวลโมโหมาก กลับมากก็มีปากเสียงกันอย่างรุนแรง ข้าวของพังกระจุยกระจาย แล้วสามีก็ออกไป จากบ้าน นิ่มนวลจึงได้แต่เก็บความแค้นไว้ในใจสะสมมาเป็นเวลานาน รอวันแก้แค้นอย่างเดียว นิ่มนวลเคยคิดว่า เวลาสามีหลับจะแอบตัดของๆ สามีทิ้ง แต่ก็ไม่กล้าพอ และวันหนึ่งนิ่มนวลได้ ตัดสินใจประชดชีวิตเพราะรู้ว่าสามีมีเมียแต่ไปอยู่บ้านเมียบ่อย จึงอยากลองทำอย่างสามีดูบ้างว่าจะเป็น อย่างไร จึงแต่งตัวที่ค่อนข้างล่อแหลม ไปพอสสมควร ใส่เสื้อคอกว้างมากๆ นุ่งกระโปรงสั้นมากสีดำ แล้วเรียกรถแท็กซี่ให้ไปส่งที่หน้าห้องอาหารแถวถนนงามวงศ์วาน ตอนนั่งรถไปแท็กซี่แอบมอง ตลอด และชวนคุยนู่นคุยนี่ตลอดทาง วันนั้นนิ่มนวลคิดว่าตนเองเหมือนคนใจแตก ด้วยต้องการจะ ประชดสามีตัวเอง พอแท็กซี่ไปส่งก็ไม่ยอมเอาเงินบอกว่าคุยถูกคอจึงส่งให้ฟรีว่างๆ ให้โทรมาคุยกับ เขาบ้าง และแท็กซี่ก็ได้ให้เบอร์บ้านเช่าของเขาไว้ ตอนนั้นก็รู้สึกว่าตนหวานแสนที่ได้ทันที ถึงแม้ว่าจะ เป็นคนขับแท็กซี่ แต่ก็เป็นผู้ชายคนหนึ่งเหมือนกัน

เมื่อไปถึงก็เข้าไปนั่งในร้านและได้มีโอกาสรู้จักเด็กหนุ่มคนหนึ่งเรียนหนังสืออยู่ที่ มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งและเป็นนักดนตรีอยู่ในห้องอาหารแห่งนี้ นิ่มนวลรู้สึกสนุกสนานมากและได้ บอกไปตามตรงว่าชอบนักดนตรีคนนี้ จากนั้นได้คุยกันนานพอสมควรและดื่มเหล้ามาก ถึงตอนกลับบ้านเขาได้ออกมาส่งนิ่มนวลขึ้นรถแท็กซี่ที่หน้าร้านและบอกทางแท็กซี่ให้ไปส่งที่บ้านของนิ่มนวล เมื่อนิ่มนวลขึ้นรถแท็กซี่ก็ได้ตั้งใจว่าเป็นแท็กซี่คันเดิมที่มาส่งในตอนแรก เพราะความที่เมาพอสมควร จนกระทั่งรถขับถึงช่วงใกล้บ้าน ซึ่งมีทั้งโรงแรมและบ้านหรูๆ แท็กซี่ก็เลี้ยวรถเข้าบ้านหรู โดยที่นิ่มนวลไม่ทันรู้ตัวเพราะรู้สึกมึนเมา นิ่มนวลรู้สึกตัวอีกทีตอนก้าวลงจากรถ คนขับรถได้เข้ามา ล็อคคอแล้วลากเข้าไปในห้อง ตอนนั้นนิ่มนวลรู้สึกตกใจมาก และรู้ว่าตัวเองต้องถูกข่มขืนแน่ๆ นิ่มนวลรู้สึกว่าไม่อยากโดนข่มขืน เพียงแต่อยากจะทำอะไรบางอย่างประชดสามีเท่านั้น แต่คนขับ แท็กซี่ได้ขู่ว่าหากไม่ยอมเขาจะบีบคอให้ตาย ตอนแรกนิ่มนวลก็ต่อสู้แต่เมื่อหมดแรงและด้วยความที่ เมามากจึงปล่อยให้เลยตามเลย เมื่อเสร็จกิจแท็กซี่จึงพามาส่งที่บ้าน นิ่มนวลรู้สึกเสียใจมากที่เกิด เหตุการณ์เช่นนี้ขึ้นแม้ว่าตนจะมีโช้เด็กสาวก็ตามแต่ก็ควรมีสิทธิ์เลือกที่จะมีความสัมพันธ์เฉพาะกับ คนที่เต็มใจเท่านั้น

กรณีศึกษาที่ 3 เพื่อนซุ่มซิ่นเพื่อน

เรณู (นามสมมติ) ปัจจุบันอายุ 19 ปี อายุขณะที่ถูกซุ่มซิ่น 18 ปี

ประวัติครอบครัวและความสัมพันธ์

เรณูเป็นนักศึกษากำลังเรียนอยู่ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเปิดแห่งหนึ่ง ยังเป็นโสด มีนิสัยและความประพฤติ หัวๆแบบผู้ชายมีลักษณะคล้ายทอมบอยแต่ไม่ใช่ มีบุคลิกลักษณะ เป็นคนชอบจัดการ พูดเร็ว มีไหวพริบดี การแต่งกายดี เรณูเป็นคนจังหวัดสระบุรี และได้มาเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่หอพักที่มหาวิทยาลัยย่านบางนา โดยบิดามารดาส่งเสียเลี้ยงดู

ประสบการณ์ทางเพศ

เรณูไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศมาก่อน เนื่องจากเป็นเด็กที่ชอบเรียนหนังสือ และยังไม่มีความพร้อม

ความสัมพันธ์กับผู้กระทำผิด

แรกๆ เมื่อเรณูเข้ามาเรียนที่มหาวิทยาลัย ได้อาศัยอยู่ในหอพักห้องเดียวกันกับเพื่อนผู้หญิง ซึ่งเป็นหอพักรวมที่มีทั้งชายและหญิงอยู่ปนกัน ต่อมาเพื่อนได้พาเพื่อนผู้ชายคนหนึ่งของเธอมาแนะนำให้เรณูรู้จัก ชื่อ “ยักษ์” แต่เรณูก็ไม่ได้สนใจหรือให้ความสำคัญอะไรมากนัก อีกทั้งเรณูมองว่าผู้ชายคนนี้มีลักษณะคล้ายกะเทย จึงไม่ค่อยอยากยุ่งเท่าใดนัก ซึ่งก็คบกันเรื่อยมาไม่มีปัญหาอะไร เรณูเองคิดว่า ทำทางยักษ์คงชอบผู้ชายด้วยกันและคงไม่ชอบผู้หญิง เพราะเขาอยากจะเป็นผู้หญิงและแค่นั้นที่ตัวเองไม่ได้เกิดมาเป็นผู้หญิง เรณูไม่ได้คิดอะไรจริงจัง แต่รู้สึกแปลกใจที่ยักษ์มักดูแลเรณูดีมาก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเรียน เรื่องอาหาร เรื่องข้าวของในหอ ยักษ์จะเก็บซั๊กให้หมดโดยที่เรณูไม่ต้องทำอะไรเลย

เรณูเคยสงสัยว่าทำไมยักษ์ถึงดีกับเรณูมาก ซึ่งมีเหตุการณ์อยู่วันหนึ่งเมื่อเรณูออกไปเรียนได้เดินไปจนถึงซุ้มที่มหาวิทยาลัยแล้วนึกได้ว่าต้องเอาสมุดเล่มเซอร์ไปคืนเพื่อน เนื่องจากพรุ่งนี้เป็นวันสอบ จึงได้กลับมาที่หออีกครั้งเพื่อมาเอาสมุด แต่พบว่าประตูห้องไม่ได้ล็อก เมื่อเปิดเข้าไปเรณูเห็นว่ายักษ์กำลังสูดดมกางเกงในอยู่ ตอนแรกเรณูไม่รู้ว่าเป็นกางเกงในของตัวเอง พอยักษ์เห็นเรณู ยักษ์ก็โยนกางเกงในไปไว้ที่ข้างตะกร้าผ้าและรีบเดินออกไปข้างนอก เรณูจึงเดินเข้าไปหยิบสมุดเล่มเซอร์ และรู้สึกแปลกใจเมื่อพบว่ากางเกงในที่ยักษ์ดมเป็นตัวเอง แต่เรณูยังคงคิดว่าไม่มีอะไร ยักษ์คงจะซั๊กผ้าแล้วเอามาดมดูว่าใส่หรือยัง

เรณูอยู่ร่วมห้องกับเพื่อนและมียักษ์มาพันหัวด้วยประมาณ 8 เดือน ซึ่งระยะหลังๆ ได้มีผู้ชายมาชอบเรณูบ้าง ทำให้เรณูเริ่มรู้สึกว่ายักษ์ยุ่งกับเรณูมากเกินไป เพราะเวลาที่เรณูจะรับโทรศัพท์ ยักษ์มักพยายามไม่ให้เรณูรับหรือโกหกว่าโทรผิด ซึ่งจริงๆ แล้วเป็นโทรศัพท์ที่เพื่อนของเรณูที่เป็นผู้ชายโทรมา แล้วยักษ์มักมีอาการงอน ไม่ยอมพูดกับเรณู เหมือนต่างคนต่างอยู่ เรณูจึงพยายามถาม

ยักษ์ว่าเป็นอะไร จนกระทั่งเรณูได้เจอเพื่อนผู้ชายที่โทรมาหา เขาได้เล่าให้เรณูฟังว่า เพื่อนโทรมาหาเรณูบ่อยมาก แต่เมื่อมีคนชื่อ “ยักษ์” รับสายมักจะบอกว่าเรณูไม่อยู่ เรณูจึงเริ่มจับได้ และคิดหาทางตีตัวออกห่างจากยักษ์ เรณูจึงแกล้งคบกับเพื่อนผู้ชายคนนี้เป็นแฟน และพยายามสร้างสถานการณ์ให้ยักษ์เห็นว่าเรณูมีแฟนเป็นผู้ชาย เรณูชอบผู้ชาย ซึ่งทำให้ได้ผลเกินคาด คือ ยักษ์โกรธเรณูมาก

พฤติกรรมขณะที่ถูกข่มขืน

จนกระทั่งถึงช่วงปิดเทอม เพื่อนๆส่วนใหญ่กลับบ้าน เรณูตั้งใจว่าวันรุ่งขึ้นจะเดินทางกลับจังหวัดสระบุรี เรณูจึงรีบเก็บของและเข้านอนหลับไป เมื่อเริ่มที่จะเคลิ้มๆ จู่ๆยักษ์ก็เข้ามากอดเรณูและสารภาพว่ารักเรณูมาก ขอให้เรณูเลิกกับผู้ชายคนนั้นและอย่าเพิ่งกลับบ้านเลย เรณูรู้สึกตกใจพอสมควร และได้พยายามผลักยักษ์ออก แต่แรงของยักษ์เยอะมาก เพราะยักษ์เป็นคนตัวใหญ่ยักษ์ได้เข้ามาล็อคตัวเรณู เรณูร้องขอความช่วยเหลือ แต่ยักษ์กลับตบเรณูที่บ้องหู ท้ายที่สุดยักษ์ก็สามารถข่มขืนเรณูได้สำเร็จ เรณูรู้สึกตกใจและเสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาก รู้สึกสับสน แต่ก็ไม่กล้าบอกใคร และไม่กล้าแจ้งความเพราะรู้สึกอายถ้าเรื่องถูกเปิดเผยออกมา

วันรุ่งขึ้นเรณูจึงหนีกลับบ้านและไม่กลับมาจนกระทั่งเกือบเปิดเทอม เพราะไม่อยากพบหน้ายักษ์อีก เมื่อกลับมาที่หอพัก เรณูจึงย้ายข้าวของออกจากห้อง เพื่อนๆ ต่างตกใจว่าเรณูจะไปไหน แต่เรณูก็ไม่กล้าจะบอกใคร เพราะกลัวเพื่อนจะรู้และอายที่ถูกผู้ชายที่เหมือนกะเทย ข่มขืน จากนั้นเรณูก็เลิกกับแฟน เพราะรู้สึกหวาดกลัวไม่อยากอยู่กับผู้ชายอีก และรู้สึกขยะแขยงต่อพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ทุกวันนี้เวลาที่มีผู้ชายมาคุยด้วย เรณูมักจะเดินหนีตลอด เรณูไม่อยากจะอยู่กับพวกเขา กลัวจะโดนข่มขืนอีก เรณูตั้งใจว่าจะไม่แต่งงานไปตลอดชีวิต จึงหันกลับมาตั้งใจเรียนให้จบ เพื่อหางานทำส่งเงินกลับไปที่บ้าน และเลิกคิดถึงเรื่องมีแฟนอีกเลย

กรณีศึกษาที่ 4 ถูกโทรมโดยเพื่อน

อัญชลี (นามสมมติ) ปัจจุบัน อายุ 16 ปี

ประวัติครอบครัวและความสัมพันธ์

อัญชลี เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ไม่ได้เรียนต่อโดยประกอบอาชีพค้าขายของชำทั่วไป อุปนิสัย เป็นคนพูดจาตรงๆไม่ค่อยเรียบร้อย เปิดเผย รักสนุก การแต่งกาย (จากการสังเกตไม่ค่อยระวังในเรื่องความมิดชิดของเสื้อผ้า) อัญชลีเป็นบุตรคนที่ 2 ของบิดามารดาในจำนวนพี่น้องทั้งหมด 4 คน พ่อมีอายุ 42 ปี อาชีพรับจ้างขับรถสองแถวในซอยแถวบ้าน แม่มีอายุ 35 ปี มีพี่ชาย 1 คน น้องชาย 1 คน และน้องสาว 1 คน ฐานะทางบ้านของอัญชลีไม่ค่อยดี ต้องหาเข้ากินค่า พ่อพอมิเงินส่งเสียให้เรียนหนังสือได้ตามสมควร แต่พี่ชายคนโตไม่ชอบเรียนหนังสือ เพราะเป็นเด็กเกเร น้องชายคนสุดท้องยังเล็กอยู่จึงยังไม่ได้เรียนหนังสือด้วยเช่นกัน พี่ชายเคยติดยาแต่ในปัจจุบัน

เลิกยาแล้ว พ่อแม่มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน มีบางครั้งทีทะเลาะกันบ้าง เพราะพ่อมักจะชอบกินเหล้า ตอนเย็น ๆ

ประสบการณ์ทางเพศ

อัญชลิชอบแอบเอาหนังสือโป๊ของพี่ชายมาอ่าน และใช้จินตนาการส่วนตัวเสมอ แต่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อน

พฤติกรรมขณะที่ถูกข่มขืน

เหตุเกิดขึ้นเมื่อประมาณปลายปี 2543 อัญชลิได้หนีเรียนไปเที่ยวกับเพื่อนนักเรียนชาย 3 คน ซึ่งเป็นเพื่อนที่เคยเห็นหน้ากันมาตั้งแต่สมัยเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 แต่รู้จักกันจริงๆ ตอนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตอนที่ย้ายมาอยู่ห้องเดียวกัน โดยเฉพาะ ‘เทพ’ ซึ่งเป็นเพื่อนที่อัญชลิสนใจเป็นพิเศษ เทพ อายุประมาณ 16 ปี รูปร่างหน้าตาดี สูง ผิวคล้ำ อีกสองคนคือ ทอม อายุประมาณ 17 ปี รูปร่างท้วม และ เอ อายุประมาณ 15 ปี รูปร่างผอม ดำ

เด็กทั้งสี่คนได้หนีเรียนไปดูหนังโป๊ที่บ้านของเทพ ขณะดูหนังอัญชลิรู้สึกแปลก ๆ แต่ไม่คิดอะไร พอหยิบกระเปาะออกจากบ้านก็โดนดึงตัวเข้าไป คิดว่าเพื่อน ๆ หยอกล้อเล่น แต่พอสักพักเริ่มแปลกใจเพราะแรงดึงมีมากขึ้น จึงเริ่มดิ้น เพื่อนอีก 3 คน จึงช่วยกันจับ และปล้ำให้อัญชลิหมดแรง โดยไม่ได้ใช้อาวุธใดๆ นอกจากการทำร้ายร่างกายด้วยการกัดที่ลำคอ ซึ่งทำให้อัญชลิรู้สึกเจ็บ หลังจากนั้นทั้งสามได้ผลัดกันข่มขืนอัญชลิทีละคนแม้ว่าอัญชลิจะขอร้องให้ทั้งสามหยุด แต่ไม่มีใครสนใจ ขณะที่โดนข่มขืนอัญชลิจำไม่ได้ว่าเพื่อนพูดอะไรบ้าง จำได้คร่าว ๆ ว่ายังไม่ให้อัญชลิกลับบ้าน

ระหว่างที่โดนข่มขืนครั้งแรกจากเด็กชายคนแรกอัญชลิรู้สึกตกใจและเหนื่อยมาก แต่เมื่อเพื่อนคนที่ 2 และ 3 ผลัดกันข่มขืน อัญชลิรู้สึกเจ็บและทรมานมากขึ้น หลังจากที่เด็กทั้งสามข่มขืนอัญชลิเสร็จแล้ว ต่างก็รีบออกจากบ้าน ปล่อยให้อัญชลินอนค้างอยู่ที่นั่น เนื่องจากกลับบ้านไม่ไหว เมื่ออัญชลิกลับมาถึงบ้าน แม่กับพี่ชายรู้สึกตกใจมากที่เห็นสภาพของอัญชลิ ทั้งสองจึงซักถามถึงสภาพร่างกายและสาเหตุของการไม่กลับบ้าน ตอนแรกอัญชลิไม่คิดจะบอกความจริงให้กับแม่และพี่ชาย แต่เมื่อโดนซักหนักเข้าจึงสารภาพว่าถูกข่มขืน แต่บอกเพียงว่า “เทพ” เป็นคนข่มขืนคนเดียว ซึ่งมารดาได้เรียกร้องค่าเสียหายจำนวนหนึ่งและไม่ได้แจ้งความดำเนินคดี

ภายหลังเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แรก ๆ อัญชลิรู้สึกฝังใจ แต่ต่อมาประมาณ 3 เดือน อัญชลิก็สามารถลืมเรื่องทุกอย่างและเริ่มคบเพื่อนผู้ชายคนใหม่ ซึ่งก็จบลงด้วยการมีเพศสัมพันธ์ต่อมาเรื่อย ๆ เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้อัญชลิเข้าใจว่า “การไว้ใจเพื่อนมากเกินไป” เป็นสาเหตุที่ทำให้โดนข่มขืน

กรณีศึกษาที่ 5 เจ้านายข่มขืนลูกน้อง

ปานวดี (นามสมมติ) ปัจจุบันอายุ 26 ปี

ประวัติส่วนบุคคล

ปานวดีจบการศึกษาระดับปริญญาตรี ด้านการบริหาร เดิมประกอบอาชีพเป็นพนักงานรับจ้างบริษัทเอกชน ปัจจุบันลาออกและกลับมาดูแลธุรกิจที่บ้าน มีรายได้ มากกว่า 20,000 บาทต่อเดือน อุปนิสัยเป็นคนสุภาพ เงียบๆ พูดจาดีมีหลักการ แต่งกายดีมีรสนิยมพอสมควร ขณะเรียนหนังสือมีผลการเรียนอยู่ในระดับดี ได้คะแนนสูงกว่าเพื่อนๆ ในกลุ่มเสมอ แต่ช่วงที่เรียนคบเพื่อนในกลุ่มที่แต่งตัวเก๋ เปรี๊ยะ และมีพฤติกรรมเที่ยวกลางคืน ทุกครั้งที่ไปเที่ยวปานวดีจะไปด้วยเสมอเพราะมีรถส่วนตัว และเมื่อเที่ยวเสร็จเพื่อนๆ ก็จะไปนอนค้างที่บ้านตน เพื่อนในกลุ่มมีแต่ผู้หญิง ถึงจะเที่ยวเก่งแต่ไม่เคยมีปัญหาเรื่องผู้ชาย สามารถเอาตัวรอดกันมาได้ตลอด และไม่เคยพาเพื่อนผู้ชายที่รู้จักหรือเพิ่งเจอกันมานอนค้างที่บ้านเลยแม้แต่ครั้งเดียว

ประวัติครอบครัว

พื้นฐานครอบครัวของปานวดีอยู่ในฐานะดีมาก เชื้อสายคนในครอบครัวทั้งหมดเป็นคนจังหวัดนครปฐม ทางบ้านฐานะดี พ่อซื้อบ้านให้อยู่ในกรุงเทพฯ ย่านลาดพร้าว แรกๆ อยู่กัน 3 คน มีปานวดี นางสาว และคนทำงานบ้านที่มีอายุมากแล้ว ต่อมานางสาวแต่งงานออกไป จึงย้ายออกไปอยู่กับครอบครัวใหม่ที่บ้านในกรุงเทพฯ ปานวดีจึงอยู่กับแม่บ้านสองคน ซึ่งก็ไม่สนิทกัน ต่างคนต่างคนต่างอยู่เท่านั้น พ่อแม่ไว้วางใจ เชื่อใจในตัวปานวดี เพราะว่าปานวดีเป็นเด็กเรียนดี มีพฤติกรรมที่เรียบร้อยเป็นคนสุภาพ เงียบๆ ไม่เคยสร้างปัญหายุ่งยากใจให้กับพ่อแม่ ปานวดีรักพ่อกับแม่มาก ไม่อยากให้ครอบครัวเสียใจ จึงวางตัวดีให้สมกับที่พ่อแม่ไว้วางใจ

ปานวดีมีพี่น้องร่วมกับปานวดี 3 คน มีพี่ชาย 1 คน และน้องชาย 1 คน ทั้งสองอยู่ที่นครปฐมกับพ่อแม่ พี่ชายเรียนจบปริญญาตรีและมีครอบครัวแล้ว ส่วนน้องชายยังเรียนอยู่ชั้นมัธยมปลาย ความสัมพันธ์ระหว่างปานวดีกับพี่น้อง รักใคร่กลมเกลียวกันดี เคยมีการทะเลาะกันบ้างเป็นครั้งคราว แต่เป็นเรื่องเล็กๆ ไม่ใหญ่โต ช่วงปิดเทอมน้องมักจะมาอยู่ที่บ้านกรุงเทพฯ เป็นประจำ

ประสบการณ์ทางเพศ

ไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศมาก่อนเลย มีแฟนแล้วแต่ไม่เคยมีความสัมพันธ์ลึกซึ้ง โดยคบกันมาประมาณ 2 ปี และมีแฟนที่จะแต่งงานกันจริงๆ โดยได้ลาออกจากงานเดิม ไปช่วยดูแลกิจการที่บริษัทของบิดาของปานวดีแล้ว

พฤติกรรมขณะที่ถูกข่มขืน

วันเกิดเหตุ ปานวดีต้องออกเดินทางไปตรวจงานที่ชลบุรีร่วมกับทีมงานรวม 6 คน มี ปานวดี เจ้านาย (ผู้จัดการ) และลูกน้องอีก 4 คน หลังจากรับประทานอาหารค่ำเสร็จ ปานวดีรู้สึกเหนื่อย อยากพักผ่อน เพราะออกเดินทางมาตั้งแต่เช้าและทำงานตลอดยังไม่ได้พัก แต่ลูกน้องอยากไปเที่ยวกลางคืน เจ้านายจึงขับรถมาส่งที่โรงแรมและพาลูกน้องไปหาเพื่อนที่เป็นตำรวจอยู่ที่พัทยา และให้พาลูกน้องทั้ง 4 คนไปเที่ยวต่อ

เวลาประมาณเที่ยงคืนขณะกำลังนอนหลับอยู่มีคนมาเคาะประตู จึงตกใจตื่นคิดว่า ลูกน้องผู้หญิงที่นอนห้องเดียวกันคงจะกลับมาจากเที่ยวแล้ว ก่อนเปิดประตูได้มองดูจากตาแมวที่ ประตูเห็นว่า เป็นเจ้านายก็ไม่ได้คิดอะไรคิดว่าคงกลับกันมาหมดแล้ว จึงเปิดประตูให้ปรากฏว่า เจ้านายมาคนเดียว จึงถามว่าคนอื่นไปไหนกันหมด เจ้านายบอกว่ากำลังเดินขึ้นมา เพราะพวกนั้นไป เอาของในรถ และทำที่ขอเข้าห้องน้ำเพราะเข้าห้องยังไม่ได้ไม่มีกุญแจ รอกุญแจจากลูกน้องอีกคนอยู่ กำลังเดินขึ้นมา ปานวดีก็เลยเปิดประตูให้เข้ามาแต่ไม่ได้ปิดประตู เปิดประตูทิ้งไว้ ส่วนเจ้านายก็ เข้าไปในห้องน้ำประมาณ 30 วินาที ขณะเดียวกันปานวดีได้เดินไปเปิดโทรทัศน์ พอดอนจะหันหลัง เดินออกมาที่หน้าประตู ปรากฏว่าเจ้านายได้พรวดพราดออกมาจากห้องน้ำ รีบปิดประตูห้อง แล้ว เข้ามาบังคับขืนใจปานวดีทันที ซึ่งก็รู้สึกตกใจมาก

วิธีการที่เจ้านายใช้ข่มขืนคือ “กำลังบังคับ” ซึ่งปานวดีก็พยายามต่อสู้แล้วแต่ว่าไม่สามารถที่จะสู้แรงของเจ้านายไหวและคิดว่าเจ้านายคงเมามาก เพราะขณะนั้นมีกลิ่นแอลกอฮอล์แรงมาก เจ้านายไม่ได้ใช้อาวุธอะไร เพียงแต่ใช้หัวเข่าและช่วงขากดตรงหน้าท้องไว้ จากนั้นก็ ลวนลามร่างกายอย่างรุนแรง และเมื่อตื่น ก็จะมีเลือดคอกและทำร้ายร่างกายด้วยการใช้ฝ่ามือทุบที่ ตัวปานวดีซึ่งเจ็บมาก จุก ปวด ทรมานมากที่สุด ในที่สุดก็ถูกข่มขืน

ช่วงขณะโดนข่มขืนนั้นสภาพจิตใจของปานวดีแย่มาก เหมือนคนเลื่อนลอย รู้สึกสูญเสียทุกอย่าง นอนร้องไห้คิดถึงแต่แฟนตลอด เพราะกำลังจะแต่งงานกันเร็ว ๆ นี้ เมื่อข่มขืนเสร็จ เจ้านาย ก็กลับไป ปานวดีจึงใช้เวลาให้เร็วที่สุดสำหรับการหนีเอาตัวรอดออกมา เพื่อจะทำอะไรให้ดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ จึงรีบโทรศัพท์ไปหาเพื่อนที่สนิทที่สุด จากนั้นก็เล่ารายละเอียดให้เพื่อนฟัง เพื่อนตกใจมาก และรีบขับรถมาหา หลังจากนั้นก็ตัดสินใจอยู่นานว่าจะบอกแฟนหรือไม่ ลึกพักหนึ่งก็พยายามรวบรวมสติและกดโทรศัพท์ไปหาแฟนที่นครปฐม แฟนโกรธมากและบอกให้เราพยายามตั้งสติ โดยให้ รีบไปแจ้งความที่โรงพัก และเค้าก็รีบขับรถตามมาหาเราที่โรงพัก

สำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ปานวดีฝังใจมาก โดยให้สัมภาษณ์ว่า “หวาดกลัวไปหมด เหมือนคนเสียสติ เป็นโรคจิต ระวังไปหมด เลื่อนลอย แต่พอต่อมาหลังแต่งงานแล้วก็พยายามลืม แต่ลืมไม่ลง ต้องไปพบจิตแพทย์ สงสารและรักสามีมาก สามีดีกับเราเหลือเกิน ไม่เคยรังเกียจที่เรา เคยโดนข่มขืนมาก่อน”

อนึ่ง ปัญหาที่ปานวดีกำลังประสบอยู่ในปัจจุบัน คือ ขณะร่วมเพศกับสามี จะต้องมีการ เหตุการณ์ดังกล่าวหลอนขึ้นมาแทบทุกครั้ง ปานวดีจะเกิดความรู้สึกกลัว รังเกียจและขยะขแย้ง ไม่

อยากให้สามีเข้าใกล้หรือมีเพศสัมพันธ์กับตัว ปานวดึงจะกลัวไปหมด แต่จะรู้สึกสงสารสามีมาก จึงพยายามที่จะรักษาจิตใจให้กลับมาเป็นปกติด้วยการหมั่นไปหาจิตแพทย์ทุก ๆ 2 อาทิตย์

กรณีศึกษาที่ 6 ถูกข่มขืนโดยลูกจ้างต่างดาว

แดงต้อย (นามสมมติ) อายุ 29 ปี

ประวัติครอบครัวและความสัมพันธ์

แดงต้อย กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเปิดแห่งหนึ่ง และมีอาชีพทำสวนยางพารา อุปนิสัยใจเย็นขริม หวาดระแวงตลอดเวลา อุปนิสัยเป็นคนอารมณ์พอสสมควร (จากอาการเกดยั้งคงฝังใจกับเหตุการณ์ ท้อแท้ หวาดระแวง ลินหวังกับชีวิตที่เหลือ) การแต่งกายเรียบร้อย บ้านของแดงต้อยอยู่ทางภาคใต้ของประเทศไทย ครอบครัวประกอบอาชีพทำสวนยางพารา โดยมีสวนยางพาราประมาณ 50 ไร่ ฐานะทางบ้านปานกลางค่อนข้างดี พ่อแม่รักกันดีครอบครัวอบอุ่น ต่อมาเมื่อปี 2540 พ่อเสียชีวิตกระทันหัน ครอบครัวจึงเหลือแต่แม่กับยาย ส่วนแดงต้อยได้เข้ามาเรียนต่อมหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ พอขึ้นชั้นปีที่ 2 แแดงต้อยเรียนไม่ผ่าน ทางมหาวิทยาลัยจึงให้ออกเนื่องจากเกรดเฉลี่ยสะสมไม่ถึง 2.00 แม่เสียใจมากแต่ก็อยากให้แดงต้อยกลับมาอยู่บ้านเพื่อมาอยู่เป็นเพื่อนแม่ โดยแม่ให้ไปสมัครเรียนไว้ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง เวลาสอบจึงค่อยขึ้นมาที่กรุงเทพฯ โดยอาศัยอยู่ที่บ้านญาติ

ช่วงปี 2542 เศรษฐกิจที่บ้านของแดงต้อยเริ่มมีปัญหาเนื่องจากยายไม่สบายมาก และคนงานที่เป็นผู้หญิงก็มาป่วยและเสียชีวิตในที่สุด ดังนั้นที่บ้านจึงจำเป็นต้องหาคนงานมาช่วยแบ่งเบาภาระการทำงานในสวน แม่ของแดงต้อยจึงตัดสินใจจ้างคนงานต่างดาวชาวพม่าเข้ามา กรีดขังในสวน โดยปิดเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ ไม่ให้ตำรวจรู้ แแดงต้อยจ้างคนงานต่างดาวไว้ 2 คนชื่อ อูเป็นพี่ ส่วนเปียเป็นน้อง แม่จึงตัดสินใจให้ทั้งสองคนนี้ไปอาศัยอยู่ในกระท่อมเก่า ๆ ท้ายสวนซึ่งไม่ค่อยมีผู้คนพลุกพล่านเนื่องจากเป็นที่ส่วนตัว

ด้านความสัมพันธ์ ระยะแรก ๆ คนงานต่างดาวทั้งสองก็เป็นคนนิสัยดี ช่วยเหลืองานทุกอย่างด้วยความขยันขันแข็ง แม่ของแดงต้อยจึงแบ่งอาหารให้กินเสมอหรือบางวันก็เรียกให้มากินที่บ้าน แล้วก็กลับไป ระยะหลัง ๆ ครอบครัวของแดงต้อยกับคนงานก็สนิทกันมากขึ้นเพราะคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี และทั้งสองคนนี้ก็ไม่มีนิสัยที่น่ากลัว แต่แดงต้อยก็ยังไม่สนิทใจเท่าที่ควร เวลาที่คนทั้งสองนำอาหารมาให้ที่บ้านกิน แแดงต้อยจะไม่กล้ากินเพราะกลัวว่าทั้งสองจะเอายาใส่มาให้กิน

คนงานทั้งสองพูดภาษาไทยได้บ้าง จะใช้เรียกสรรพนามเรียกแดงต้อยว่า “นาย” ไม่ว่าแดงต้อยจะทำอะไร พวกเขาจะกุลิกจอบช่วยเหลือทุกอย่าง ทั้งสองมักบอกว่า “นายจะใช้อะไรผมทำให้หมดเพราะนายให้ชีวิตที่ดีแก่พวกผม” ทางบ้านเริ่มอุ่นใจมากขึ้นเมื่อมีคนคิดว่านิสัยดีมาช่วยงานสวน

ประสบการณ์ทางเพศ

แดงตัวยเคยมีประสบการณ์ทางเพศมาก่อน ขณะที่อยู่มหาวิทยาลัยปีที่ 1 ตอนนั้นแดงตัวยเข้ามากรุงเทพฯใหม่ๆไม่รู้จักใครและไม่มีเพื่อน เมื่อสนิทกับเพื่อนผู้ชายที่เรียนที่เดียวกัน จึงแอบได้เสียกันบ้างแต่ไม่บ่อย จนกระทั่งถูกรังแกเสียก่อนจึงกลับมาที่บ้าน ทำให้ไม่ได้พบกันอีกเลย

พฤติกรรมขณะที่ถูกข่มขืน

ประมาณปลายปีที่ 2543 ซึ่งเป็นวันที่มีอากาศร้อนมาก แแดงตัวยจึงลงไปเล่นน้ำที่บ่อน้ำในสวน เพราะน้ำในบ่อเย็นมาก เมื่อเล่นนานพอสมควรจึงขึ้นมาจากบ่อน้ำ แต่ปรากฏว่าเสื้อผ้าตัวใหญ่ที่เตรียมมาไว้สำหรับใส่คลุมกลับบ้านกลับหายไป แแดงตัวยตกใจมากแต่คิดว่าหมากองคาบไปจึงรีบปิดเสื้อให้แห้งแล้วเดินกลับบ้าน ระหว่างทางไม่ไกลจากบ่อน้ำพบคนงานพม่า 2 คนนั้น ทั้งสองเดินเข้ามาหาและถามว่า “นายมีอะไรให้พวกผมช่วยไหม” แแดงตัวยเห็นทั้งสองกลืนน้ำลายและมองตากันในเชิงหือหรือกัน ในช่วงครั้นเวลาที่พวกเขาถอดเสื้อผ้าให้อยู่ในสภาพเปลือย และกระโจนใส่แดงตัวย ซึ่งตอนนั้นแดงตัวยกระโดดลงน้ำและว่ายน้ำไปอีกฝั่งหนึ่ง แแดงตัวยพยายามว่ายน้ำ แต่ว่ายน้ำไม่เก่งเท่าใดนัก พวกเขาจึงจับตัวแดงตัวยได้และพูดเป็นภาษาไทยที่ไม่ค่อยชัดเจนว่า “นายจะหนีผมทำไม นายรู้ไหมผมรักนายตั้งแต่วันแรกแล้ว” และเขาได้ผลัดกันข่มขืนแดงตัวย คนงานพม่าทั้ง 2 คนไม่ได้ทำร้ายร่างกายแดงตัวยและไม่ได้ใช้อาวุธใด สำหรับวิธีการที่ทั้งสองใช้ก็คือ ช่วยกันจับเพื่อไม่ให้แดงตัวยดิ้น ซึ่งขณะนั้นแดงตัวยก็พยายามช่วยเหลือตัวเองด้วยการร้องขอความช่วยเหลือ แต่ก็ไม่มีใครได้ยินเสียงของแดงตัวยเลย ขณะที่โดนข่มขืนนั้นแดงตัวยให้สัมภาษณ์ว่า “เกิดความรู้สึกว่า ชะแหยง และรังเกียจมาก ๆ”

สำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในครั้งนี้ ในช่วงระยะแรกแดงตัวยเองคิดที่จะฆ่าตัวตาย แต่สงสารแม่กับยาย อย่างไรก็ตามแดงตัวยต้องกลายเป็นคนตกใจง่าย ชักช้าและหวาดระแวงไปหมด และเมื่อเริ่มคิดถึงการมีชีวิตคู่ แแดงตัวยมักจะรู้สึกกลัว เช่น กลัวว่าถ้ามีแล้วสามี สามีจะรู้และรับไม่ได้บ้าง กลัวว่าสามีจะเป็นคนบ้ากามบ้าง เป็นต้น แแดงตัวยมักจะคิดอะไรไปในทางที่ไม่ค่อยดี คือมักโทษตัวเองที่เกิดมามีกรรม เพราะฉะนั้นชีวิตจึงต้องเจอกับความผิดหวัง คงไม่มีทางดีเหมือนคนอื่นหรือเพื่อนรุ่น ๆ เดียวกันได้

กรณีศึกษาที่ 7 เหยื่อโดยอ้อม

นางวันดี (นามสมมติ) อายุ 45 ปี มารดาของเหยื่อที่ถูกฆ่าข่มขืน

ประวัติครอบครัวและความสัมพันธ์

นางวันดีประกอบอาชีพค้าขาย จบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีบุตร 2 คน เกี่ยวข้องเป็นมารดาของเด็กหญิงสร้อย เหยื่ออาชญากรรมซึ่งถูกฆ่าข่มขืน โดยขณะเกิดเหตุเด็กหญิงสร้อยอายุ 10 ปี กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

พฤติการณ์แห่งคดี

เมื่อประมาณ 7 ปีที่แล้ว เด็กหญิงสร้อยถูกผู้กระทำผิดทางเพศจุดเข้าข้างทางและทำการข่มขืนและฆ่า ขณะที่กำลังเดินทางกลับบ้าน หลังเลิกเรียน ต่อมาผู้กระทำผิดทางเพศถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับตัวมาดำเนินคดี และถูกตัดสินลงโทษประหารชีวิต

ผลกระทบต่อความรู้สึกของเหยื่ออาชญากรรมโดยอ้อม

นางวันดีเล่าว่า ครั้งแรกที่ทราบว่าบุตรสาวเสียชีวิตเนื่องจากถูกข่มขืนแล้วฆ่า นั้น มีความรู้สึกที่ไม่อาจบรรยายได้และไม่อยากกลับไปคิดถึงเรื่องเดิมอีก เพราะทุกวันนี้ยังรู้สึกเสียใจและคิดถึงบุตรสาวของตนอย่างมาก และมีความรู้สึกทำไมจึงเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้นกับตนเอง และไม่น่าจะเกิดกับบุตรสาวของตน เพราะเด็กหญิงสร้อยยังบริสุทธิ์ ไร้เดียงสา คนที่ทำร้ายเด็กได้ลงข้างมีจิตใจที่ชั่วร้าย เหมือนไม่ใช่มนุษย์ สามารถกระทำกับเด็กตัวเล็ก ๆ ได้อย่างเลือดเย็น

อนึ่ง นางวันดีเห็นด้วยที่ผู้กระทำผิดทางเพศถูกลงโทษประหารชีวิต เพื่อจะได้ตัดคนชั่วออกจากสังคม โดยเฉพาะความชั่วที่รุนแรง ป่าเถื่อน โหดร้าย กระทำพฤติกรรมเหมือนคนไม่มีชีวิตจิตใจ เสวยกว่าสัตว์ ย่อมสมควรฆ่าตายให้เร็วที่สุดไปตามกัน แม้จะไม่สามารถนำชีวิตของเด็กหญิงสร้อยกลับคืนมาได้ก็ตาม และแม้แต่โทษประหารชีวิตก็ยังน้อยเกินไป เพราะคนที่มีจิตใจและพฤติกรรมชั่วร้ายจะต้องตกนรก ไม่ได้พูดไม่ได้เกิด คนอื่นจะได้ไม่เอาเยี่ยงอย่าง

4. วิเคราะห์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการตกเป็นเหยื่อการข่มขืน

จากกรณีศึกษาทั้ง 7 รายข้างต้น เกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืนของผู้หญิงไทย พบว่ามีปัจจัยที่มีความเสี่ยงสูงบางประการสำหรับผู้หญิงในการตกเป็นเหยื่อการข่มขืน กล่าวคือ

ปัจจัยเกี่ยวกับ "อำนาจ" ที่อยู่เบื้องหลังผู้กระทำผิดทางเพศ : กล่าวได้ว่าผู้กระทำผิดทางเพศมีอำนาจบางประการเหนือเหยื่ออาชญากรรม ได้แก่ อำนาจในฐานะผู้ปกครองของบ้าน เช่น บิดา พี่ชาย ฯลฯ อำนาจในฐานะผู้บังคับบัญชา อำนาจในฐานะที่มีพวก (จำนวนคน) มากกว่า และอำนาจในฐานะผู้ชายที่มีพลังกำลัง มีความแข็งแรงของร่างกายมากกว่า ซึ่งเป็นสัมพันธ์ภาพที่เป็นต่อและเป็นรองโดยธรรมชาติระหว่างเพศชายกับเพศหญิง

ปัจจัยเกี่ยวกับ "โอกาส" ในการกระทำผิด : โอกาสในการกระทำผิดคดีข่มขืน เกิดจากความประจวบเหมาะของสถานการณ์ 2 สถานการณ์ คือ

- การจ้องแสวงหาโอกาสของผู้กระทำผิดทางเพศ และ
- การทำตัวให้ตกอยู่ในอันตรายของเหยื่อเอง เช่น ติดตามไปเที่ยวกับกลุ่มเพื่อนชาย แต่งกายยั่วยวน อันเป็นการเชื้อเชิญให้ทำ

ปัจจัยเกี่ยวกับการควบคุมตนเองของผู้กระทำผิด : พบว่าถึงแม้ในที่สุดแล้วโอกาสจะเอื้ออำนวยให้เกิดการช่มชินแต่การช่มชินก็ไม่อาจเกิดขึ้นได้ถ้าผู้กระทำซึ่งมีอำนาจมากกว่าสามารถ “ควบคุม” จิตใจตนเองได้ โดยนึกถึงความยุ่งยากเดือดร้อนอันเป็นผลที่ตามมาภายหลัง หรือเพียงแต่นึกถึงความรู้สึกของคนที่ตกเป็นเหยื่อด้วยการเอาใจเขามาใส่ใจเราว่าเหยื่อจะรู้สึกอย่างไรต่อสภาวะการณ์ที่เกิดขึ้น มากกว่าการแสดงพฤติกรรมไปตามความเคยชิน

ปัจจัยเกี่ยวกับการป้องกันตนเองของเหยื่อ : พบว่าเหยื่อที่ถูกช่มชินซึ่งก็เช่นเดียวกับผู้หญิงส่วนใหญ่ในสังคมไทยที่ไม่เคยเตรียมการไว้สำหรับการป้องกันตนเองจากการถูกช่มชิน โดยเฉพาะเมื่ออยู่ในบ้านของตนเอง เช่น การเตรียมสเปรย์ไว้ใกล้มือที่สามารถหยิบใช้ได้ทันทีเพื่อหยุดยั้งพฤติกรรมเบื้องต้นของผู้คุกคามที่มีกำลังมากกว่า หรือแม้แต่เตรียมอาวุธบางอย่างเพื่อป้องกันตนเอง

อนึ่ง กรณีต่าง ๆ เหล่านี้จะมีการเสนอแนะเพื่อการป้องกันและแก้ไขปัญหาในบทต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 6

การวิเคราะห์ผลการวิจัย ปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ ของผู้หญิงไทย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดวัตถุประสงค์ไว้ประการหนึ่งเพื่อศึกษาวิเคราะห์ลักษณะบุคลิกภาพ ความสัมพันธ์ สถานที่ ช่วงเวลาที่มีความเสี่ยงสูง และสถานการณ์ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายของผู้กระทำผิด ตลอดจนวิธีการเลือกเหยื่ออาชญากรรมของผู้กระทำผิด และเพื่อศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อการกระทำผิดทางเพศในคดีข่มขืนของผู้กระทำผิด ซึ่งผลจากการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างผู้กระทำผิดทางเพศ จำนวน 444 ราย จากเรือนจำต่าง ๆ ทั่วประเทศ รวม 12 แห่ง และจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกผู้กระทำผิดทางเพศจำนวน 10 ราย และเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ จำนวน 7 ราย ในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ ถึงกันยายน 2544 พบว่า ภาพรวมของอาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืนและสถานการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในสังคมไทย มีรายละเอียดที่น่าสนใจซึ่งจะนำมาวิเคราะห์และสังเคราะห์ ดังนี้

1. ความจริงเกี่ยวกับ “ผู้กระทำผิดทางเพศ” ในสังคมไทย

“ความจริง” เกี่ยวกับ “ผู้กระทำผิดทางเพศ” ในสังคมไทย มีอยู่ว่า ผู้กระทำผิดทางเพศที่ถูกจับกุมดำเนินคดีและต้องโทษจำคุกในเรือนจำทั่วประเทศนั้นส่วนใหญ่อยู่ในวัยหนุ่ม อายุเฉลี่ย 25.36 ปี แต่กลุ่มอายุที่มีการกระทำผิดทางเพศมากที่สุด คือ 19 ปี ซึ่งในทางจิตวิทยาจัดว่าเป็นกลุ่มวัยรุ่นตอนกลางซึ่งเป็นกลุ่มอายุที่มีความเสี่ยงต่อการกระทำผิดคดีต่าง ๆ มากที่สุดรวมทั้งอาชญากรรมทางเพศเนื่องจากอยู่ในวัยเจริญพันธุ์ที่มีอารมณ์รุนแรง เป็นวัยพายุบุแคมที่ต้องใช้การฝึกหัดอบรมในการควบคุมตนเองอย่างมาก ซึ่งข้อมูลดังกล่าวมีลักษณะปกติ สอดคล้องกับลักษณะการกระทำผิดทางเพศของ “ผู้ชาย” ในสังคมต่าง ๆ ขณะที่ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่มีการศึกษาไม่เกินการศึกษาภาคบังคับคือชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีภูมิลำเนาเป็นคนภาคกลาง ยังเป็นโสด ประกอบอาชีพรับจ้างและเกือบทั้งหมดมีอาชีพการงานมิใช่คนตงงานหรือว่างงาน นับถือศาสนาพุทธ ติดบุหรี่ ดื่มสุราเป็นครั้งคราว กระทำความผิดครั้งนี้เป็นครั้งแรก และมีผู้ที่กระทำผิดซ้ำในความผิดทางเพศเพียงร้อยละ 8.3 ซึ่งกรณีนี้มิได้หมายความว่า คนมีสถานภาพทางเศรษฐกิจและ

สังคมดี หรือมีการศึกษาสูงจะไม่กระทำผิดทางเพศ แต่เนื่องจากมีเหตุผลหลายประการที่ทำให้คนที่ มีสถานภาพดังกล่าวนั้นไม่อยู่ในกลุ่มผู้ต้องโทษจำคุก ได้แก่

ประการแรก ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราหญิงที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีบริบูรณ์ขึ้นไป เป็นความผิดที่ยอมความกันได้หากทั้งสองฝ่ายตกลงกันคดีความก็ยุติลง ซึ่งการที่ฝ่ายหญิงยินยอม ยุติคดีส่วนใหญ่เนื่องจากการได้รับการชดเชยค่าเสียหายที่พอใจ ขณะที่ผู้มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและ สังคมที่ต่ำกว่ามักไม่สามารถไกล่เกลี่ยประนีประนอมยอมความเช่นนี้ได้จึงถูกดำเนินคดีไปตามวิถี ทางของกระบวนการยุติธรรม

ประการที่สอง การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมคดีข่มขืนมีลักษณะแตกต่างจากการ ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมอื่น ๆ โดยเฉพาะในบริบทสังคมและวัฒนธรรมที่ให้ความสำคัญกับการ รักษาพรหมจรรย์ของหญิงก่อนแต่งงาน เพราะเหยื่อที่ถูกข่มขืนส่วนใหญ่จะไม่แจ้งความดำเนินคดี เนื่องจากรู้สึกอับอายขายหน้า ต้องตกเป็นข่าวอื้อฉาว เสื่อมเสียชื่อเสียงเกียรติยศของตนและวงศ์ ตระกูลและถูกข่มขืนซ้ำซ้อนโดยกระบวนการยุติธรรม ซึ่งแตกต่างจากเหยื่ออาชญากรรมคดีอื่น ๆ ที่ เหยื่อสามารถเรียกร้องสิทธิของตนได้อย่างไม่ต้องรู้สึกอับอายต่อสาธารณชน ทั้งนี้สอดคล้องกับสถิติ จากศูนย์ช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ (National Victim Center, 2000) ที่ระบุว่าทั่วโลกมี การข่มขืนเกิดขึ้นเฉลี่ยวันละ 1,871 ราย ซึ่งในปี ค.ศ.1990 มีผู้หญิงถูกข่มขืนเฉลี่ยนาทีละ 1.3 คน และกว่าครึ่งหนึ่งของผู้ถูกข่มขืนมีอายุต่ำกว่า 18 ปี ร้อยละ 84 ไม่ได้แจ้งความร้องทุกข์ต่อ เจ้าหน้าที่ตำรวจ มีเพียงร้อยละ 12 ที่แจ้งความภายใน 24 ชั่วโมงหลังเกิดเหตุ และ ร้อยละ 4 แจ้ง ความภายหลังจากเกิดเหตุ 24 ชั่วโมงไปแล้ว ประเมินการว่ามีผู้หญิงถูกข่มขืนในปี ค.ศ. 1990 ทั้ง ล้นประมาณ 683,000 ราย ดังนั้น การที่เหยื่อที่ถูกข่มขืนแจ้งความดำเนินคดีและสามารถดำเนินคดี กับผู้กระทำผิดทางเพศจนต้องโทษจำคุกได้นั้น จึงเป็นเพียง “ส่วนหนึ่ง” ของจำนวนผู้กระทำผิดทาง เพศและคดีข่มขืนที่เกิดขึ้นจริง ๆ ในสังคมหนึ่ง ๆ เท่านั้นทำให้ “ผู้กระทำผิดทางเพศ” ส่วนใหญ่ยังคง ใช้ชีวิตร่วมกับเหยื่ออยู่ในสังคมเดียวกันนี้

ดังนั้น “ผู้กระทำผิดทางเพศที่ต้องโทษจำคุก” จึงกลายเป็นภาพลักษณ์และตัวแทนของ “ผู้ กระทำผิดทางเพศในสังคม” เนื่องจากมีข้อมูลชัดเจนสามารถทำการศึกษาได้ตามกรรมวิธีเชิงประจักษ์

2. ความจริงเกี่ยวกับ “พฤติกรรมกรรมการกระทำผิดทางเพศ”

2.1 การเกิดอาชญากรรมทางเพศมีความสัมพันธ์เชิงลบกับความรู้จัก สนับสนุนคั่นเคาระหว่างอาชญากรและเหยื่อ

ความจริงเกี่ยวกับ “พฤติกรรมกรรมการกระทำผิดทางเพศ” ปรากฏลักษณะที่ว่าผู้กระทำผิด ทางเพศส่วนใหญ่กระทำผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา กระทำอนาจาร และกักขังหน่วงเหนี่ยวมากที่สุด

ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีระดับความรุนแรงน้อยกว่ากลุ่มที่เข้มขึ้นและทำร้ายร่างกาย ฆ่าเข้มขึ้น และโทรมหญิง โดยกระทำการเข้มขึ้นเหยื่อที่รู้จักกันมาก่อนและมีความสัมพันธ์กันในฐานะใดฐานะหนึ่ง คือเป็นเพื่อน เพื่อนบ้าน หรือคนรู้จักกัน รวมทั้งเป็นคนรัก แฟน ภรรยาที่ไม่ได้จดทะเบียนสมรส ตลอดจน บุตร บุตรติดภรรยา หลาน และญาติมากกว่าเข้มขึ้นเหยื่อที่ไม่รู้จักกันมาก่อนซึ่งในกลุ่มเหยื่อที่ไม่รู้จักกันมาก่อน คือทั้งสองฝ่ายเพิ่งจะรู้จักกันที่สถานที่ที่เกี่ยวกลางคืน หรือเห็นรูปร่างหน้าตาของเหยื่อแล้ว นึกชอบใจอยากร่วมหลับนอนด้วยก็หาวิธีบุกรุกเข้าไปใช้กำลังปลุกปล้ำหรือจุด เป็นต้น ความจริงที่ว่า “ผู้กระทำผิดทางเพศกับเหยื่อมีความรู้จัก รักใคร่ สนับสนุน ผูกพันกันมาก่อนที่จะเกิดการเข้มขึ้น” นี้เป็นความรู้ที่สำคัญยิ่งสำหรับบรรดา “ผู้หญิง” ทั้งหลาย เพราะทุกคนต่างก็มีเพื่อน คนรัก คนรู้จัก และคนที่เคารพนับถือทั้งสิ้น ดังนั้น “ผู้หญิง” จึงมีความเสี่ยงสูงที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศมากยิ่งขึ้นเมื่ออยู่กับคนใกล้ชิดสนิทสนมและคุ้นเคย ซึ่งคนทั่วไปคิดว่าน่าจะปลอดภัย จากอาชญากรรมมากกว่าอยู่ท่ามกลางคนที่ไม่รู้จักกัน โดยผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับสถิติจาก ศูนย์ช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ (National Victim Center, 2000) ที่ระบุว่า ชายที่ทำการเข้มขึ้น ส่วนใหญ่ ร้อยละ 29 เป็นคนรู้จักคุ้นเคยกัน ร้อยละ 22 เป็นคนแปลกหน้า ร้อยละ 16 เป็นญาติ และร้อยละ 11 เป็นบิดาและบิดาเลี้ยงของผู้หญิง สำหรับหญิงที่ถูกเข้มขึ้นร้อยละ 29.3 อายุต่ำกว่า 11 ปี ร้อยละ 32.2 อายุ 11-17 ปี ร้อยละ 22.2 อายุ 18-24 ปี ร้อยละ 7.1 อายุ 25-29 ปี และร้อยละ 6.1 อายุกว่า 29 ปี ซึ่งสรุปได้ว่า เด็กสาวอายุ 11-17 ปี เป็นกลุ่มเสี่ยงต่อการถูกเข้มขึ้นโดยคนรู้จักมักคุ้นกันเป็นผู้กระทำการมากที่สุด

จึงสามารถสรุปได้ว่า “การเกิดอาชญากรรมทางเพศมีความสัมพันธ์เชิงลบกับความรู้จักสนิทสนมคุ้นเคยระหว่างอาชญากรและเหยื่อ” และเป็น “ปัจจัยที่มีความเสี่ยงสูงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ” ประการหนึ่ง ทั้งนี้เนื่องจากความรักใคร่ชอบพอ ความหลงใหล ความไว้วางใจ และความเคารพเกรงกลัวที่เหยื่อมีต่อผู้กระทำผิดทางเพศทำให้เกิดความประมาท ขาดความระมัดระวัง จึงมีโอกาสมากที่เหยื่อจะพาดตนเองเข้าสู่สถานการณ์ที่วิกฤติ ในช่วงเวลาและสถานที่ที่เหมาะสมมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับกรณีที่เหยื่ออยู่กับผู้ที่ไม่สนิทสนมคุ้นเคยในช่วงเวลาและสถานที่ลักษณะเดียวกัน

2.2 อาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่เกิดขึ้นโดยไม่ได้เตรียมการ

ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่ (ร้อยละ 78.2) ยอมรับว่าทำการเข้มขึ้นเหยื่อโดยไม่ได้เตรียมการมาก่อน การเข้มขึ้นที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่จึงเกิดการตัดสินใจโดยฉับพลัน ประกอบกับช่องโอกาสเอื้ออำนวย (ร้อยละ 80.4) ช่วงเวลาเหมาะสม (ร้อยละ 58.6) และสถานที่เหมาะสม (ร้อยละ 55.4) เป็นสำคัญ ดังนั้นเมื่อเหยื่อกับผู้กระทำผิดทางเพศอยู่ในมิติที่โอกาส เวลา และสถานที่ประจวบเหมาะ ทาบซ้อนเป็นวงเดียวกัน โดยมี “การตัดสินใจกระทำ” เป็นตัวชี้ขาดนั้นการเข้มขึ้นจึงเกิดขึ้น ขณะเดียวกันหาก “การตัดสินใจกระทำ” ถูกเปลี่ยนเป็น “การยับยั้งชั่งใจ” การเข้มขึ้นย่อมไม่เกิดขึ้นอย่างแน่นอน ซึ่งเป็นประเด็นที่จะวิเคราะห์ในช่วงต่อไป

2.3 อาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้ความรุนแรง (เหยื่อยินยอม)

อาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืนส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้ความรุนแรง โดยผู้กระทำผิดส่วนใหญ่อ้างว่าเหยื่อยินยอม (ร้อยละ 61.3) ซึ่งการยินยอมของเหยื่ออาจเกิดจากสาเหตุแตกต่างกัน คือ

ประการแรก เหยื่อที่ถูกข่มขืนเป็นเหยื่อที่มีความอ่อนแอทางชีวภาพ เมื่อตื่นนอนต่อสู้ไประยะหนึ่งก็ไม่สามารถสู้พลังกำลังของชายได้ หากไม่มีอาวุธ หรือกลอุบายที่แยบยลเพียงพอ

ประการที่สอง บทบาทของหญิงในสังคมอยู่ในตำแหน่งที่มีอำนาจต่อรองต่ำ มีเกียรติศักดิ์ศรีต่ำกว่าชาย และทั้งสองเพศต่างก็ได้รับการขัดเกลาทางสังคมเช่นที่วานี้เพราะอยู่ภายใต้บริบทสังคมและวัฒนธรรมเดียวกัน เมื่อหญิงยอมรับในสภาพความอ่อนแอและต่ำต้อยกว่าของตนเพื่อสร้างดุลยภาพทางสังคมภายใต้สัมพันธภาพที่ฝ่ายหนึ่งเหนือกว่าและได้เปรียบขณะที่อีกฝ่ายหนึ่งยอมเสียเปรียบแล้ว กิจกรรมการคุกคามทางเพศก็เป็นเพียงกิจกรรมหนึ่งที่ไม่แตกต่างจากกิจกรรมอื่นๆที่หญิงส่วนใหญ่ใช้ชีวิตแบบเดิมยอมรับความเสียเปรียบดังกล่าว

ประการที่สาม เหยื่อเรียนรู้จากประสบการณ์ที่ผ่านมาว่า ถ้าตื่นนอนต่อสู้ก็มักเจ็บตัวเปล่าเพราะผู้กระทำผิดทางเพศจะหันมาใช้กำลังรุนแรงในการควบคุมแทน ด้วยวิธีการต่างๆ และได้ชัยชนะในที่สุด ซึ่งทำให้เหยื่อถูกตั้งข้อสังเกตจากพนักงานสอบสวนว่าเหยื่อยินยอม หรือมีส่วนร่วมในการกระทำผิดอันเป็นการใช้ทักษะของ "ผู้ชาย" ควบคู่กับบทบาทหน้าที่ในการสอบสวนในการตัดสิน "ผู้หญิง" ที่ตกเป็นเหยื่อการข่มขืนอีกทางหนึ่ง

ประการที่สี่ มีความเป็นไปได้ที่เหยื่อบางรายมีความประสงค์แอบแฝงในการ "ทำให้ตัวเองตกเป็นเหยื่อการข่มขืน" และแจ้งความดำเนินคดี เช่น เพื่อประสงค์ต่อทรัพย์ หรือ เพื่อแก้แค้น การสลดรัก ฯลฯ แต่ก็ได้ไม่ได้หมายความว่ากรณีที่เหยื่อยอมความในคดีข่มขืนทุกรายจะเข้าข่ายลักษณะพฤติกรรมการข่มขืนเพราะส่วนหนึ่งเหยื่ออาจพิจารณาซึ่งน้ำหนักความคุ้มค่าระหว่างการดำเนินคดีเพื่อนำไปสู่การลงโทษจำคุกผู้กระทำผิดทางเพศ ช่วงเวลายาวนานที่ต้องสูญเสียไปกับการดำเนินกระบวนการพิจารณา และความทุกข์ทรมานซ้ำซากที่ต้องวนเวียนกล่าวถึงในช่วงเวลาดังกล่าว กับการยุติเรื่องที่ทุกข์ทรมานใจลงในเวลาอันรวดเร็วเพื่อจะได้ตัดขาดจากกันหรือให้อภัยกัน

ประการที่ห้า ผู้กระทำผิดทางเพศรับสัญญาณที่ผิดพลาดจากเหยื่อ โดยที่กักเอาเองว่าเหยื่อคือ "ผู้ที่อยู่ในฐานะต่ำต้อยกว่า" หรือคือ "ผู้แพ้" ไม่มีสิทธิที่จะตื่นนอนหนีออกจากความเจ็บปวดและแปลความหมายเองว่าปฏิกริยาเช่นนั้นคือการสมยอม ทั้งนี้ความผิดพลาดของสัญญาณอาจเกิดจากฤทธิ์สุรา ยาเสพติด รวมทั้งการที่อยู่ในฐานะที่มีอำนาจเหนืออีกฝ่ายหนึ่ง หรือการมีอำนาจอยู่เบื้องหลังความเป็นชาย เช่นเป็นผู้บังคับบัญชา บิดาหรือผู้ปกครองที่ให้การอุปการะเลี้ยงดู เป็นต้น

เหล่านี้ทำให้ได้ข้อคิดที่น่าสนใจบางประการสำหรับเหยื่อว่า เมื่อรู้ว่าจะถูกข่มขืนควรแสดงสิทธิของตนในการต่อสู้ขัดขืนให้ปรากฏทั้งทางกาย วาจา ควบคู่กับใจที่ไม่ยินยอม เพราะการ

พิสูจน์ผลที่จะตามมาภายหลังย่อมเป็นที่ประจักษ์ชัดกว่า แม้ว่าจะเป็นการช่วยให้ได้รับการกระทำที่รุนแรงตอบกลับมาในเหตุการณ์เฉพาะหน้าก็ตาม

2.4 พฤติกรรมการกระทำผิดทางเพศคดีข่มขืนมีลักษณะเป็น Paradox ที่ขัดแย้งกันเอง

ข้อเท็จจริงที่ว่า การข่มขืนเกิดขึ้นจากการกระทำของคนที่รู้จักใกล้ชิดสนิทสนมและรักใคร่ชอบพอกันมากกว่าเกิดจากการกระทำของคนที่ไม่รู้จักกัน ขณะที่กลุ่มคนที่ใกล้ชิดดังกล่าวควรเป็นกลุ่มที่มีความเมตตากรุณาต่อคนในกลุ่มเดียวกัน (In-group) มากกว่าที่มีต่อคนนอกกลุ่ม (Out-group) ซึ่งเป็นธรรมชาติของพฤติกรรมทางสังคมของมนุษย์ ดังนั้นอาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืน จึงมีลักษณะเป็น Paradox ที่ขัดแย้งในตัวเอง การขาดความรู้สึกเวทนาหรือมูทิตาจิต (Victim Identification) (จุฬารัตน์ เอื้ออำนวย, 2529:182) ของผู้กระทำผิดทางเพศต่อเหยื่อที่อ่อนแอกว่า โดยเฉพาะที่เป็นคนรู้จักใกล้ชิดสนิทสนมนั้นจึงเป็นลักษณะเฉพาะของอาชญากรรมทางเพศที่มุ่งสนองความต้องการของตนอย่างปัจจุบันทันด่วนจนสามารถเพิกเฉยต่อเสียงร้องขอความปรานีของเหยื่อและกระทำทุกวิถีทางเพื่อให้บรรลุผลโดยตนเองปลอดภัยไม่ต้องถูกจับกุมดำเนินคดี แม้แต่ฆ่าเหยื่ออย่างโหดเหี้ยมทารุณก็ตาม ซึ่งแตกต่างไปจากอาชญากรรมคดีเกี่ยวกับทรัพย์ที่มุ่งหมายให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินเพื่อตนและครอบครัวคนที่รักใคร่เป็นสำคัญ จึงอาจกล่าวได้ว่า การมุ่งทำร้ายร่างกายด้วยการข่มขืนเป็นการกระทำผิดที่มีความรุนแรงกว่าการมุ่งทำร้ายเพื่อประสงค์ต่อทรัพย์

2.5 วิเคราะห์สาเหตุของการข่มขืนในโลกทัศน์ของผู้กระทำผิดทางเพศ

เป็นสังขธรรมที่ว่า "ผล" เกิดจาก "เหตุ" ดังนั้น "การกระทำผิดทางเพศ" ที่เกิดขึ้นนี้ ในความคิดคำนึงของผู้กระทำผิดทางเพศมองว่าเกิดจากสาเหตุใด ซึ่งจากการศึกษาพบว่า ผู้กระทำผิดทางเพศ ร้อยละ 79.1 ระบุว่าตนกระทำไปเพราะขาดความยับยั้งชั่งใจ เป็นการกระทำไปเพราะอารมณ์ชั่ววูบและเมื่ออารมณ์สงบลงก็มักจะนึกเสียใจภายหลังแต่เหตุการณ์ต่าง ๆ ก็เปลี่ยนแปลงแตกต่างไปจากช่วงก่อนที่จะลงมือกระทำการโดยสิ้นเชิงและไม่อาจควบคุมสถานการณ์ไว้ได้อีกต่อไป ไม่ว่าจะเป็นการแตกร้างของสัมพันธภาพระหว่างผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ รอยบาดแผลทางอารมณ์ (Trauma) ที่ยากแก่การเยียวยาของผู้ถูกกระทำ และผลที่เกิดตามมา (Consequence) แก่ชีวิต สถานภาพ บทบาท หน้าที่การงานของผู้กระทำก็ตาม ซึ่งการขาดความยับยั้งชั่งใจนี้เป็นเรื่องของการควบคุมภายใน (Internal Control) แม้มีกฎระเบียบ (External Control) ที่เข้มงวดก็ไม่สามารถส่งผลต่อการควบคุมได้มากเท่ากับที่มีการควบคุมภายใน

กรณีดังกล่าวแสดงให้เห็นความจำเป็นที่ต้องมี "หลักสูตรการฝึกหัดอบรมเพื่อพัฒนาจิตให้เกิดการยับยั้งชั่งใจ" มากขึ้นในสังคมนี้ เพื่อยังให้เกิดการป้องกันตนเองมิให้เป็นผู้ก่ออาชญากรรม โดยเฉพาะอาชญากรรมทางเพศที่ต้องอาศัยการยับยั้งชั่งใจสูงต่ออารมณ์ที่เกิดขึ้นชั่วขณะ และควรนำไปใช้กับผู้กระทำผิดทางเพศที่ต้องโทษจำคุกในเรือนจำต่าง ๆ ด้วย เพื่อให้เกิดการเรียนรู้วิธี

การควบคุมตนเอง และในทางกลับกันเพื่อสังคมจะได้เรียนรู้โลกทัศน์ของอาชญากรทางเพศ อันนำไปสู่การป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนสำหรับทุกคนที่มีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อไป

อนึ่ง เหตุผลรองลงมาที่ผู้กระทำผิดทางเพศ ร้อยละ 54.5 กล่าวอ้างและยอมรับ คือ กระทำผิดครั้งนี้เนื่องจากไม่รู้ว่าการมีเพศสัมพันธ์กับเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 15 ปี ไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ก็ตามนั้น กฎหมายกำหนดว่าเป็นความผิดและมีโทษจำคุก แม้ว่า ‘ผู้คนจะปฏิเสธว่า ‘ไม่รู้กฎหมาย’ ไม่ได้’ ก็ตาม แต่ในโลกแห่งความเป็นจริง ปรากฏว่าผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่จบการศึกษาเพียงระดับภาคบังคับ คือประถมศึกษาปีที่ 6 หรือบ้างก็จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 และเข้าสู่ตลาดแรงงานด้วยการเป็น ‘แรงงานไร้ฝีมือ’ โดยไม่ปรากฏว่าได้รับการ ศึกษาอบรมในเรื่องเกี่ยวกับโลก ชีวิต มรรยาทการเข้าสังคมพื้นฐาน ฯลฯ อันใด ผู้คนเหล่านี้จึงเรียนรู้แบบแผนพฤติกรรมทางสังคมจากเพื่อนร่วมงานในวงสุรา หน้าจอโทรทัศน์ และเรียนรู้พฤติกรรมทางเพศผ่านสื่อสิ่งพิมพ์ลามกที่ผู้กระทำผิดทางเพศ ร้อยละ 82.9 ระบุว่า ‘สมัยนี้หาสื่อลามกอ่าน/ชมได้ง่าย โดยร้อยละ 28.4 ยอมรับว่าเขาได้ชมภาพยนตร์/วิดีโอ และอ่านหนังสือลามกเสมอ และ ร้อยละ 24.3 ยอมรับว่าตนรู้สึกตึกตัก และมองหาเหยื่อเมื่ออ่าน/ชมเรื่องเหล่านี้

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของรัสเซล (Russel, Diana., อ้างถึงใน คามินี ตะวันฉาย, 2538: 26) ซึ่งได้ศึกษาวิจัยและประมาณการว่ามีคดีข่มขืนในสหรัฐอเมริกา ประมาณ 1 ล้านคดีที่เกิดขึ้นเพราะการข่มขืนหรือได้รับอิทธิพลอย่างสูงจากการดูสื่อสิ่งพิมพ์ลามก ซึ่งสิ่งดังกล่าวกระตุ้นให้ผู้ชายมองเห็นผู้หญิงในฐานะ “วัตถุทางเพศ” และการใช้ความรุนแรงต่อผู้หญิงนั้นเป็นพฤติกรรมที่แสนธรรมดาของผู้ชาย สื่อทั้งที่ไปมากและน้อยในการดู นิตยสาร ภาพยนตร์ หรือวิดีโอ ก็สามารถปลุกความก้าวร้าว และส่งผลกระทบต่อผู้หญิงได้ทั้งนั้น ภาพที่วิบว้าวมวๆ เป็นการลดทอนบทบาทของผู้หญิงให้มีคุณค่าเพียงแค่สร้างความพึงพอใจในทางเพศให้แก่ผู้ชาย ส่วนภาพที่ไปมากยิ่งกดขี่ผู้หญิงให้ต่ำลงโดยการทำให้รู้สึกว่าการที่ผู้ชายมีอำนาจเหนือผู้หญิงในทางเพศ และใช้ความรุนแรงต่อผู้หญิงนั้นเป็นเพียงเรื่องธรรมดาๆ

ดังนั้น นโยบายของรัฐเพื่อลด ‘การกล่าวอ้าง’ และ ‘ความจริง’ ของการไม่รู้กฎหมายของผู้คนในสังคมรวมทั้งการควบคุมอบายมุขและจัดการกับสื่อสิ่งพิมพ์ลามกอย่างเข้มงวด จึงเป็นงานที่สำคัญที่ควรเร่งดำเนินการประการหนึ่งซึ่งก่อให้เกิดผลดีในระยะยาวต่อสังคมที่ดีของทุกคน

2.6 การชดใช้ค่าเสียหายและเยียวยาสมานฉันท์

ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่ (ร้อยละ 43.9) คิดว่า ‘การติดคุก’ ของตนเป็นการชดใช้ค่าเสียหายแก่เหยื่ออาชญากรรม ดังเช่น กรณีศึกษาที่ 1 ซึ่ง ‘ยิ่งยง’ อายุ 16 ปี มาข่มขืนเด็กอายุ 10 ปี ที่คิดว่าการติดคุก 37 ปี 6 เดือนของตนที่ได้รับการลดหย่อนจากโทษประหารชีวิตนั้น เป็นการชดใช้ค่าเสียหายให้แก่เหยื่ออาชญากรรม (โปรดดูรายละเอียดหน้า 59-64) โดย ‘ยิ่งยง’ อธิบายความรู้สึกของตนว่า

“ผมไม่ได้วางแผนจะฆ่าเด็กหญิงหนูมาก่อน ขณะกระทำผิดมีอาการมึนเมา อีกทั้งเป็นเหตุประจวบเหมาะที่ช่องโอกาสอำนวย เวลากำลังมืดค่ำ และเด็กก็เดินผ่านที่เปลี่ยวพลอดคนพอดี นอกจากนี้ผมยังไม่เคยฆ่าคนตายมาก่อน และขณะนั้นรู้สึกว่าการกระทำการฆ่าเด็กหญิงหนูสาสมแล้วที่จะแก้แค้นทดแทนหนี้สินจำนวน 500 บาทที่มารดาของเด็กหญิงหนูติดหนี้พี่สาวของผม

ภายหลังกระทำผิด ผมไม่ได้หนีไปเพราะคิดว่าคงไม่มีใครรู้เห็น ไม่น่าจะเป็นเรื่องใหญ่ ไม่น่าจะมีหลักฐานที่สาวถึงได้ เขื่อที่รู้จักผมก็ตายไปแล้วไม่มีใครชี้ตัว”

อย่างไรก็ตามยิ่งยงไม่ยอมไปขอขมาศพตามที่ตำรวจบอกให้ทำ และห้ามพี่ชายไม่ให้จ่ายเงินค่าปลงศพและสินไหมทดแทนจำนวน 30,000 บาท ให้แก่นางนงมารดาของเด็กหญิงหนูตามที่เรียกร้อง โดยบอกให้นำเงินเก็บไว้เป็นค่ารักษาพยาบาลอาการเจ็บป่วยของมารดา ส่วนตนเองนั้น ยิ่งยงกล่าวว่า “ผมขอติดคุกชดใช้ให้แทนติดคุก 37 ปี 6 เดือนนี้ไม่หนักเกินไป และสาสมกันแล้วกับการกระทำของผม”

กรณีดังกล่าวมีประเด็นที่ควรตั้งคำถามต่อสังคมให้ช่วยกันพิจารณาว่าชุดความจริงที่ว่า “อาชญากรรม คือ การกระทำผิดต่อรัฐ” นั้นเป็นชุดความจริงที่ถูกต้องแท้จริงซึ่งยังให้เกิดความเข้าใจถึง “ความยุติธรรม” ตามที่ชุดจริงนี้ได้กระทำวาทกรรมในการครอบครองพื้นที่ส่วนใหญ่ของกระบวนการยุติธรรมและผู้คนในสังคมไว้ หรือ จะมีพื้นที่สาธารณะสำหรับ “ชุดความจริง” อื่นๆ ให้เบียดแทรกได้บ้างว่า “อาชญากรรม คือ การกระทำผิดระหว่างบุคคลต่อบุคคล” ด้วย ซึ่งจากกรณีศึกษาของ “ยิ่งยง” แสดงให้เห็น โลกทัศน์ของผู้กระทำผิดทางเพศ และสังคมส่วนใหญ่ว่า พฤติกรรมการฆ่าฆ่าเด็กหญิงอายุ 10 ขวบ ของยิ่งยงเป็น “การกระทำผิดต่อรัฐ” ผลที่ตามมา คือ ยิ่งยงและสังคมคิดว่า การต้องโทษจำคุก 37 ปี 6 เดือน นี้เป็น “การชดใช้ค่าเสียหายให้แก่เหยื่ออาชญากรรมและรัฐ” แล้ว แต่ “ความยุติธรรม” ตามวิธีคิดดังกล่าวน่าจะไม่ใช่ “ยุติธรรม” สำหรับเหยื่ออาชญากรรมทั้งเหยื่อโดยตรงและเหยื่อโดยอ้อม ซึ่งในที่นี้ตัวแทนของเหยื่ออาชญากรรม คือ “นางนง” มารดาซึ่งสูญเสียชีวิตบุตรสาวของตนไป พร้อมๆกับการสูญเสียชื่อเสียง เกียรติยศที่ถูกกล่าวขานร่ำลือในทางเสียหายและการสูญเสียความเชื่อมั่นในกลไกแห่งรัฐผู้มีอำนาจและกฎหมายหนุนหลังในการดำเนินกิจกรรมทั้งปวง ดังนั้น “การติดคุก” เป็นการชดใช้ค่าเสียหายต่อเหยื่ออาชญากรรมที่ถูกล่วงละเมิดด้วยหรือไม่ เพียงใด หรือ “ถูกทำให้เชื่อว่าเป็นเช่นนั้น” กรณีดังกล่าว “เหยื่ออาชญากรรม” ได้รับการชดใช้เยียวยาอย่างไรบ้างจาก “ฝ่ายผู้กระทำผิดทางเพศ” และ “รัฐ” ซึ่งปรากฏว่าไม่มีแม้แต่คำขอขมาต่อศพ และต่อครอบครัวของผู้ตายอันแสดง “ความลุ่มแกโทษสำนึกผิด” หรือ “เงินค่าปลงศพ/สินไหมทดแทน” แม้เพียงเล็กน้อยที่แสดง “การเยียวยาระหว่างกัน” ในมวลหมู่สมาชิกร่วมสังคมที่กระทบกระทั่งกัน โดยไม่เกี่ยวข้องกับ “รัฐ” ซึ่งผู้วิจัยเชื่อว่า “รอยร้าวทางอารมณ์” (Trauma) นี้ยังไม่ได้ถูกเยียวยาสมาสนฉันท์ (Restoration) แต่อย่างใด และแม้ว่าผู้กระทำผิดทางเพศจะต้องโทษประหารชีวิตจนตายตกไปตามกันตามแนวทฤษฎีการลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทน (Retribution Theory) ก็ตาม แต่ร่องรอยการแตกแยกทางสังคมที่เกิดจาก “อาชญา

กรรม” จะยังคงอยู่โดยปราศจากการเหลียวแลต่อไป หากยังคงใช้ “กระบวนการทัศน์แบบเดิมที่ว่า “อาชญากรรม คือ การกระทำผิดต่อรัฐ” และ “แนวทฤษฎีการลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทน” เป็น กระแสหลักเพียงช่องทางเดียวสำหรับสังคมโลก เช่นนี้

3. ความรู้กับความจริงเกี่ยวกับ “เหยื่ออาชญากรรมทางเพศ”

ผลการวิจัย พบข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะของเหยื่ออาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืนที่น่าสนใจ ดังนี้

3.1 กลุ่มผู้หญิงที่มีความเสี่ยงสูงต่อการตกเป็น “เหยื่ออาชญากรรมทางเพศ”

เหยื่ออาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืน ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 44.4) เป็นสาวแรกรุ่น อายุ ระหว่าง 11-15 ปี รองลงมาเป็นเด็กสาววัยรุ่น อายุระหว่าง 16-20 ปี (ร้อยละ 33.6) อายุเฉลี่ย 16.79 ปี เด็กหญิงอายุน้อยที่สุดที่ถูกข่มขืน คือ เด็กหญิงอายุ 2 ปี และเหยื่อคดีข่มขืนที่อายุมากที่สุด คือ หญิงวัยกลางคนอายุ 43 ปี โดยระดับอายุของเหยื่ออาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืนที่ได้รับ ความนิยมนตกเป็นเหยื่อมากที่สุด คือ เด็กสาวอายุ 15 ปี ซึ่งนับว่าเป็นกลุ่มหญิงในวัยที่มีความเสี่ยงสูงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ โดยที่เหยื่อกลุ่มนี้ส่วนใหญ่ยังเป็นโสด (ร้อยละ 76.4) มีทำที่เป็นคนเรียบร้อย (ร้อยละ 24.8) และใจแตกชอบสนุก (ร้อยละ 24.1) โดยในวันเกิด เหตุผู้กระทำผิดทางเพศระบุว่าส่วนใหญ่เหยื่อแต่งกายใส่เสื้อกางเกงรัดกุม (ร้อยละ 45.9) และรองลงมาใส่เสื้อผ้ารัดรูปหรือนุ่งสั้น (ร้อยละ 29.1) ตามลำดับ

นอกจากนี้ เหยื่ออาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 48.4) ยังเป็น “นักเรียน นักศึกษา” และรองลงมาคือหญิงสาวที่ประกอบอาชีพรับจ้างใช้แรงงาน (ร้อยละ 15.1) ส่วนกลุ่มหญิงที่เป็นพนักงานเสิร์ฟ ร้านอาหาร/คลับ/บาร์ มีเพียงร้อยละ 5.6 เท่านั้น ซึ่งผลการวิจัย ของผู้วิจัยที่ศึกษาในปี พ.ศ. 2544 ครั้งนี้ มีความแตกต่างจากผลการวิจัยของสุบรรณ พันธวิภาส และคณะ ที่ทำการศึกษาสารวจ เรื่อง สถานการณ์อาชญากรรมทางเพศด้านการข่มขืนในประเทศไทย เมื่อ พ.ศ. 2528 คือเมื่อประมาณ 16 ปีที่แล้ว (โปรดดูรายละเอียดในงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง หน้า 31) ในสังคมไทยเดียวกันนี้ ซึ่งผลการวิจัยครั้งนั้น พบว่า ส่วนใหญ่ผู้ถูกข่มขืนอยู่ในกลุ่มอายุ 16-20 ปี รองลงมาคือผู้ที่อยู่ในกลุ่มอายุ 11-15 ปี โดยอ้างถึงการศึกษาของชาญ มนูญธรรม (2525) ในการอธิบายกลุ่มอายุของผู้ถูกข่มขืนเพิ่มเติมว่า “แม้แต่เด็กอายุต่ำกว่า 3 ขวบและสตรีที่อายุสูงกว่า 80 ปี ก็ยังถูกข่มขืน รวมถึงหญิงพิการ เช่นหูหนวก ตาบอดด้วยเช่นกัน การสำรวจยังพบ ลักษณะทั่วไปของผู้ถูกข่มขืนที่น่าสนใจว่าส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป และเป็นนักเรียน นักแสดง ช่างเสริมสวย และพนักงานบริษัท และจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาตอนต้น

รายละเอียดของการศึกษาเรื่องเดียวกันในบริบทสังคมเดียวกันที่มีกาลเวลาแตกต่างกัน 16 ปี มีข้อมูลที่น่าสนใจ สรุปได้ ดังนี้

ตารางที่ 22 แสดงการเปรียบเทียบลักษณะของเหยื่ออาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืนในบริบทสังคมไทยในช่วงกาลเวลาที่แตกต่างกัน 16 ปี

ลักษณะของเหยื่ออาชญากรรม ปี พ.ศ. 2528	ลักษณะของเหยื่ออาชญากรรม ปี พ.ศ. 2544
อายุ: ส่วนใหญ่ระหว่าง 11-15 ปี รองลงมามีอายุระหว่าง 16-20 ปี	อายุ: ส่วนใหญ่ระหว่าง 16-20 ปี รองลงมามีอายุระหว่าง 11-15 ปี
ช่วงอายุที่พบว่าถูกข่มขืน: คือ 2-43 ปี	ช่วงอายุที่พบว่าถูกข่มขืน: คือต่ำกว่า 3 ปี และ สูงกว่า 80 ปี
อาชีพ: นักเรียนนักศึกษา (ร้อยละ 48.4) รองลงมาอาชีพรับจ้างใช้แรงงาน	อาชีพ: รับจ้างทั่วไป และเป็นนักร้องนักแสดง ช่างเสริมสวย และพนักงานบริษัท

จากการเปรียบเทียบ พบข้อมูลที่แตกต่างกันซึ่งน่าสนใจ คือ กลุ่มอาชีพของเหยื่ออาชญากรรมที่เปลี่ยนแปลงจากกลุ่มหญิงสาวผู้ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไปและเป็นนักร้องนักแสดง ช่างเสริมสวย และพนักงานบริษัท เมื่อ 16 ปีที่แล้ว เป็นนักเรียนนักศึกษา และรองลงมาคือ กลุ่มอาชีพรับจ้างใช้แรงงาน ขณะที่ในปัจจุบันกลุ่มหญิงที่เป็นพนักงานเสิร์ฟ ร้านอาหาร/คลับ/บาร์ ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ มีเพียงร้อยละ 5.6 เท่านั้น ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในกลุ่มอาชีพของเหยื่ออาชญากรรมในสังคมเดิมในช่วงเวลาที่แตกต่างกัน แสดงให้เห็นความเปลี่ยนแปลงของสังคมและวัฒนธรรม หลายประการ ดังนี้

ประการแรก กลุ่มอายุของเหยื่อการถูกข่มขืนมีลักษณะผันผวนเปลี่ยนแปลงสลับกันคือ เด็กหญิงที่ถูกข่มขืนมีอายุน้อยลง คือเปลี่ยนจากกลุ่มสาววัยรุ่น อายุระหว่าง 16-20 ปี (จากข้อมูลเมื่อ 16 ปีที่แล้ว) มาเป็น กลุ่มเด็กสาวแรกเริ่ม อายุระหว่าง 11-15 ปี ในปี 2544 แทน แสดงว่ากลุ่มเด็กหญิงแรกเริ่มในปัจจุบันเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืนมากกว่าเมื่อยุคสมัย 16 ปีที่แล้ว

ประการที่สอง แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงไทยอายุระหว่าง 11-15 ปี ในสมัยศตวรรษที่ 21 ตอนต้นนี้ มีการศึกษาเล่าเรียนมากขึ้น มีการออกนอกบ้านเพื่อศึกษาเล่าเรียนในระบบการศึกษาของรัฐอย่างแพร่หลาย และคบหาสมาคมกับเพื่อนฝูง คนรู้จัก ตลอดจนคนรักที่เป็นเพื่อนต่างเพศอย่างอิสระเสรี ซึ่งกลุ่มดังกล่าวกลับกลายเป็นกลุ่มเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศมากยิ่งขึ้น ขณะที่แต่เดิมนั้นเด็กผู้หญิงจะถูกปกป้องปกป้องทะนุถนอมในการอบรมเลี้ยงดูมากกว่าปัจจุบันที่ต้องออกไปเผชิญสังคมโลกด้วยตนเองและเรียนรู้ที่จะแก้ปัญหา ลองผิดลองถูกจากประสบการณ์ชีวิตจริงของตน เด็กสาวในสมัยก่อนจะรีบกลับบ้านอยู่กับครอบครัวทันทีที่เลิกเรียน แต่สมัยนี้ เด็กสาวมีอิสระเสรีที่จะไปไหนมาไหนในช่วงยามวิกาล และในสถานที่ที่โคจรมากขึ้นทำให้เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศมากขึ้นเช่นกัน

ประการที่สาม ผู้กระทำผิดทางเพศมีการเปลี่ยนแปลงความสนใจในกลุ่มเป้าหมายจาก "กลุ่มอาชีพรับจ้างทั่วไป และเป็นนักร้องนักแสดง ช่างเสริมสวย และพนักงานบริษัท" ซึ่งเคยเป็น "กลุ่มเสี่ยง" ในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเมื่อครั้งอดีตมาเป็น "กลุ่มนักเรียนนักศึกษา" แทน ซึ่งจัดว่าเป็นกลุ่มเด็กดี อ่อนเยาว์ต่อโลก และบริสุทธิ์สดใส ดังที่ผู้กระทำผิดทางเพศได้แสดงทัศนะ คำนิยมในเรื่องเพศของตน ว่า "การร่วมหลับนอนกับผู้หญิงดี ๆ ช่วยให้ปลอดภัยจากเอดส์" (ร้อยละ 85.4) และ "ที่จริงแล้วผู้หญิงดี ๆ เท่านั้นที่ควรค่าแก่การหลับนอน" (ร้อยละ 79.5) รวมทั้งค่านิยมที่ว่า "การเปิดบริสุทธิ์เด็กสาวแรกรุ่นทำให้ดีต่อสุขภาพกาย-จิต" (ร้อยละ 28.2) ส่วนกลุ่มหญิงที่มีอาชีพรับจ้างทั่วไป และเป็นนักร้องนักแสดง ช่างเสริมสวย และพนักงานบริษัทซึ่งเป็นกลุ่มเสี่ยงเดิมนั้น สามารถเห็นได้ชัดเจนอยู่แล้วว่าเป็นกลุ่มที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจ และสังคมในระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ คลุกคลีอยู่กับวงการและอาชีพที่เกี่ยวข้องกับสิ่งบันเทิงเริงรมย์ การที่จะตกเป็นเป้าหมายของการข่มขืนจึงเป็นเรื่องที่ไม่เกินความคาดหมายแต่อย่างใด

กล่าวโดยสรุปได้ว่า กลุ่มที่มีความเสี่ยงสูงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศในคดีข่มขืนในสายตาของอาชญากรทางเพศ คือ กลุ่มเด็กหญิงแรกรุ่น อายุระหว่าง 11-15 ปี ที่เป็นนักเรียน นักศึกษา

3.2 เหยื่ออาชญากรรมทางเพศในสายตาของอาชญากร

ในสายตาของ "ผู้กระทำผิดทางเพศคดีข่มขืน" ได้จัดลำดับความสนใจเหยื่อของตนโดยเลือกเหยื่อ ดังนี้

- "รูปร่างหน้าตา" อันดับแรก
 - "การแต่งกาย" เป็นอันดับที่สอง
 - "การที่เหยื่อเปิดโอกาสให้" เป็นอันดับที่สาม
- โดยบุคลิกลักษณะแต่ละอย่าง มีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 23 แสดงลักษณะของเหยื่อที่น่าสนใจในสายตาของอาชญากรทางเพศ

อันดับที่ 1 รูปร่างหน้าตา	อันดับที่ 2 การแต่งกาย	อันดับที่ 3 การที่เหยื่อเปิดโอกาสให้
• หุ่นดี (ร้อยละ 64.0)	• นุ่งสั้น (ร้อยละ 68.0)	• ซอนติคตามไปค้าขาย (ร้อยละ 39.4)
• ชาวอวบ (ร้อยละ 58.8)	• รัดรูป (ร้อยละ 67.8)	• ไกลชิดสนิทสนม (ร้อยละ 36.7)
• ชาสวย (ร้อยละ 53.2)	• เสื้อ/ชุดบาง (ร้อยละ 65.3)	• เหยื่อมีอาการมึนเมา (ร้อยละ 34.0)
• หน้าอกใหญ่ (ร้อยละ 50.0)	• สายเดี่ยว/เกาะอก (ร้อยละ 57.9)	• ผ่านมาในที่เปลี่ยวตามลำพัง (ร้อยละ 30.9)

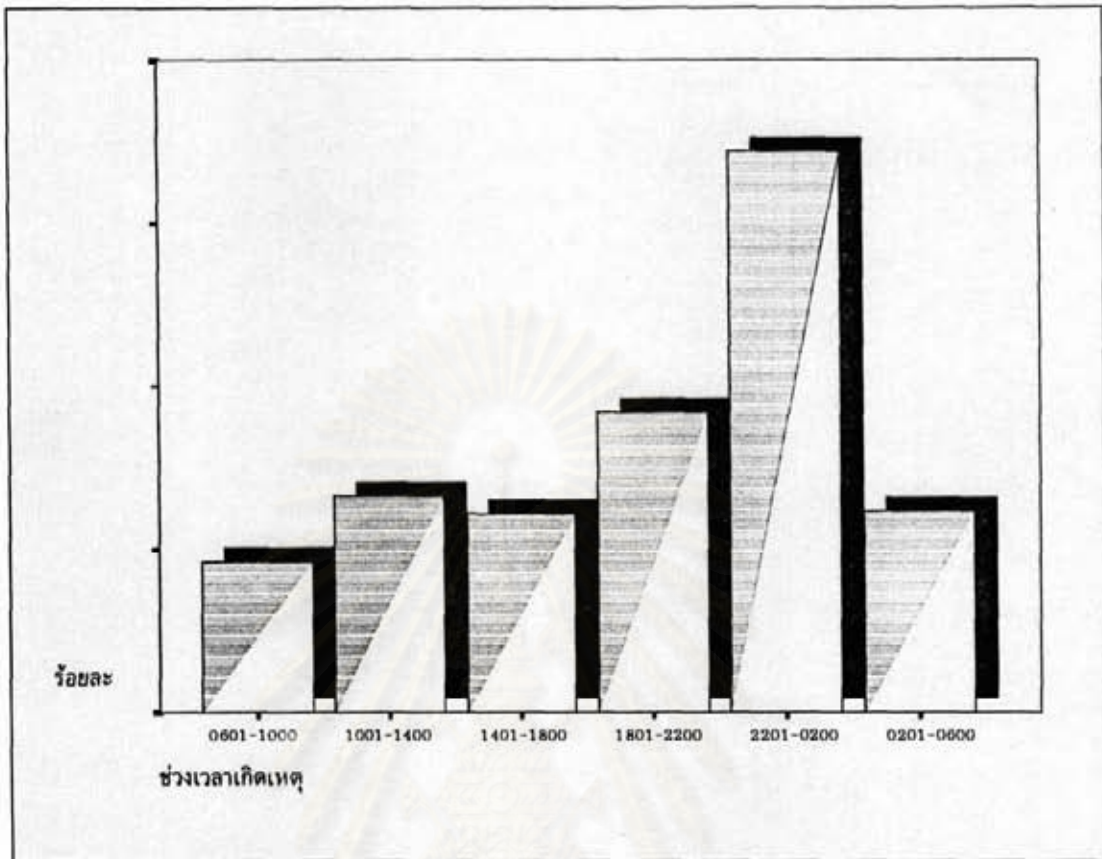
แม้ว่าลักษณะของเหยื่อนำสนในในสายตาของผู้กระทำผิดทางเพศอันดับแรกสุดจะเป็นเรื่องของสรีระความได้สัดส่วนงดงามแห่งเรือนร่างของผู้หญิง ไม่ว่าจะเป็น “หุ่นดี-ชาวอวบ-ขาสวย-หน้าอกใหญ่” ก็ตามแต่ “การแต่งกาย” ที่เหมาะสมของผู้หญิงจะช่วยให้ผู้หญิงปลอดภัยจากสายตาของผู้ที่จ้องหาโอกาสประกอบอาชญากรรมทางเพศได้มากขึ้น ขณะเดียวกัน แม้ผู้หญิงคนนั้นจะมีได้มีรูปร่างหน้าตาที่เตะตาแต่หากแต่งกายในลักษณะ “นุ่งสั้น-รัดรูป-เสื้อ/ชุดบาง-สายเดี่ยว/เกาะอก” อย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง ก็จัดว่าเป็นผู้ที่ตกอยู่ใน “เสื้อผ้าอาภรณ์ที่เป็นภัยแก่ตัว” คือเสี่ยงต่อการถูกข่มขืนเช่นกัน เนื่องจากเสื้อผ้าการแต่งกายลักษณะดังกล่าวทำให้เห็นถึง “ความเป็นหญิง” มากขึ้น ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า การแต่งกายในลักษณะที่ล่อแหลมนี้เป็นการ “สื่อสาร” สัญลักษณ์ ที่เรียกกันว่า “ภาษาท่าทาง” (Body Language) ในการ “ทำทนาย เชิญชวน” ไปยังบรรดาชายหนุ่มทั่วไปให้เหลียวมองและนิยมชมชอบเธอ แต่ขณะเดียวกัน “อาชญากรรมทางเพศ” ก็ได้รับ “สาร” ที่เธอส่งออกมาด้วยเช่นกัน ความเสี่ยงจึงตกแก่ผู้หญิงที่แต่งกายด้วย “เสื้อผ้าอาภรณ์ที่เป็นภัยแก่ตัว” เหล่านี้ รวมทั้งต่อผู้หญิงอื่นๆที่เผชิญผ่านเข้ามาในช่วงเวลาและสถานที่เหมาะสมกับการสูงอมนของอารมณ์ความรู้สึกดังกล่าวเช่นกัน ส่วนการที่เหยื่อเปิดโอกาสให้ ด้วยการ “ขอมติดตามไปด้วย-ใกล้ชิดสนิทสนม-ลักษณะท่าทีและพฤติกรรม-เหยื่อมีอาการมึนเมา-ผ่านมาในที่เปลี่ยวตามลำพัง” นั้น มีลักษณะที่แสดงออกเป็น “พฤติกรรม” ค่อนข้างชัดเจน ซึ่งเรียกว่าเป็นเหยื่อที่จงใจให้เกิดอาชญากรรม (Precipitate Victims) (อรรถพร ชูบำรุง และศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด, 2538:52) กล่าวคือพฤติกรรมอันปราศจากความตั้งใจของเหยื่อ กลับส่งเสริมจิตใจหรือล่อใจให้อาชญากรประกอบอาชญากรรมต่อเหยื่อที่เป็นตัวล่อ เช่น การเดินคนเดียวไปในที่มืดรกร้าง เป็นต้น ซึ่งเหยื่อควรจะได้ตระตรองได้ว่าเป็นการกระทำตนให้เสี่ยงต่อการเกิดอาชญากรรมทางเพศแก่ตน

4. ปัจจัยเกี่ยวกับช่วงเวลาและสถานที่

4.1 ความถี่ในการเกิดเหตุอาชญากรรมทางเพศกับช่วงเวลาเกิดเหตุ

พบว่า เหตุข่มขืนส่วนใหญ่เกิดขึ้นในช่วงเวลาตึก คือ 22.01-02.00 น. คิดเป็นร้อยละ 34.5 รองลงมาเกิดช่วงเวลา เย็นค่ำ เวลา 18.01-22.00 น. ส่วนในตอนเช้าเวลา 06.01-10.00 น. เกิดการข่มขืนน้อยที่สุด คือ ร้อยละ 9.2 ดังแสดงในภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 2 แสดงความถี่ในการเกิดเหตุกับช่วงเวลาเกิดเหตุข่มขืน

4.2 ความถี่ในการเกิดเหตุอาชญากรรมทางเพศกับสถานที่เกิดเหตุ

พบว่าการข่มขืนส่วนใหญ่เกิดขึ้นในบ้านของผู้กระทำผิดทางเพศเอง (ร้อยละ 36.7) รองลงมา เกิดขึ้นในบ้านญาติ ร้อยละ 20.9 ในบ้านเพื่อน คนรู้จัก (ร้อยละ 20.5) ส่วนที่เกิดในที่อื่น ๆ ได้แก่บริเวณที่สังคมมักรู้สึกว่าจะมีความเสี่ยงสูงนั้นแท้ที่จริงแล้วกลับมีการข่มขืนเกิดขึ้นน้อยมาก คือ บริเวณโรงพยาบาล ศูนย์การค้า มีการข่มขืนเกิดขึ้นเพียงร้อยละ 4.5 และบริเวณพญาช้างทางเดิน มีการข่มขืนเกิดขึ้นเพียงร้อยละ 2.9 เท่านั้น

กล่าวโดยสรุปได้ว่า กลุ่มที่มีความเสี่ยงสูงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศในคดีข่มขืนในสังคมไทยปัจจุบัน ในความเป็นจริงและในโลกทัศน์ของอาชญากรรมทางเพศ คือ กลุ่มเด็กหญิงแรกเริ่ม อายุระหว่าง 11-15 ปี ที่เป็นนักเรียน นักศึกษา ซึ่งอยู่บ้านเพื่อน คนรู้จัก ในช่วงเวลา 22.01-02.00 น. มีรูปร่างหน้าตาดี แต่งกายล่อแหลมและไม่ระมัดระวังตัว

อย่างไรก็ตาม เมื่อนำผลการวิจัยครั้งนี้เปรียบเทียบกับผลการวิจัยของไชยยศ เหมะรัชตะ และคณะ (2526) ที่ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ปัญหาสังคมที่มีผลต่อความปลอดภัยในชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของชาวกรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีวิจัยเอกสารและวิจัยภาคสนาม ซึ่งพบว่า

“ปัญหาความผิดเกี่ยวกับเพศกรณีเข้มขึ้นกระทำซ้ำเราส่วนใหญ่ผู้กระทำผิดมีอายุระหว่าง 15-30 ปี มีการศึกษาต่ำ ประกอบอาชีพเกษตรกรรม ส่วนใหญ่ไม่มีความสัมพันธ์กับผู้เสียหายมาก่อน ก่อนกระทำผิดเพียงเล็กน้อยผู้กระทำได้รับสิ่งยั่วยุจิตใจจากภาพยนตร์สามก ภาพอนาจาร หนังสือ สุรา ยาเสพติด โดยมักจะกระทำในเวลากลางคืนนอกบ้านในบริเวณที่เปลี่ยว มีทั้งใช้อาวุธและไม่ใช้อาวุธ และมักจะฆ่าผู้เสียหายเพื่อปิดปากทำลายพยานหลักฐาน” นั้น พบว่า การประกอบอาชญากรรมทางเพศเมื่อ 18 ปีที่แล้วมีลักษณะบางประการร่วมกันและมีลักษณะบางประการแตกต่างกัน

ส่วนที่มีลักษณะร่วมกัน ได้แก่

- การที่ผู้กระทำผิดทางเพศมีอายุระหว่าง 15-30 ปี ซึ่งในปัจจุบันผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 19-25 ปี

- มีการศึกษาต่ำ และ
- ก่อนกระทำผิดเพียงเล็กน้อยผู้กระทำได้รับสิ่งยั่วยุจิตใจจากสุรา ยาเสพติด

ลักษณะบางประการแตกต่างกัน ได้แก่

- อาชีพของผู้กระทำผิดทางเพศมีการเปลี่ยนแปลงจากเดิมซึ่งประกอบอาชีพเกษตรกรรม เป็น การประกอบอาชีพรับจ้างแทน ตามสภาพการเปลี่ยนแปลงของสังคม

- ความสัมพันธ์กับเหยื่ออาชญากรรม ซึ่งเปลี่ยนแปลงจากการที่ผู้กระทำผิดทางเพศไม่มีความสัมพันธ์กับเหยื่อมาก่อน เมื่อ 18 ปีที่แล้ว เป็นกลุ่มที่มีความสัมพันธ์กันโดยเป็นเพื่อน เพื่อนบ้าน คนรัก คนรู้จักกัน แทน แสดงให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของลักษณะการคบหาสมาคมระหว่างชาย-หญิงที่เป็นไปอย่างเปิดเผย กว้างขวาง และมีอิสระ เสรี แตกต่างไปจากเดิม

- สถานที่เกิดเหตุ งานวิจัยของไชยยศ เหมะรัชตะ และคณะขึ้นนี้ระบุว่า การข่มขืนมักจะเกิดเหตุนอกบ้านบริเวณที่เปลี่ยว แต่สภาพการเปลี่ยนแปลงทางกายภาพของบ้านเมืองในปัจจุบันทำให้บริเวณที่เปลี่ยวของเมืองหมู่บ้านลดน้อยลง การเกิดอาชญากรรมทางเพศในปัจจุบันจากข้อมูลที่พบในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ พบว่าส่วนใหญ่เกิดเหตุในบ้านของผู้กระทำผิดทางเพศเอง บ้านญาติ และบ้านเพื่อน คนรู้จักมากที่สุดตามลำดับ ส่วนที่เกิดเหตุในที่อื่นๆ คือบริเวณพงหญ้าข้างทางเดิน และบริเวณตึกร้างนั้นปรากฏว่าพบเหตุการข่มขืนเกิดขึ้นเพียงร้อยละ 2.9 เท่านั้น

5. โลกทัศน์ของ “ผู้กระทำผิดทางเพศ”

Merton's Theory of Anomie กล่าวว่า “ที่ใดที่มีการติดต่อสัมพันธ์ระหว่างคนต่างเพศที่มีการให้ค่าแก่เพศทั้งสองแตกต่างกันและการบรรลุถึงบทบาทตามพันธกิจดังกล่าวถูกยับยั้งหรือประสบอุปสรรค ที่นั่นก็จะมีอัตราการถูกข่มขืนสูง กล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ถ้าสังคมใดส่งเสริมให้เกิดความเท่าเทียมทางเพศกันมากขึ้นเท่าใด อัตราการข่มขืนในสังคมนั้นย่อมจะลดลงเท่านั้น”

(อ้างถึงใน Joseph Julian & William Kornblum, 1983: 82)

มีคำถามเกิดขึ้นว่า ความขัดแย้งระหว่าง "เพศ" ในสังคมเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ หรือสิ่งที่สังคมสร้างขึ้นภายหลัง ซึ่งบ้างก็เชื่อว่า ความไม่เท่าเทียมกันระหว่างชาย-หญิง อันก่อให้เกิดความขัดแย้งนั้นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นพร้อมกับธรรมชาติที่สร้างสรรค์เพศทั้งสองเพศขึ้น คือ "ชาย-หญิง" ให้มีลักษณะที่แตกต่างกัน เพื่อทำหน้าที่แตกต่างกันในการสืบทอดเผ่าพันธุ์ ขณะที่ธรรมชาติได้ให้อัฒติประกอบอื่นๆแก่เพศทั้งสองในลักษณะที่ไม่แตกต่างกัน อาทิเช่น กรูฟเลือด ยีนส์ ฯลฯ ถ้าเช่นนั้นความแตกต่าง ความขัดแย้ง และความไม่เท่าเทียมกันระหว่างเพศจึงน่าจะเป็นสิ่งที่สังคมกำหนดขึ้นภายหลัง อันเนื่องมาจากสังคมเป็นผู้กำหนดระเบียบ บรรทัดฐาน วัฒนธรรม ฯลฯ ให้มวลหมู่สมาชิกประพฤติปฏิบัติตามเพื่อควบคุมไม่ให้สมาชิกออกนอกกลุ่มนอกทางและสังคมยังกำหนดสถานภาพและบทบาทของผู้คนในเรื่องต่างๆเพื่อทำหน้าที่ต่างๆ รวมทั้งจัดสรรว่าสถานภาพและบทบาททางเพศของหญิงและชายให้แตกต่างกันด้วย

ผลจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ พบว่า สังคมและวัฒนธรรมมีบทบาทสำคัญในการกำหนดวัฒนธรรมทางเพศแก่สมาชิกสังคม โดยผู้กระทำผิดทางเพศในฐานะ "ผู้ชาย" คนหนึ่งของสังคมซึ่งเกิด เติบโต และสั่งสมค่านิยม วัฒนธรรม ความเชื่อจนมี "โลกทัศน์" ของ "ความเป็นผู้ชายไทย" ไม่แตกต่างจากผู้ชายไทยทั่วไปของสังคมแห่งนี้ โดยผู้กระทำผิดทางเพศได้แสดงทัศนคติต่อกระบวนการขัดเกลาทางสังคม ความเชื่อในเรื่องเพศ ค่านิยมในเรื่องเพศ และระบบการชื่นชมเพศชายไว้ ดังนี้

5.1 วัฒนธรรมทางเพศ

พบว่า ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่ (ร้อยละ 65.3) ยอมรับว่าไม่เคยได้รับการสอนเรื่องเพศศึกษาอย่างถูกต้องเหมาะสมมาก่อน แต่เคยได้รับการขัดเกลาทางสังคมเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางเพศว่า "ผู้ชายแต่ละคนสามารถมีผู้หญิงพร้อมๆกันได้มากกว่าหนึ่งคน" รวมทั้งส่วนหนึ่งมีบิดามารดาประพฤติตนไม่เหมาะสมในเรื่องเพศ ทั้งที่บิดามารดาเป็นผู้ที่เป็นแบบอย่างและผู้ให้การขัดเกลาที่ใกล้ชิดที่สุด ส่วนในเรื่องของ "ความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการช่มชืน" นั้นพบว่า ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่ (ร้อยละ 84.9) โยนความผิดให้กับ "ผู้หญิง" โดยเชื่อว่าผู้หญิงเป็นฝ่ายผิดที่ทำให้ถูกช่มชืน เนื่องจากผู้หญิงสมัยนี้แต่งกายยั่วๆ และทำตัวให้อยู่ในสภาพที่มีความเสี่ยงสูงต่อการถูกช่มชืน และมีค่านิยมในเรื่องเพศว่า "การร่วมหลับนอนกับผู้หญิงดี ๆ ช่วยให้ปลอดภัยจากเอดส์ รวมทั้งเชื่อว่าผู้หญิงดี ๆ เท่านั้นที่ทว่าทว่าแก่การหลับนอน"

จากข้อมูลเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางเพศที่ผู้กระทำผิดทางเพศได้แสดงโลกทัศน์ของพวกเขาที่มีต่อผู้หญิงทำให้เห็นได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้นถึงอิทธิพลความคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรมความเชื่อ และค่านิยมของสังคมที่หล่อหลอมให้ผู้ชายเป็นฝ่ายถูกต้องและอยู่เหนือผู้หญิงตลอดมา แม้แต่ผู้กระทำผิดทางเพศที่ต้องโทษจำคุกกว่าครึ่งค่อนชีวิต และยังคงโทษอีกนานแสนนานก็ยังร่วมกันแสดงความคิดเห็นที่ระบุว่า "เพศหญิง" เป็นฝ่ายผิดที่ทำให้ถูกช่มชืนทั้งๆที่ผู้กระทำผิดทางเพศเหล่านี้ได้ทำการช่มชืน ทำร้ายร่างกาย ชักชวนเพื่อนมารุมโทรมพวกเธอ และใช้เสื้อผ้ารัดคอ จับถ่วงน้ำตลอดจนใช้ไม้แทงทะลุคอเด็กหญิงอายุ 10 ขวบจนถึงแก่ความตายภายหลังจากการช่มชืนแล้ว

ก็ตาม หรือแม้แต่เหยื่อที่มีอายุน้อยที่สุดคือทารกอายุ 2 ขวบ ก็คงมีความผิดที่ “ทำตัวให้ถูกข่มขืน” ในโลกทัศน์ของ “ผู้กระทำผิดทางเพศที่เป็นผู้ชาย” ด้วยเช่นกัน แต่เหล่านี้ คือ “ผลผลิต” ของกระบวนการขัดเกลาทางสังคมและวัฒนธรรมที่ทำหน้าที่อย่างได้ผลดียิ่ง และการเปลี่ยนแปลงแก้ไข ต้องเริ่มจากการปรับเปลี่ยนวิธีคิดต่อเรื่องสัมพันธ์ภาพทางเพศเหล่านี้ให้มอง “ผู้หญิง” เป็นมนุษย์คนหนึ่งเช่นเดียวกับที่ “ผู้ชาย” เป็น มิใช่ยินยอมปล่อยปละละเลยให้ “ภาพลวงตา” ทำหน้าที่บิดเบือนบดบังภาพความจริงอย่างไม่มีวันสิ้นสุด

5.2 ระบบการข่มขืนเพศชายมากกว่าหญิง

ผลจากวัฒนธรรมทางเพศดังกล่าว สร้างให้เกิดระบบการข่มขืนเพศชายขึ้นในสังคม แม้แต่ในกลุ่มผู้กระทำผิดทางเพศเช่นกันที่แสดงทัศนคติให้เห็นถึงความไม่เคารพศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ผู้หญิงอย่างเปิดเผย และรู้สึกเป็นสิ่งที่ตนสามารถกระทำได้ เพราะเป็นพฤติกรรมปกติในสังคม โดยระบุว่า “ผู้ชายสามารถใช้เงินซื้อผู้หญิงได้” รวมทั้งเชื่อว่า “เจ้าโลก” ของผู้ชายคือเจ้าโลกที่ใช้ควบคุมผู้หญิงได้ ซึ่งสังคมควรร่วมกันกระทำให้ทัศนคติดังกล่าวกลายเป็นความคิดเห็นที่ “ผิดยุคผิดสมัย” ให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ที่จริงแล้ว ชายและหญิงในสังคมต่างก็ถูกบริบททางสังคมและวัฒนธรรมครอบงำ ขัดเกลาให้แสดงบทบาทแตกต่างกัน ในลักษณะที่ผู้หญิงจะเป็นฝ่ายเสียเปรียบและต่ำต้อยกว่า ส่วนผู้ชายจะก้าวร้าวมากกว่า เราทั้งหลายต่างถูกวางเงื่อนไขพฤติกรรม ค่านิยม และทัศนคติตามที่สังคมต้องการ ดอกหญ้าโดยสีอมวลชนต่างๆ กรอบมโนทัศน์ทางวัฒนธรรม และระบบการศึกษา สื่อต่างๆ จะสร้างภาพลักษณ์ของผู้หญิงตามแบบฉบับที่มีการแสดงออกทางพฤติกรรม กิริยาทาง การแต่งกาย ฯลฯ ที่พร้อมจะถูกข่มขืน สังคมจะดอกหญ้าอะไรคือขอบเขตความเหมาะสมสำหรับหญิงที่เป็นสุภาพสตรี พอๆกับที่สอนให้หญิงพร้อมที่จะตกเป็นเหยื่อ และชายเป็นฝ่ายก้าวร้าว รุกราน หญิงถูกคาดหวังว่าจะเป็นผู้ที่อ่อนแอ ต้องพึ่งพิงและเป็นส่วนประกอบย่อยของสัมพันธ์ภาพระหว่างสองฝ่าย ซึ่งหญิงถูกสอนตามกติกาสังคมให้เป็นผู้ตอบสนอง เช่นเดียวกันที่หญิงยังถูกสอนว่าในเกมนิก้าหรือเวทีการแข่งขันใดๆ หากหญิงเป็นฝ่ายมีชัยชนะเหนือชาย จะเป็นการทำร้ายความภาคภูมิใจในตัวเองของชายทำให้เขาอาจหมดความสนใจในตัวเธอได้ ผลที่ตามมาคือการที่ผู้หญิงไม่เคยได้รับอนุญาตให้เป็นผู้ชนะในการแข่งขันกับชายทำให้เธอไม่กล้าที่จะลุกขึ้นมายืนหยัดต่อสู้กับชายที่กำลังข่มขืนเธอ ดังนั้น การที่มีอาการของปัญหา “การข่มขืน” ปรากฏอยู่เป็นจำนวนมากในสังคมนี้ ส่วนหนึ่งน่าจะเนื่องมาจากผลแห่งการจัดสรรอำนาจไม่เท่าเทียมกันระหว่างชายกับหญิง ถูกครอบงำโดยกลุ่มความเชื่อ และทัศนคติที่แบ่งคนออกเป็นชนชั้นและเพศและให้คำอันเป็นการตัดสินว่าเพศหนึ่งยิ่งใหญ่สำคัญกว่าอีกเพศหนึ่งซึ่งเรียกว่าการกีดกันทางเพศ (Sexism) กล่าวคือ

1) บทบาทของหญิงในสังคมอยู่ในตำแหน่งที่มีอำนาจต่อรองต่ำ มีเกียรติและศักดิ์ศรีต่ำกว่าชาย เพื่อปกป้องผลประโยชน์ของชาย ชายจึงสร้างระบบชายเป็นใหญ่ในสังคมขึ้นมา

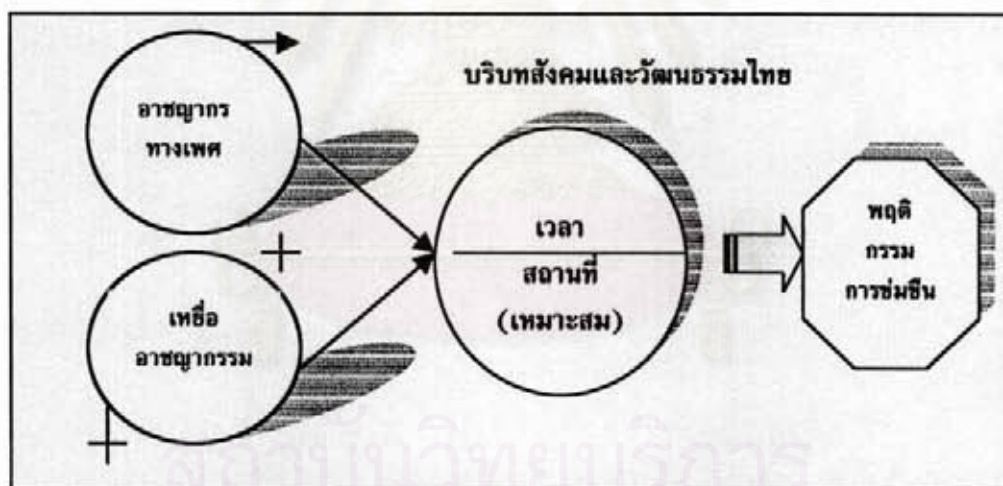
2) การข่มขืนแฝงนัยแห่งการควบคุมและมีอำนาจเหนือหญิง การข่มขืนเป็นการแสดงบทบาทชายเป็นใหญ่ในลักษณะที่คุกคามด้วยความรุนแรง การแสดงบทบาทกว้างสองสามบทให้เห็น ชายก็สามารถควบคุมชีวิตของหญิงไว้ในอุ้งมือ และชายคนอื่น ๆ ก็ได้เรียนรู้และได้รับแรงเสริมจากตัวอย่างเหล่านี้

3) ผู้หญิงต้องพึ่งพาอาศัยผู้ชาย หญิงบางคนไม่สามารถหาเลี้ยงชีพได้เองต้องพึ่งพาอาศัยชายในการหาเลี้ยง ทั้งนี้เป็นผลพวงมาจากวัฒนธรรมที่สร้างแนวทางเดินของชีวิตให้กับคนที่เป็น “ผู้หญิง” ทำให้หญิงต้องพึ่งพาชายทั้งในด้านการเป็นผู้แทนทางการเมือง การสนับสนุนทางการเงิน การเลี้ยงชีพ ตำแหน่งทางสังคม และการตอบสนองทางด้านจิตใจ

6. สรุป

จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้สามารถสรุปองค์ประกอบของ “การกระทำผิดทางเพศคดีข่มขืน” และความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ ได้ดังนี้

ภาพที่ 3 แสดงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบ “การกระทำผิดทางเพศคดีข่มขืน”

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 7

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของผู้หญิงไทย” ได้กำหนดวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาวิเคราะห์ลักษณะ บุคลิกภาพ ความสัมพันธ์ สถานที่ ช่วงเวลาที่มีความเสี่ยงสูง และสถานการณ์ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายของผู้กระทำผิด แสวงหาแนวทางการป้องกันผู้หญิงมิให้ตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืน รวมทั้งเพื่อสร้างฐานข้อมูลทางอาชญาวิทยาในบริบทของสังคมไทยใช้ในการเรียนการสอนทางด้านอาชญาวิทยา งานยุติธรรม และวิชาปัญหาสังคม

การศึกษาครั้งนี้ใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณและวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพร่วมกัน โดยการเก็บข้อมูลภาคสนามจากผู้กระทำผิดทางเพศคดีข่มขืนที่จำคุกอยู่ในเรือนจำและทัณฑสถานทั่วประเทศรวม 12 แห่ง ที่ได้รับการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นจากภูมิภาค 9 แห่งตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม และกรุงเทพมหานครและปริมณฑลอีก 3 แห่ง จำนวนทั้งสิ้น 444 ราย เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ โดยใช้แบบสัมภาษณ์ในการสอบถามพูดคุยกับผู้กระทำผิดทางเพศเหล่านี้เมื่อได้รับอนุญาตจากกรมราชทัณฑ์และเรือนจำต่างๆแล้ว โดยเจ้าหน้าที่ได้เรียกตัวนักโทษเฉพาะคดีข่มขืนกระทำชำเรามาให้ จากนั้นผู้วิจัยได้พูดคุยเบื้องต้นและคัดเลือกผู้กระทำผิดทางเพศที่มีพฤติการณ์คดีน่าสนใจและยินยอมให้ข้อมูลเพื่อการศึกษา โดยทำการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) จำนวน 10 ราย และทำการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกเหยื่ออาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืนทั้งที่เป็นเหยื่อโดยตรง และเหยื่อโดยอ้อม (มารดาของเหยื่อที่ถูกข่มขืน) ที่ยินยอมให้ข้อมูลเพื่อการศึกษา จำนวน 7 ราย (มีบางรายเปลี่ยนใจขอถอนความยินยอมภายหลัง) ทั้งนี้ได้ทำการเก็บข้อมูลระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ถึงกันยายน 2544

1. สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบข้อมูลหลายลักษณะที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์และสังเคราะห์ถึงปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของผู้หญิงไทย สรุปได้ดังนี้

1.1 ว่าด้วยข้อเท็จจริงเกี่ยวกับ “ผู้กระทำผิดทางเพศ”

ผู้กระทำผิดทางเพศที่ถูกจับกุมดำเนินคดีและต้องโทษจำคุกในเรือนจำทั่วประเทศนั้นส่วนใหญ่อยู่ในวัยหนุ่ม อายุระหว่าง 19-25 ปี อายุเฉลี่ย 25.36 ปี ผู้กระทำผิดอายุต่ำสุด 13

ปี สูงสุด 74 ปี แต่กลุ่มอายุที่มีการกระทำผิดทางเพศมากที่สุด คือ 19 ปี มีการศึกษาไม่เกินการศึกษามัธยมศึกษาปีชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีภูมิสำเนาเป็นคนภาคกลาง ยังเป็นโสด ประกอบอาชีพรับจ้างและเกือบทั้งหมดมีอาชีพการงานมิใช่คนตกงานหรือว่างงาน นับถือศาสนาพุทธ ดินบุรี ต่อมสุราเป็นครั้งคราว กระทำความผิดครั้งนี้เป็นครั้งแรก และมีผู้ที่กระทำผิดซ้ำในความผิดทางเพศเพียงร้อยละ 8.3

ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างสังคมและวัฒนธรรมที่มีต่อบุคลิกภาพและพฤติกรรมกรรมการกระทำผิดทางเพศ วิเคราะห์สรุปได้ว่า

สังคม : พบว่าผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ แต่มีงานทำเป็นกิจลักษณะและไม่มีกิจนิสัยเสียหายในเรื่องเกี่ยวกับการทรัพย์สิน ระดับการศึกษาต่ำ ขาดความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษาที่ถูกต้อง ขาดทักษะในการใช้ชีวิตร่วมกับผู้หญิงที่เป็นเพื่อนญาติ และบุตรสาว ขาดความผูกพันกับบทบาทหน้าที่ทางสังคมของตน โดยเฉพาะในฐานะบิดาลุง/น้า ที่มีต่อบุตร/หลานสาวในฐานะ “ผู้ชาย” และ “ผู้ใหญ่” ที่มีหน้าที่ทางสังคมในการปกป้องคุ้มครอง และส่งเสริมสนับสนุนให้ “เด็กผู้หญิง” ได้เติบโต ก้าวข้ามมิติแห่งวัยสู่ภาวะที่เหมาะสมแก่การครองเรือนที่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม

วัฒนธรรม : ได้รับวัฒนธรรมรองในการกระทำผิดจากครอบครัว กลุ่มเพื่อน สังคมผ่านสื่อต่างๆ รวมทั้งรับเอาค่านิยมทางสังคมแบบชายเป็นใหญ่ และหญิงคือผู้อ่อนแอกว่าที่ต้องรองรับอารมณ์ความรู้สึกของตนในทุกกรณีมาเป็นแบบแผนปฏิบัติ มีและใช้อำนาจที่อยู่เบื้องหลังบทบาทความเป็นชายกระทำต่อผู้หญิงอย่างไม่เท่าเทียมกัน บ้างก็ปฏิบัติราวกับทรัพย์สินที่ซื้อขายแลกเปลี่ยนและแบ่งปันแก่เพื่อนชายด้วยกัน

พฤติกรรม : พบว่ากระบวนการขัดเกลาสู่ความเป็น “ตัวตน” ของผู้กระทำผิดทางเพศเหล่านี้มีความบกพร่อง บ้างก็มีวิถีชีวิตที่ขัดหรือแย้งกับบรรทัดฐานสังคมทั่วไป โหดเหี้ยม ทารุณ ไม่สามารถควบคุมความต้องการและยับยั้งชั่งใจได้ โดยลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออกผสมผสานระหว่างการทำร้ายร่างกายเพศที่อ่อนแอกว่าเช่นเดียวกับที่บิดาแสดงบทบาทของเพศชายต่อมารดาโดยเฉพาะเรื่องทางเพศส่วนที่เป็นสันดานดิบได้แสดงออกอย่างชัดเจน “เด็กหญิงหรือลูกสาว” ตกเป็นเหยื่อของการข่มขืนเพียงเพื่อแก้แค้นมารดาเด็กโดยลึบบทบาทความเป็น “บิดา” ของตนขณะกระทำ มีการแสดงพฤติกรรมล่าสอนด้วยการเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้หญิงหลายคน หรือแบ่งผู้หญิงให้เพื่อน โดยผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่เริ่มต้นประสบการณ์ทางเพศของตนจากการซื้อบริการของหญิงขายบริการจึงเรียนรู้พฤติกรรมและบทบาททางเพศในรูปแบบหนึ่งนี้อาจไม่เหมาะสมกับการนำมาใช้ปฏิบัติในสังคมเมื่อเกิดรักใคร่ชอบใจผู้หญิงทั่วไป เหล่านี้เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความรู้สึกเหยียดหยาม ดูถูก แก่งแค้น เห็นผู้หญิงเป็นเสมือนวัตถุสิ่งของที่ไม่มีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์เช่นเดียวกับผู้ชาย ขาดทักษะและการฝึกหัดเรียนรู้ที่ถูกต้อง และบ้างก็กระทำความผิดผ่าน “สุราและยาเสพติด” ที่แปรสภาพสารเคมีภายในร่างกายไปจากปกติ

จิตใจ : สังคม วัฒนธรรม และค่านิยมของสังคม ล้วนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมและจิตใจของสมาชิกสังคมอย่างมาก กรณีดังกล่าวส่วนใหญ่เห็นได้ชัดเจนว่า ผู้กระทำผิดทางเพศมีความคับข้องใจมาก มีความต้องการที่เกิดจากแรงขับทางเพศสูง และมีความรู้สึกยับยั้งชั่งใจต่อความผิดปกติที่กระทำในระดับต่ำ แรงผลักดันของ Id มีอำนาจเหนือการตัดสินใจกระทำพฤติกรรมต่างๆ มากกว่าโนธรรมหรือ Superego ทำให้ตัดสินใจกระทำการต่างๆ ไปตามวิถีจิตที่จดจ่อกับโทสะ (โกรธแค้นมารดาของเหยื่อ/เหยื่อและต้องการแก้แค้น) โมหะ (มีความต้องการทางเพศและหลงให้ความสำคัญกับอำนาจความเป็นชายที่เหนือกว่าว่าจะสามารถตอบสนองความต้องการดังกล่าวได้เมื่อใช้ความรุนแรงกระทำต่อชีวิตและร่างกายของเหยื่อ รวมทั้งมีความกลัวโทษทัณฑ์จึงทำการฆ่าเหยื่อผู้เป็นบุคคลคนสำคัญที่สุดแห่งคดี) และโลภะ (มีความอยากไม่มีที่สิ้นสุด) ซึ่งเรียกความรู้สึกของจิตใจเหล่านี้รวมกันได้ว่าเป็นความรู้สึก “ขาดมูทิตาจิต” (Victimization Identification) ต่อเหยื่ออาชญากรรม

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำผิดทางเพศและเหยื่อ : ส่วนใหญ่ทั้งผู้กระทำผิดทางเพศและเหยื่อรู้จักกันและมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันมาก่อนในฐานะบิดา-บุตร ญาติ เพื่อนบ้าน คนรัก หรือคนรู้จักกัน มีบางรายที่ผู้กระทำผิดทางเพศพบเห็นและนิยมชมชอบเหยื่อฝ่ายเดียว โดยเหยื่อไม่มีโอกาสทราบว่าตนกำลังอยู่ในสายตาของอาชญากรรมทางเพศ เมื่อช่องโอกาสอันยากก็ทำให้เหยื่อพลาดพลั้งเสียที่ผู้กระทำผิดทางเพศได้ง่าย

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ไม่มีลักษณะร่วมตายตัวที่เป็นเหตุปัจจัยให้เกิดการข่มขืน โทรมหญิง หรือฆ่าข่มขืน แต่มีความสัมพันธ์น่าสนใจบางประการที่ผู้กระทำผิดทางเพศมีส่วนร่วม คือ ผู้กระทำผิดทางเพศเป็นชายที่อยู่ในบริบทวัฒนธรรมและค่านิยมเดียวกัน ผู้กระทำผิดทางเพศรู้จักเหยื่อของตนขณะที่เหยื่ออาจไม่รู้จักผู้กระทำผิดทางเพศ ผู้กระทำผิดทางเพศไม่สามารถควบคุมยับยั้งพฤติกรรมที่เกิดจากแรงขับทางเพศของตนไปในทิศทางที่เหมาะสมได้ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นการควบคุมด้วยสติสัมปชัญญะ หรือควบคุมผ่านสุรายาเสพติดที่ได้เสพไปก่อนเกิดเหตุก็ตาม ผู้กระทำผิดทางเพศเหล่านี้เล็งเห็นผลและประสงค์ต่อผลที่ต้องการบรรลุถึงของตนโดยไม่สนใจว่าเหยื่อจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม หรือไม่สนใจความรู้สึกของเหยื่อในฐานะมนุษย์ ลูก หลาน หรือเพื่อนพ้องของตน ผู้กระทำผิดทางเพศเหล่านี้เลือกเหยื่อที่เป็นผู้หญิงที่ยังบริสุทธิ์ หรือเสี่ยงต่อโรคภัยน้อยที่สุด เนื่องจากกลัวภัยอันตรายที่มาถึงตนทั้งด้านสุขภาพอนามัยและอิสรภาพ คือกลัวเป็นเอดส์และส่วนใหญ่หนีหรือฆ่าเหยื่อเพื่อปิดปากเพราะกลัวเหยื่อซึ่งเป็นพยานคนสำคัญจะชี้ตัวได้ถูกต้อง ซึ่งเป็นความต้องการที่เห็นแก่ตัวประสงค์จะแต่จะได้ฝ่ายเดียว โดยไม่คำนึงถึงว่าของเซตความต้องการอันไม่มีที่สิ้นสุดของตนนั้นไปรอนสิทธิหรือล่วงละเมิดสิทธิของผู้อื่นซึ่งเป็นเพื่อนร่วมสังคมหรือไม่อย่างไร

1.2 ว่าด้วยข้อเท็จจริงเกี่ยวกับ “พฤติกรรมกรรมการกระทำผิด”

พบว่า การเกิดอาชญากรรมทางเพศมีความสัมพันธ์เชิงลบกับความรู้จักสนิทสนม

คั้นเคระระหว่างอาชญากรและเหยื่อ กล่าวคือ เชื่อกับผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่รู้จักกันมาก่อนและมีความสัมพันธ์กันในฐานะใดฐานะหนึ่ง คือเป็นเพื่อน เพื่อนบ้าน หรือคนรู้จักกัน รวมทั้งเป็นคนรัก แฟน ภรรยาที่ไม่ได้จดทะเบียนสมรส ตลอดจนบุตร บุตรติดภรรยา หลาน และญาติ มากกว่าข่มขืนเหยื่อที่ไม่รู้จักกันมาก่อน

นอกจากนี้อาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่เกิดขึ้นโดยไม่ได้เตรียมการมาก่อน การข่มขืนเกิดขึ้นจากการตัดสินใจโดยฉับพลัน ประกอบกับช่องโอกาสเอื้ออำนวย ช่วงเวลาเหมาะสม และสถานที่เหมาะสม เป็นสำคัญ ดังนั้นเมื่อเชื่อกับผู้กระทำผิดทางเพศอยู่ในมิติที่โอกาส เวลา และสถานที่ประจวบเหมาะ ทาบซ้อนเป็นวงเดียวกัน จะมี "การตัดสินใจกระทำ" และ "การยับยั้งชั่งใจ" เป็นตัวชี้ขาดว่าการข่มขืนจะเกิดขึ้นหรือไม่

เป็นข้อเท็จจริงที่น่าประหลาดใจที่ทราบว่าอาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้ความรุนแรง (เหยื่อยินยอม) เนื่องจาก 1) เหยื่อมีความอ่อนแอทางชีวภาพ 2) เหยื่อเรียนรู้จากประสบการณ์ของผู้อื่นในสังคมที่ผ่านมาว่าถ้าดิ้นรนต่อสู้ก็มักเจ็บตัวเปล่าเพราะผู้กระทำผิดทางเพศจะหันมาใช้กำลังรุนแรงในการควบคุมแทน ด้วยวิธีการต่าง ๆ และได้ชัยชนะในที่สุด 3) ผู้กระทำผิดทางเพศมีอำนาจอยู่เบื้องหลังพฤติกรรมที่แสดงออก ได้แก่อำนาจจากการเป็นผู้ปกครอง ผู้อุปการะ บิดา จำนวนคนที่มากกว่า (กรณีโทรมหญิง) มีอาวุธ รวมทั้งมีพลังกำลังเหนือกว่า 4) เหยื่อบางรายอาจมีความประสงค์แอบแฝงในการ "ทำให้ตัวเองตกเป็นเหยื่อการข่มขืน" และแจ้งความดำเนินคดี เช่น เพื่อประสงค์ต่อทรัพย์ หรือ เพื่อแก้แค้นการสลัดรัก ฯลฯ และ 5) ผู้กระทำผิดทางเพศรับสัญญาณที่ผิดพลาดจากเหยื่อ โดยที่กักเอาเองว่าปฏิกิริยาการดิ้นรนหนีของเหยื่อคือการสมยอม ทั้งนี้ความผิดพลาดของสัญญาณอาจเกิดจากฤทธิ์สุรา ยาเสพติด ผสมผสานกับการขาดสติสัมปชัญญะ

อนึ่ง พบว่าพฤติกรรมการกระทำผิดทางเพศคดีข่มขืนมีลักษณะเป็น Paradox ที่ขัดแย้งกันเอง ระหว่างการมีความเมตตากรุณาต่อคนในกลุ่มเดียวกัน (In-group) มากกว่าที่มีต่อคนนอกกลุ่ม (Out-group) ซึ่งเป็นธรรมชาติของพฤติกรรมทางสังคมของมนุษย์ แต่ขัดแย้งกับการที่การข่มขืนส่วนใหญ่ถูกกระทำโดยคนใกล้ชิดในกลุ่มเดียวกันมากกว่าคนนอก ซึ่งวิเคราะห์ได้ว่าสังคมปัจจุบันมีการนำโมทัศน์ที่ตรงกันข้ามมาใช้ผิดที่ผิดทาง คือนำแนวคิด "การแข่งขัน" (Competition) ซึ่งควรใช้กับคนนอกกลุ่ม (เพราะเป็นวิธีคิดและวิธีการที่ต้องเอาชนะคู่แข่งให้ได้ในทุกวิถีทาง) มาใช้กับครอบครัวและคนในกลุ่มเดียวกันแทนแนวคิด "การร่วมมือร่วมใจ" (Cooperation) ที่ทุกคนควรควรมีไว้เป็นพื้นฐานสำคัญ

เมื่อวิเคราะห์สาเหตุของการข่มขืนในโลกทัศน์ของผู้กระทำผิดทางเพศ พบว่าผู้กระทำผิดทางเพศระบุว่าตนกระทำไปเพราะขาดความยับยั้งชั่งใจ เป็นการกระทำไปเพราะอารมณ์ชั่ววูบและเมื่ออารมณ์สงบลงก็มักจะนึกเสียใจภายหลังสาเหตุอันดับรองลงมาระบุว่ากระทำผิดเนื่องจากไม่รู้ว่าการมีเพศสัมพันธ์กับเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 15 ปี ไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ก็ตามนั้น กฎหมายกำหนดว่าเป็นความผิดและมีโทษจำคุกโดยไม่ปรากฏว่าได้รับการศึกษาอบรมใน

เรื่องเกี่ยวกับโลก ชีวิต มรยาทาการเข้าสังคมพื้นฐาน ฯลฯ อื่นใด ผู้คนเหล่านี้จึงเรียนรู้แบบแผนพฤติกรรมทางสังคมจากเพื่อนร่วมงานในวงสุรา หน้าจอโทรทัศน์ และเรียนรู้พฤติกรรมทางเพศผ่านสื่อสิ่งพิมพ์ลามกที่ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่ (ร้อยละ 82.9) ระบุว่า "สมัยนี้หาสื่อลามกอ่าน/ชมได้ง่าย"

และประเด็นที่สำคัญยิ่งประการหนึ่ง คือ การที่ผู้กระทำผิดทางเพศและสังคมส่วนรวมคิดว่า "การติดคุก" เป็นการชดใช้ค่าเสียหายแก่เหยื่ออาชญากรรม เนื่องจากกระบวนการที่คนในสังคมว่า "อาชญากรรม คือ การกระทำผิดต่อรัฐ" ซึ่งที่จริงแล้ว "อาชญากรรม คือ การกระทำผิดระหว่างบุคคลต่อบุคคล" ด้วย ดังนั้นการติดคุกจึงเป็นโทษที่ต้องรับในฐานะกระทำผิดต่อรัฐ ขณะเดียวกันผู้กระทำผิดทางเพศก็มีหน้าที่ต้องรับผิดชอบต่อการชดใช้ค่าเสียหายแก่เหยื่ออาชญากรรมที่ตนประกอบขึ้นด้วยเช่นกัน แนวคิดที่คลาดเคลื่อนจากความเป็นจริงดังกล่าวทำให้ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมถูกเบียดออกจากกระบวนการยุติธรรม และไม่ค่อยได้รับการเยียวยาแลช่วยเหลือแต่อย่างใด

1.3 ว่าด้วยข้อเท็จจริงเกี่ยวกับ "เหยื่ออาชญากรรมทางเพศ"

เหยื่ออาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืน ส่วนใหญ่เป็นสาวแรกรุ่น อายุระหว่าง 11-15 ปี รองลงมาเป็นเด็กสาววัยรุ่น อายุระหว่าง 16-20 ปี อายุเฉลี่ย 16.79 ปี เด็กหญิงอายุน้อยที่สุดที่ถูกข่มขืน คือ เด็กหญิงอายุ 2 ปี และเหยื่อคดีข่มขืนที่อายุมากที่สุด คือ หญิงวัยกลางคนอายุ 43 ปี โดยระดับอายุของเหยื่ออาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืนที่ได้รับความนิยมตกเป็นเหยื่อมากที่สุด คือ เด็กสาวอายุ 15 ปี ซึ่งนับว่าเป็นกลุ่มหญิงในวัยที่มีความเสี่ยงสูงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ โดยที่เหยื่อกลุ่มนี้ส่วนใหญ่ยังเป็นโสด มีทำที่สองลักษณะคือกลุ่มแรกเป็นคนเรียบร้อย โดยในวันเกิดเหตุแต่งกายใส่เสื้อกางเกงรัดกุม และรองลงมากลุ่มที่สอง มีลักษณะใจแตกชอบสนุก ใส่เสื้อผ้ารัดรูปหรือนุ่งสั้น ส่วนใหญ่เป็นนักเรียน นักศึกษา ขณะที่กลุ่มเสี่ยงจากการวิจัยเมื่อ 16 ปีที่แล้ว ของสุพรรณ พันธ์วิศา และคณะ (2528) ระบุว่า เหยื่อที่ถูกข่มขืนส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มอายุ 16-20 ปี รองลงมาอายุระหว่าง 11-15 ปี ซึ่งแสดงว่าเหยื่อการข่มขืนที่พบในการวิจัยครั้งนี้มีอายุน้อยลงกว่าเมื่อ 16 ปีที่แล้ว ในสังคมไทยแห่งเดียวกันนี้ ทั้งนี้เพราะเด็กในปัจจุบันเติบโตเร็วขึ้น มีกิจกรรมนอกบ้านมากขึ้นและผู้กระทำผิดทางเพศสนใจเหยื่อที่อายุน้อยลง ส่วนหนึ่งเพื่อให้ตนปลอดภัยจากเอดส์ ขณะเดียวกัน การที่กลุ่มนักเรียนนักศึกษากลายเป็นกลุ่มเสี่ยงในปัจจุบันก็เป็นประเด็นที่มีความแตกต่างจากเมื่อ 16 ปีที่แล้ว ซึ่งกลุ่มเสี่ยงที่สำคัญคือกลุ่มอาชีพรับจ้างทั่วไป และเป็นนักร้องนักแสดง ช่างเสริมสวย และพนักงานบริษัท นับเป็นการเปลี่ยนแปลงกลุ่มเสี่ยงที่สะท้อนภาพการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมไทยที่น่าสนใจยิ่ง

ข้อมูลสำคัญประการหนึ่งที่พบจากการวิจัยครั้งนี้ซึ่งบ่งชี้ว่า "ภาพลักษณ์ของเหยื่อในสายตาของผู้กระทำผิดทางเพศ" ได้รับการจัดลำดับดังนี้ คือ

- “รูปร่างหน้าตา” อันดับแรก โดยพิจารณาจาก “หุ่นดี-ขาวอวบ-ชาสวย-หน้าอกใหญ่” ตามลำดับ
- “การแต่งกาย” เป็นอันดับที่สอง โดยพิจารณาจาก “นุ่งสั้น-รัดรูป-เสื้อ/ชุดบาง-สายเดี่ยว/เกาะอก” ตามลำดับ
- “การที่เหยื่อเปิดโอกาสให้” เป็นอันดับที่สาม โดยพิจารณาจากการที่ “ยอมติดตามไปด้วย-ใกล้ชิดสนิทสนม-เหยื่อมีอาการมึนเมา-ผ่านมาในที่เปลี่ยวตามลำพัง” ตามลำดับ

1.4 ว่าด้วยข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเวลาและสถานที่

พบว่าเหตุข่มขืนส่วนใหญ่เกิดขึ้นในช่วงเวลาใกล้สว่าง คือ 02.01-06.00 น โดยการข่มขืนส่วนใหญ่เกิดขึ้นในบ้านของผู้กระทำผิดทางเพศเอง บ้านญาติ บ้านเพื่อนและคนรู้จักตามลำดับ

1.5 ว่าด้วยปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดอาชญากรรมทางเพศ

จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้สามารถสรุปปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดอาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืนได้ ดังนี้

ปัจจัยเกี่ยวกับ “โอกาส” ในการกระทำผิด : โอกาสในการกระทำผิดคดีข่มขืน เกิดจากความประจวบเหมาะของสถานการณ์ 2 สถานการณ์ คือ

- การจ้องแสวงหาโอกาสของผู้กระทำผิดทางเพศ และ
- การทำตัวให้ตกอยู่ในอันตรายของเหยื่อเอง เช่น ติดตามไปเกี่ยวกับกลุ่มเพื่อนชาย แต่งกายยั่วชวน อันเป็นการเชื้อเชิญให้ทำ

ปัจจัยเกี่ยวกับการควบคุมตนเองของผู้กระทำผิด : พบว่าถึงแม้ในที่สุดแล้วโอกาสจะเอื้ออำนวยให้เกิดการข่มขืนแต่การข่มขืนก็ไม่อาจเกิดขึ้นได้ถ้าผู้กระทำซึ่งมีอำนาจมากกว่าสามารถ “ควบคุม” จิตใจตนเองได้ โดยนึกถึงความยุ่งยากเดือดร้อนอันเป็นผลที่ตามมาภายหลังหรือเพียงแต่นึกถึงความรู้สึกของคนที่ถูกเป็นเหยื่อด้วยการเอาใจเขามาใส่ใจเรา ว่าเหยื่อจะรู้สึกอย่างไรต่อสภาวะการณ์ที่เกิดขึ้น มากกว่าการแสดงพฤติกรรมไปตามความเคยชิน

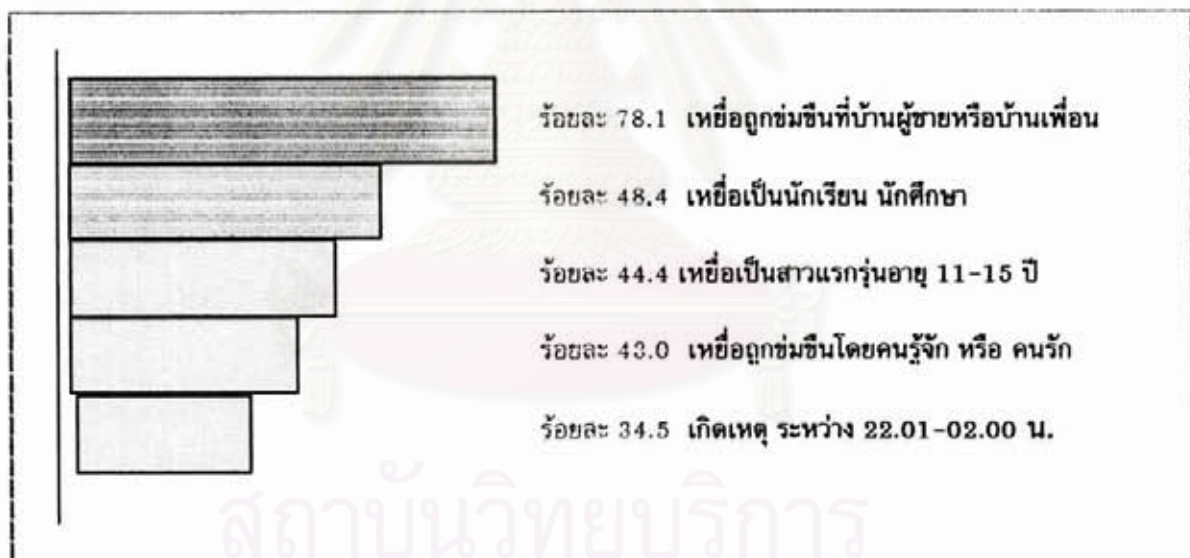
ปัจจัยเกี่ยวกับ “อำนาจ” ที่อยู่เบื้องหลังผู้กระทำผิดทางเพศ : กล่าวได้ว่าผู้กระทำผิดทางเพศมีอำนาจบางประการเหนือเหยื่ออาชญากรรม ได้แก่ อำนาจในฐานะผู้ปกครองของบ้าน เช่น บิดา พี่ชาย ฯลฯ อำนาจในฐานะผู้บังคับบัญชา อำนาจในฐานะที่มีพวก (จำนวนคน) มากกว่าและอำนาจในฐานะ ผู้ชายที่มีพลังกำลัง ความแข็งแรงของร่างกายมากกว่า ซึ่งเป็นสัมพันธภาพที่เป็นต่อและเป็นรองโดยธรรมชาติ

ปัจจัยเกี่ยวกับการป้องกันตนเองของเหยื่อ : พบว่าเหยื่อที่ข่มขืนซึ่งก็เช่นเดียวกับผู้หญิงส่วนใหญ่ในสังคมไทยที่ไม่เคยเตรียมการไว้สำหรับการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืน โดยเฉพาะเมื่ออยู่ในบ้านของตนเอง เช่น การเตรียมสเปรย์ไวโกล้อมือที่สามารถหยิบใช้ได้ทันทีเพื่อหยุดยั้งพฤติกรรมเบื้องต้นของผู้คุกคามที่มีกำลังมากกว่า หรือแม้แต่เตรียมอาวุธบางอย่างเพื่อป้องกันตนเอง

อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า กลุ่มที่มีความเสี่ยงสูงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศในคดีข่มขืนในสังคมไทยปัจจุบัน ในความเป็นจริงและในโลกทัศน์ของอาชญากรรมทางเพศ คือ กลุ่มเด็กหญิงแรกรุ่น อายุระหว่าง 11-15 ปี ที่เป็นนักเรียน นักศึกษา ซึ่งอยู่บ้านเพื่อน คนรู้จัก ในช่วงเวลา 22.01-02.00 น. โดยผู้กระทำผิดทางเพศสนใจเด็กผู้หญิงที่มีรูปร่างหน้าตาดี แต่งกายล่อแหลม และไม่ระมัดระวังตัว

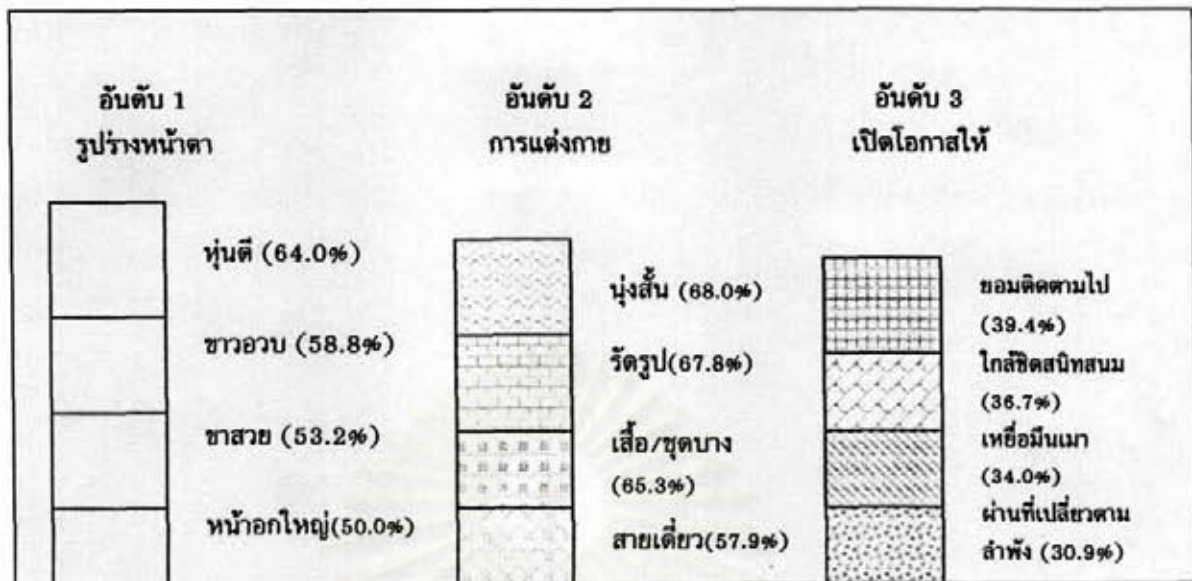
รายละเอียดปรากฏตามที่แสดงในภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 4 แสดงกราฟสรุปปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของผู้หญิงไทย (พ.ศ. 2544)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 5 แสดงภาพพจน์เหยื่ออาชญากรรมในสายตาของอาชญากรทางเพศ

2. การบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาผลการวิจัยโดยสรุปพบว่า การวิจัยครั้งนี้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ทุกประการ กล่าวคือ

วัตถุประสงค์ประการแรก ระบุว่า "เพื่อศึกษาวิเคราะห์ลักษณะ บุคลิกภาพ ความสัมพันธ์ สถานที่ ช่วงเวลาที่มีความเสี่ยงสูง และสถานการณ์ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายของผู้กระทำผิด" นั้น ปรากฏว่า สามารถวิเคราะห์โดยสรุปได้ว่า ผู้กระทำผิดทางเพศสนใจเด็กหญิงแรกเริ่ม อายุระหว่าง 11-15 ปี ที่เป็นนักเรียน นักศึกษา ซึ่งลักษณะของเหยื่อเหล่านี้มีทั้งกลุ่มผู้หญิงที่ชอบเที่ยว สนุกสนาน ไม่ถือตัว และกลุ่มเด็กเรียบร้อยจำนวนใกล้เคียงกัน ส่วนใหญ่มีรูปร่างหน้าตาดี แต่งกายล่อแหลมและไม่ระมัดระวังตัว โดยส่วนใหญ่ขณะที่ถูกข่มขืนกำลังอยู่ที่บ้านเพื่อน คนรู้จัก ในช่วงเวลา 22.01-02.00 น.

วัตถุประสงค์ประการที่สอง "เพื่อศึกษาความคิดเห็น ความรู้สึก และวิธีการเลือกเหยื่ออาชญากรรมของผู้กระทำผิด" พบว่าผู้กระทำผิดขาดทักษะในการใช้ชีวิตร่วมกับผู้หญิงที่เป็นเพื่อน ญาติ และบุตรสาว ขาดความผูกพันกับบทบาทหน้าที่ทางสังคมของตน โดยเฉพาะในฐานะบิดา ลุง/น้า ที่มีต่อบุตร/หลานสาวในฐานะ "ผู้ชาย" และ "ผู้ใหญ่" ที่มีหน้าที่ทางสังคมในการปกป้องคุ้มครอง และส่งเสริมสนับสนุนให้ "เด็กผู้หญิง" ได้เติบโต ก้าวข้ามมิติแห่งวัยสู่ภาวะที่เหมาะสมแก่การครองเรือนที่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม มีค่านิยมทางสังคมแบบชายเป็นใหญ่ และ

เห็นว่าหญิงคือผู้อ่อนแอกว่าที่ต้องรองรับอารมณ์ความรู้สึกของตนในทุกกรณีมาเป็นแบบแผนปฏิบัติ มีและใช้อำนาจที่อยู่เบื้องหลังบทบาทความเป็นชายกระทำต่อผู้หญิงอย่างไม่เท่าเทียมกัน บ้างก็ปฏิบัติราวกับทรัพย์สินที่ซื้อขาย แลกเปลี่ยนและแบ่งปันแก่เพื่อนชายด้วยกัน ส่วนวิธีการคัดเลือกเหยื่อของผู้กระทำผิดคดีข่มขืนหรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง “เหยื่อ” ในสายตาของ “ผู้กระทำผิดทางเพศคดีข่มขืน” เลือกเหยื่อ โดยพิจารณาจาก “รูปร่างหน้าตา” เป็นอันดับแรกอันดับแรก “การแต่งกาย” เป็นอันดับที่สอง และ “การที่เหยื่อเปิดโอกาสให้” เป็นอันดับที่สาม

แม้ว่าลักษณะของเหยื่อนำเสนอในในสายตาของผู้กระทำผิดทางเพศอันดับแรกสุดจะเป็นเรื่องของสรีระความได้สัดส่วนงดงามแห่งเรือนร่างของผู้หญิง ไม่ว่าจะเป็น “หุ่นดี-ขาวอวบ-ขาวสวย-หน้าอกใหญ่” ก็ตามแต่ “การแต่งกาย” ที่เหมาะสมของผู้หญิงจะช่วยให้ผู้หญิงปลอดภัยจากสายตาของผู้ที่จ้องหาโอกาสประกอบอาชญากรรมทางเพศได้มากขึ้น ขณะเดียวกัน แม้ผู้หญิงคนนั้นจะมีได้มีรูปร่างหน้าตาที่เตะตาแต่หากแต่งกายในลักษณะ “นุ่งสั้น-รัดรูป-เสื้อ/ชุดบาง-สายเดี่ยว/เกาะอก” อย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง ก็จัดว่าเป็นผู้ที่ตกอยู่ใน “เสื้อผ้าอาภรณ์ที่เป็นภัยแก่ตัว” คือเสี่ยงต่อการถูกข่มขืนเช่นกัน เนื่องจากเสื้อผ้าการแต่งกายลักษณะดังกล่าวทำให้เห็นถึง “ความเป็นหญิง” มากขึ้น ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า การแต่งกายในลักษณะที่ล่อแหลมนี้เป็น การ “สื่อสาร” สัญลักษณ์ ที่เรียกกันว่า “ภาษาท่าทาง” (Body Language) ในการ “ทำพ่าย เชิญชวน” ไปยังบรรดาชายหนุ่มทั่วไปให้เหลียวมองและนิยมชมชอบเธอ แต่ขณะเดียวกัน “อาชญากรรมทางเพศ” ก็ได้รับ “สาร” ที่เธอส่งออกมาด้วยเช่นกัน ความเสี่ยงจึงตกแก่ผู้หญิงที่แต่งกายด้วย “เสื้อผ้าอาภรณ์ที่เป็นภัยแก่ตัว” เหล่านี้ รวมทั้งต่อผู้หญิงอื่นๆ ที่เผชิญผ่านเข้ามาในช่วงเวลาและสถานที่ที่เหมาะสมกับการสูกอมของอารมณ์ความรู้สึกดังกล่าวเช่นกัน ส่วนการที่เหยื่อเปิดโอกาสให้ ด้วยการ “ยอมติดตามไปด้วย-ใกล้ชิดสนิทสนม-ลักษณะท่าทีและพฤติกรรม-เหยื่อมีอาการมีเมมา-ผ่านมาในที่เปลี่ยวตามลำพัง” นั้น มีลักษณะที่แสดงออกเป็น “พฤติกรรม” ก่อน ช่างชัดเจน ซึ่งเรียกว่าเป็นเหยื่อที่จงใจให้เกิดอาชญากรรม (Precipitate Victims) (อึ้งฉัพ ชู บำรุง และศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด, 2538:52) กล่าวคือพฤติกรรมอันปราศจากความตั้งใจของเหยื่อ กลับส่งเสริมจงใจหรือล่อใจให้อาชญากรประกอบอาชญากรรมต่อเหยื่อที่เป็นตัวล่อ เช่น การเดินคนเดียวไปในที่มีตรกร้าง เป็นต้น ซึ่งเหยื่อควรจะได้ไตร่ตรองได้ว่าเป็นการกระทำตนให้เสี่ยงต่อการเกิดอาชญากรรมทางเพศแก่ตน

วัตถุประสงค์ประการที่สาม “เพื่อศึกษาปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่อการกระทำผิดทางเพศในคดีข่มขืนของผู้กระทำผิดและการยอมรับความรุนแรงของโทษ” สำหรับวัตถุประสงค์ข้อนี้ พบว่าปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดทางเพศในคดีข่มขืน คือ

1. ปัจจัยเกี่ยวกับ “โอกาส” ในการกระทำผิด: โอกาสในการกระทำผิดคดีข่มขืนเกิดจากความประจวบเหมาะของสถานการณ์ 2 สถานการณ์ คือ

- การจ้องแสวงหาโอกาสของผู้กระทำผิดทางเพศ และ

- การทำตัวให้ตกอยู่ในอันตรายของเหยื่อเอง เช่น ติดตามไปเกี่ยวกับกลุ่มเพื่อนชาย แต่งกายยั่วยวน อันเป็นการเชื้อเชิญให้ทำ

2. ปัจจัยเกี่ยวกับการควบคุมตนเองของผู้กระทำผิด: พบว่าถึงแม้ในที่สุดแล้วโอกาสจะเอื้ออำนวยให้เกิดการช่มชื่นแต่การช่มชื่นก็ไม่อาจเกิดขึ้นได้ถ้าผู้กระทำซึ่งมีอำนาจมากกว่าสามารถ “ควบคุม” จิตใจตนเองได้ โดยนึกถึงความยุ่งยากเดือดร้อนอันเป็นผลที่ตามมาภายหลัง หรือเพียงแต่นึกถึงความรู้สึกของคนที่ถูกเป็นเหยื่อด้วยการเอาใจเขามาใส่ใจเรา ว่าเหยื่อจะรู้สึกอย่างไรต่อสภาวะการณ์ที่เกิดขึ้น มากกว่าการแสดงพฤติกรรมไปตามความเคยชิน

3. ปัจจัยเกี่ยวกับ “อำนาจ” ที่อยู่เบื้องหลังผู้กระทำผิดทางเพศ: กล่าวได้ว่าผู้กระทำผิดทางเพศมีอำนาจบางประการเหนือเหยื่ออาชญากรรม ได้แก่ อำนาจในฐานะผู้ปกครองของบ้าน เช่น บิดา พี่ชาย ฯลฯ อำนาจในฐานะผู้บังคับบัญชา อำนาจในฐานะที่มีพวก (จำนวนคน) มากกว่า และอำนาจในฐานะ ผู้ชายที่มีพลังกำลังความแข็งแรงของร่างกายมากกว่า ซึ่งเป็นสัมพันธภาพที่เป็นต่อและเป็นรองโดยธรรมชาติ

4. ปัจจัยเกี่ยวกับการป้องกันตนเองของเหยื่อ: พบว่าเหยื่อที่ช่มชื่นมีลักษณะเช่นเดียวกับผู้หญิงส่วนใหญ่ในสังคมไทยที่ไม่เคยเตรียมการไว้สำหรับการป้องกันตนเองจากการถูกช่มชื่น โดยเฉพาะเมื่ออยู่ในบ้านของตนเอง เช่น การเตรียมสเปรย์ไว้ใกล้มือที่สามารถหยิบใช้ได้ทันทีเพื่อหยุดยั้งพฤติกรรมเบื้องต้นของผู้คุกคามที่มีกำลังมากกว่า หรือแม้แต่เตรียมอาวุธบางอย่างเพื่อป้องกันตนเอง

ทั้งนี้ ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ยอมรับความรุนแรงของโทษ มีเพียงบางส่วนที่ผู้กระทำผิดอ้างว่าเป็นแฟนกันมาก่อนหรือเคยได้เสียกันมาก่อน แต่เหยื่ออายุต่ำกว่า 15 ปี เมื่อผู้ปกครองทราบเรื่องจึงถูกจับกุมดำเนินคดีและกฎหมายไม่อนุญาตให้ยอมความกันได้ ผู้กระทำผิดกลุ่มนี้จะแสดงความรู้สึกในทำนองที่ว่าตนไม่ได้รับความยุติธรรมเพราะเป็นผู้ชาย และต้องรับโทษหนักเกินไป ฯลฯ

วัตถุประสงค์ประการที่สี่ “เพื่อศึกษาแนวทางการป้องกันผู้หญิงมิให้ตกเป็นเหยื่อการถูกช่มชื่น” จากการศึกษาสรุปได้ว่าเหยื่อที่ถูกช่มชื่นมีลักษณะเช่นเดียวกับผู้หญิงส่วนใหญ่ในสังคมไทยที่ไม่เคยเตรียมการไว้สำหรับการป้องกันตนเองจากการถูกช่มชื่นโดยเฉพาะเมื่ออยู่ในบ้านของตนเอง เช่น การเตรียมสเปรย์ไว้ใกล้มือที่สามารถหยิบใช้ได้ทันทีเพื่อหยุดยั้งพฤติกรรมเบื้องต้นของผู้คุกคามที่มีกำลังมากกว่า หรือแม้แต่เตรียมอาวุธบางอย่างเพื่อป้องกันตนเอง

ดังนั้น แนวทางการป้องกันผู้หญิงมิให้ตกเป็นเหยื่อการช่มชืนนั้น ทุกฝ่ายสามารถช่วยกันได้หลายทาง คือ

1. ผู้หญิงควรเตรียมป้องกันตนเองเบื้องต้น ด้วยการมีอาวุธหรือสเปรย์ไว้ใกล้มือที่สามารถหยิบใช้ได้ทันทีเพื่อหยุดยั้งพฤติกรรมเบื้องต้นของผู้คุกคามที่มีกำลังมากกว่า รวมทั้งฝึกหัดป้องกันวิธีการป้องกันตนเอง 2-3 วิธีง่าย ๆ ไว้ใช้ยามคับขัน
2. ผู้หญิงไม่ควรประพฤตินอนอยู่ในสภาพที่เสี่ยงต่อภัยข่มขืนมากขึ้น เช่น ไปเที่ยวกลางคืน ยอมตามเพื่อนชายไปตามที่ต่างๆ แต่งกายด้วยเสื้อผ้าอาภรณ์ที่สื่อภาษาท่าทางว่าไม่รังเกียจเรื่องทางเพศ ทำตัวเองให้อยู่ในสภาพมีนเมาขาดสติสัมปชัญญะ ฯลฯ
3. ผู้ปกครองเด็กหญิงกลุ่มเสี่ยงควรสอดส่องดูแลบุตรหลานของตนให้อยู่ในสายตาหรืออยู่ในกลุ่มเพื่อนที่ไว้ใจได้จนกว่าเด็กสาวจะเติบโตขึ้นเลยวัยที่มีอารมณ์แบบวัยรุ่นเพื่อยืดระยะเวลาและโอกาสการตกอยู่ในภาวะเสี่ยงภัยจากการข่มขืนออกไป
4. ควรสอดส่องดูแลไม่ให้บุตรหลานในวัยเสี่ยงอยู่ตามลำพังกับญาติพี่น้องชาย ไม่ควรไว้วางใจบุคคลกลุ่มนี้
5. โรงเรียน หน่วยงานชุมชน และศูนย์เยาวชนต่างๆ ควรสอนวิธีการป้องกันตนตัวโดยวิธีง่าย ๆ 2-3 วิธีให้แก่เด็กหญิง
6. ควรแจ้งความดำเนินคดีต่อผู้กระทำผิดเพื่อช่วยป้องกันมิให้ผู้หญิงคนอื่น ๆ ตกเป็นเหยื่อต่อไป เป็นการตัดวงจรการเกิดการกระทำผิดเช่นเดียวกันนี้
7. ควรสร้างเครือข่ายผู้หญิงเพื่อการป้องกัน และเยียวยาแก่กันกรณีที่ถูกข่มขืนให้มากขึ้น และดำเนินการเชิงรุกเพื่อให้เกิดสังคมที่ปลอดภัยสำหรับทุกคน

วัตถุประสงค์ประการที่ห้า "เพื่อสร้างข้อมูลพื้นฐานทางอาชญวิทยาในบริบทของสังคมไทยใช้ในการเรียนการสอนทางด้านอาชญวิทยา งานยุติธรรม ปัญหาสังคม และวิชาอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องต่อไป" สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสามารถสร้างข้อมูลพื้นฐานทางอาชญวิทยาในบริบทของสังคมไทยเกี่ยวกับเรื่องของการข่มขืนกระทำชำเราได้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องจากการศึกษาวิจัยเรื่องเกี่ยวกับการข่มขืนกระทำชำเราที่ผ่านมาในสังคมไทย มักมีการศึกษาในด้านข้อกฎหมาย ด้านการดำเนินคดีและกระบวนการยุติธรรม และบ้างเป็นการสำรวจข้อมูลจากสถิติคดีต่างๆ หรือเป็นการนำเสนอข้อมูลบางส่วนจากหน่วยงานภาคเอกชนที่เกี่ยวข้อง แต่การสัมภาษณ์จากผู้กระทำผิดในเชิงสังคมวิทยา อาชญวิทยาและในลักษณะที่มีการสุ่มตัวอย่างทั่วประเทศนั้นยังไม่ปรากฏในสังคมไทย การวิจัยภาคสนามครั้งนี้จึงบรรลุวัตถุประสงค์ของการศึกษาที่สามารถนำข้อมูลไปใช้ในวงวิชาการที่เกี่ยวข้องได้ต่อไปภายใต้บริบทของสังคมไทย

3. ข้อเสนอแนะ

เงื่อนไขทางสังคมกับมาตรการป้องกันภัยข่มขืน วิธีการป้องกันภัยข่มขืนสำหรับหญิงในสังคมนี้มีผลกระทบโดยตรงต่อการลดอัตราการถูกข่มขืน ซึ่งวิธีการลดอัตราการถูกข่มขืนที่สำคัญยิ่งวิธีหนึ่งคือการทำความเข้าใจร่วมกันของผู้คนในสังคมเกี่ยวกับลักษณะทางสังคมวิทยา

สมบูรณ์นักเพราะศูนย์เหล่านี้ช่วยสอนให้หญิงป้องกันตนเองมิให้ตกเป็นเหยื่อได้ดี แต่ไม่ได้ลดภาวะคุกคามในการข่มขืนลง แม้ว่าหน่วยงานเหล่านี้ช่วยสอนในเรื่อง “การป้องกัน” ได้ แต่ “การลงโทษ” ที่สถาบันซึ่งทำหน้าที่บังคับใช้กฎหมายดำเนินการอยู่ก็ได้ส่งผลให้เกิดการข่มขืนซ้ำยังการกระทำผิดแต่อย่างใด ทั้งผู้ข่มขืนก็ได้ได้รับการบำบัดแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมทั้งในและนอกระบบใด ๆ ที่อาจสร้างความเชื่อมั่นได้ว่าจะไม่หวนมากระทำผิดซ้ำอีก

การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับเรื่องการลดอัตราการถูกข่มขืน ดังนั้นการมองปัญหาข่มขืนจึงควรมองในแง่การเมืองการปกครองและการบริหารจัดการสังคม เพราะเป็นสถาบันทางสังคมที่มีบทบาทสำคัญที่กดขี่ สร้างภาพ ให้ผู้หญิงมีอำนาจการต่อรองน้อยและให้แรงเสริมต่อการที่ยกย่องกลุ่มอิทธิพลให้ชายเป็นใหญ่ในสังคม การขัดเกลาทางสังคมควรมีการเปลี่ยนแปลง การที่สังคมสร้างภาพให้หญิงอ่อนแอ อ่อนไหว และไม่สามารถต่อกรกับภัยอันตรายที่เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยขัดเกลาตั้งแต่เด็กให้เชื่อตามเมื่อเห็นความแตกต่างทางความแข็งแกร่งของกล้ามเนื้อและประทับตราไว้ในความทรงจำเช่นนั้น พอเติบโตเป็นผู้ใหญ่หญิงจึงไม่อาจทนทานต่อการถูกทำร้ายหรือทำให้บาดเจ็บได้มากนักเพราะไม่แข็งแรง และไม่มีกำลังอำนาจแบบชาย เมื่อเข้าโรงเรียนและทำงานก็ถูกจัดระบบสร้างความไม่เท่าเทียมกันระหว่างชายหญิง ทั้งในด้านพฤติกรรมและการแสดงอารมณ์ความรู้สึก หญิงเรียนรู้ที่จะเป็นผู้ต่ำต้อยกว่า อ่อนโยน ไม่แสดงการโต้แย้ง และยอมตาม จึงมีความแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงระหว่างผู้ที่ถูกฝึกหัดเรียนรู้ที่จะก้าวร้าวฝ่ายหนึ่งกับผู้ที่ฝึกหัดเรียนรู้ที่จะกล้าเพียงแค่ว่าสามารถแสดงสิทธิของตนอย่างเหมาะสม และก็เป็นที่สังคมต้องการ นั่นคือ หญิงจำนวนมากที่คิดว่าตนเป็นเหยื่อที่อ่อนแอ ไร้กำลังอำนาจในการต่อสู้ ยอมรับสภาพและภาพลักษณ์ที่ถูกหล่อหลอมมาทั้งชีวิตอย่างสิ้นเชิง ซึ่งต้องฝึกหัดหญิงให้รู้จักการมองโลกในมุมอื่นที่แตกต่างออกไป รวมถึงเรียนรู้ที่จะรวมพลังแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารกัน เห็นว่าหญิงอื่นเป็นเพื่อนของตนที่ให้ความช่วยเหลือกันได้ เลิกการอยู่อย่างโดดเดี่ยวตามลำพัง และที่สำคัญหญิงสาวจะต้องตระหนักไว้เสมอว่าตนก็มีสิทธิ์ที่จะถูกข่มขืนได้ตลอดเวลา การถูกข่มขืนมิใช่จะเกิดขึ้นเฉพาะกับหญิงเสเพลเท่านั้น

การข่มขืนโดยนัยที่กล่าวข้างต้นจึงเป็นปัญหาทางรัฐศาสตร์ในด้านการบริหารสังคมและวัฒนธรรมแห่งชาติ มิใช่เป็นเพียงปัญหาอาชญากรรมหรือปัญหาทางสุขภาพจิต และเป็นปัญหาที่มีผลกระทบต่อ “ความเป็นหญิง” ในตัวตนของเราทุกคน ดังนั้น การข่มขืนจึงมิใช่เป็นเพียงปัญหาของผู้หญิง แต่เป็นปัญหาของสังคมส่วนรวม

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

- คณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ (กสส.) สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี. 2537 นโยบายและแผนงานหลักสตรีระยะยาว (พ.ศ. 2535-2554). สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี.
- คามินี ตะวันฉาย เรียบเรียงจาก “Why do men rape ?”. Rape in Malaysia. สตรีทัศน์ . ปีที่ 11 ฉบับที่ 35 กรกฎาคม - ตุลาคม 2538 .
- จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย. 2541. ทิศทางการวางแผนกำลังคนเพื่อรองรับการอำนวยความสะดวกธรรมในทศวรรษหน้า. รายงานการวิจัยของกระทรวงยุติธรรม.
- จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย 2542 ครอบครัวของเด็กและเยาวชนกระทำผิด: จำแนกตามกลุ่มชาติพันธุ์ ในกรุงเทพมหานคร. รายงานการวิจัยของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะรัฐศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กรุงเทพฯ: จามจุรีปรินติ้ง.
- สถาบันประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล. “ตัวแปรด้านวัฒนธรรมทางเพศจะวัดกันที่ไหนบ้าง”. จดหมายข่าวงานวิจัยทางสังคมศาสตร์. ปีที่ 5 ฉบับที่ 3 กรกฎาคม-กันยายน 2537.
- ไชยยศ เหมะรัชตะ และคณะ 2526 ปัญหาสังคมที่มีผลต่อความปลอดภัยในชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของชาวกรุงเทพมหานคร. รายงานผลการวิจัยของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเพื่อเพิ่มพูนและพัฒนาประสิทธิภาพทางวิชาการ.
- ชลิดาภรณ์ ส่งสัมพันธ์. “อำนาจ ชตินิยม และการคุกคามทางเพศ” หนังสือพิมพ์มติชนรายวัน. ฉบับวันที่ 20 สิงหาคม 2542.
- บุญสาย เชิดเกียรติกุล “น.พ.ช่มชินกระทำชำเรา”. วารสารอัยการ ปีที่ 3 (มีนาคม 2523) หน้า 61-65.
- ปริญญา จิตรการนทิกิจ. 2534. ความผิดฐานช่มชินกระทำชำเราและอนาจาร. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์นิติธรรม.
- พรชัย ชันดี และคณะ. 2543. ทฤษฎีและงานวิจัยทางอาชญาวิทยา. กรุงเทพฯ: บุ๊คเน็ต.
- มนตรี ลินทวีชัย “พ่อช่มชินลูก! อาชญากรรม ‘ชอบธรรม’ ในครอบครัว?”, หนังสือพิมพ์มติชน 1 เมษายน 2540.

- ยุพา คลังสุวรรณ, ททัยรัตน์ ทรรพวาส และมณีนรัตน์ ไพโรจน์ไชยกุล. “เอ็นใจ โคอไซ : การให้บริการทางเพศของเด็กวัยแรกเริ่ม”. ญี่ปุ่นศึกษา. ฉบับที่ 2 2539
- วิภา ปลั่งศรีกุล. 2539. บทบาทของพนักงานสอบสวนหญิงในการสอบสวนคดีข่มขืนกระทำชำเรา: ศึกษาเฉพาะกรณีทัศนคติของบุคลากรในกระบวนการยุติธรรม. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุชีลา ดันชัยนันท์. 2535. ข่มขืนปัญหาความรุนแรงทางเพศ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ผลึก.
- สุบรรณ พันธ์วิศवास และคณะ. “สถานการณ์อาชญากรรมทางเพศด้านการข่มขืนในประเทศไทย” วารสารอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม. ปีที่ 3 ฉบับที่ 1 กรกฎาคม 2528.
- อรรณพ ชูบำรุง. 2539. อาชญาวิทยาและทัณฑ์วิทยา. นนทบุรี : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- อรพินท์ สฟโซคชัย. ประเด็นสำคัญและข้อควรรู้เกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศ (Sexual Harassment). เอกสารประกอบการสัมมนาโครงการเวทีความคิดเพื่อการพัฒนากระบวนการยุติธรรมไทย เรื่อง กระบวนการยุติธรรมกับการรุนแรงที่เกิดแก่ผู้หญิง. จัดโดยสถาบันกฎหมายอาญา ร่วมกับสมาคมบัณฑิตสตรีทางกฎหมายและคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น วันที่ 17 กันยายน 2542 ณ โรงแรมเดอะแกรนด์.

ภาษาอังกฤษ

- Bryjak, George J. and Soroka, Michael P. 1994. Sociology: Cultural Diversity in a Changing World. Second Edition. Boston: Allyn and Bacon.
- Clinard, Marshall. 1958. Sociology of Deviant Behavior, New York: Rinehart and Company.
- Dobash, R.E., & Dobash, R.P. 1979. Violence against Wives. New York: The Free Press.
- Eitzen, D. Stanley. and Zinn, Maxine Baca. 2000. Social Problem. Massachusetts: Allyn and Bacon.
- Goode, Erich. 1990. Deviant Behavior, New Jersey: Prentice-Hall, Inc.
- Hester, Marianne, Kelly, Liz and Radford, Jill. 1996. Woman, Violence and Male Power: Feminist Activism, Research and Practice. Buckingham Philadelphia: Open University Press.
- JD., and Faison, R. 1988. “Sex Role Attitude Change and Reporting of Rape Victimization”, Sociological Quarterly 29. 589-604.

- Jeffery, C. Ray. 1990. **Criminology an Interdisciplinary Approach**, New Jersey: Prentice-Hall, Inc.
- Jeffery, R. 1971. **Crime Prevention through Environmental Design**. Beverly Hill, Ca: Sage.Orcutt.
- Julian, Joseph. & Komblum, William. 4th. Edition, **Social Problems**. New Jersey: Prentice-Hall.Inc. Englewood Cliffs. 1983.
- Regoli, Robert M. and Hewitt, John D. 2000. **Delinquency in Society**, New York: McGraw-Hill, Inc.
- Schmallegger, Frank. 1996. **Criminology for Today**, New Jersey: Prentice-Hall, Inc.
- Scott, M. Barbara. and Schwartz, Marry Ann. 2000. **Sociology**. Massachusetts: Allyn and Bacon.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เลขที่แบบสอบถาม

□□□-□□

(V1-V2)

แบบสัมภาษณ์เรื่อง

ปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของผู้หญิงไทย

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้ประกอบด้วย 3 ส่วน ดังนี้
ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป
ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดและเหยื่ออาชญากรรม
ส่วนที่ 3 แบบประเมินพฤติกรรมการทางเพศในบริบทสังคมและวัฒนธรรมไทย
2. โปรดตอบคำถามให้ครบทุกข้อ
3. ให้ตาม-ตอบอย่างรวดเร็ว และถือว่าการตัดสินใจครั้งแรกเป็นคำตอบที่มีแนวโน้มเชื่อถือได้มากที่สุด
4. จะนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ในการศึกษาวิจัยเพื่อการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมอันเป็นประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวมเป็นสำคัญ
5. คำตอบทุกคำตอบ และความคิดเห็นทุกเรื่องของท่านจะถูกเก็บเป็นความลับ ไม่มีผลร้ายต่อการพิจารณาคดีได้ ๆ และจะประมวลผล-แปรผลในภาพรวมเท่านั้น
6. ขอขอบคุณในความร่วมมือ

ผู้วิจัย : อาจารย์จตุรรัตน์ เอื้ออำนวย

: ทนรัชดาภิเษกสมโภช

: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วนที่ 1

ข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ลงใน ให้ตรงกับความเป็นจริง

1. อายุปัจจุบัน.....ปี (เกิดวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....) (V3)
2. อายุขณะกระทำผิดครั้งนี้.....ปี (กระทำผิดเมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....) (V4)
3. ระดับการศึกษาสูงสุดขณะกระทำผิด (V5)

☐ ต่ำกว่า ป.4	☐ ป.4-ป.6/ป.7
☐ ม.1-ม.3	☐ ม.4-ม.6
☐ ปวช. -ปวส.	☐ ปริญญาตรี (ระบุ).....
☐ เปรียญ.....ประโยค	☐ อื่น ๆ(ระบุ).....
4. ภูมิลำเนาเดิม (V6)

☐ ภาคกลาง จังหวัด.....	☐ ภาคตะวันออก จังหวัด.....
☐ ภาคเหนือ จังหวัด.....	☐ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัด.....
☐ ภาคตะวันตก จังหวัด.....	☐ ภาคใต้ จังหวัด.....
☐ กลุ่มชาติพันธุ์อื่น ๆ ได้แก่ พม่า /ลาว /เขมร /ชาวเขา /ระบุ.....	
5. สถานภาพการสมรส (ขณะกระทำผิด) (V7)

☐ โสด	☐ แต่งงานอยู่ด้วยกัน
☐ แต่งงานแยกกันอยู่(ด้านอาชีพ)	☐ หย่าร้าง/เลิกร้าง
☐ คู่สมรสถึงแก่กรรม	☐ อื่น ๆ(ระบุ).....
6. จำนวนบุตร.....คน (V8)
7. เคยแต่งงาน/อยู่กินฉันสามีภรรยา มาแล้ว ครั้ง รวมครั้งนี้) โสด (V9)

8. อาชีพ (ขณะกระทำผิดคดีนี้) (V10)

☐ รับราชการ.....	☐ ครู/อาจารย์
☐ ทำนา สวน ไร่	☐ ค้าขาย.....
☐ รับจ้างบริษัท.....	☐ รับจ้าง.....
☐ รับจ้างใช้แรงงาน	☐ นักเรียน/นักศึกษา
☐ พระ/นักบวช	☐ ไม่ได้ประกอบอาชีพ/ว่างงาน/ตกงาน

9. ศาสนา (V11)

☐ พุทธ	☐ คริสต์
☐ อิสลาม	☐ อื่น ๆ(ระบุ).....

10. ท่านเคยมีประสบการณ์ในเรื่องต่าง ๆ และประสบการณ์ที่ฝังใจจำ ดังนี้

ประสบการณ์	ไม่เคย	นาน ๆ ครั้ง	บางครั้ง	บ่อย ๆ
เล่นการพนัน (V12)				
สูบบุหรี่ (V13)				
ดื่มสุรา (V14)				
ใช้ยาเสพติด (ระบุ) (V15)				
ถูกบิดา/ผู้ปกครองชายุดำตบตี (V16)				
ถูกมารดา/ผู้ปกครองหญิงุดำตบตี (V17)				
ถูกข่มขืน/กระทำอนาจาร (V18)	ไม่เคย	เคย		
ถูกคนรัก/ภรรยาทอดทิ้ง (V19)	ไม่เคย	เคย		

ส่วนที่ 2

ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดและเหยื่ออาชญากรรม

11. คดีที่ท่านถูกจับกุมดำเนินคดีในความผิดฐานใด (V20)

- ข่มขืนกระทำชำเรา/กระทำอนาจาร/กักขังหน่วงเหนี่ยว
- ข่มขืนกระทำชำเรา ๑/ทำร้ายร่างกาย
- ฆ่า/ข่มขืนกระทำชำเรา ๑
- โทรมหญิง.....คน โดยร่วมกับเพื่อน จำนวน.....คน

16. ความสัมพันธ์กับผู้เสียหาย (V24)

☐ เพื่อน	☐ เพื่อนบ้าน
☐ คนรู้จักกัน	☐ ญาติ เกี่ยวข้องเป็น.....ของผู้ต้องขัง
☐ นายจ้างของผู้ต้องขัง	☐ ลูกจ้างของผู้ต้องขัง
☐ คนรัก/แฟน	☐ ภรรยาไม่ได้จดทะเบียนสมรส
☐ ภรรยาเพื่อน	☐ ภรรยาคนอื่น
☐ บุตรสาว	☐ หลาน
☐ บุตรเพื่อน/เพื่อนบ้าน	☐ เด็กในปกครอง/บุตรบุญธรรม
☐ ลูกศิษย์	☐ พยายามทำความรู้จักเพื่อการนี้
☐ ไม่รู้จักมาก่อน	☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

17. ถ้ารู้จักกันมาก่อน รู้จักกันมานาน.....ปี.....เดือน.....วัน ไม่รู้จักมาก่อน (V25)

18. เคยได้เสียผู้เสียหายคนนี้มาแล้ว.....ครั้ง (นับรวมครั้งนี้) (V26)

19. เคยได้เสียในช่วงระยะเวลาปี.....เดือน.....วัน (V27)

20. ครั้งนี้เหตุเกิดช่วงเวลาใด (ระบุเวลาที่ชัดเจน) (V28)

☐ เช้า เวลา.....น.	☐ สาย เวลา.....น.
☐ บ่าย เวลา.....น.	☐ เย็น เวลา.....น.
☐ ค่ำ เวลา.....น.	☐ ดึก เวลา.....น.
☐ หลังเที่ยงคืน เวลา.....น.	☐ โกล้สว่าง เวลา.....น.

21. สถานที่เกิดเหตุ (V29)

☐ ในบ้านของผู้ต้องขัง	☐ ในบ้านของผู้เสียหาย
☐ ในบ้านเพื่อน คนรู้จัก	☐ ในบ้านของญาติ
☐ พงหญ้าข้างทางเดิน	☐ บริเวณตึกร้าง ที่เปลี่ยว
☐ บริเวณเรือสวน ไร่ นา	☐ ในโรงแรม
☐ บริเวณโรงพยาบาล/ศูนย์การค้า	☐ ในโรงเรียน
☐ ในวัด	☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

22. ผู้เสียหายมีสถานภาพการสมรสอย่างไร (V30)

☐ โสด	☐ สมรส (จดทะเบียนหรือไม่ก็ตาม)
☐ ม่าย (หย่าร้าง/เลิกร้าง)	☐ คู่สมรสถึงแก่กรรม
☐ ไม่ทราบ	☐ อื่น ๆ(ระบุ).....

23. ผู้เสียหายประกอบอาชีพใด (V31)

☐ นักเรียน/นักศึกษา	☐ รับราชการ สังกัด.....
☐ รับจ้างเอกชนบริษัท/ร้าน.....	
☐ รับจ้างใช้แรงงาน	☐ ทำสวน/ไร่/นา
☐ ค้าขาย (ระบุ).....	☐ ธุรกิจส่วนตัว(ระบุ).....
☐ พนักงานเสิร์ฟ ร้านอาหาร/คลับ/บาร์(ระบุ).....	
☐ หญิงขายบริการ	☐ ไม่ทราบ
☐ อื่น ๆ(ระบุ).....	

24. ในวันเกิดเหตุผู้เสียหายแต่งกายอย่างไร (V32)

☐ เสื้อ-กางเกงรัดกุม	☐ เสื้อ-กระโปรงชุดทำงาน
☐ ชุดนักเรียน/ชุดพละ	☐ เสื้อสายเดี่ยว/เกาะอก
☐ รัดรูป/นุ่งสั้น	☐ อื่น ๆ(ระบุ).....

25. ทำทีของผู้เสียหายเป็นอย่างไร (V33)

☐ เรียบร้อย	☐ ชื่อ/อ่อนเยาว์ต่อโลก
☐ สาวเปรี้ยว ทนสมัย	☐ ใจแตก/ชอบสนุก
☐ ให้ทำ/เปิดโอกาสให้	☐ มีอาการมึนเมาสุรา/ยาเสพติด
☐ กระโดดกระเดก/หัว	☐ ปัญญาอ่อน/พิการ คือ.....
☐ อื่น ๆ(ระบุ).....	

26. ท่านมีการวางแผนเตรียมการอย่างไร

การเตรียมการ		ใช่	ไม่ใช่
ไม่ได้ตระเตรียมการ ตัดสินใจฉับพลัน (A1)			
ประสงค์ต่อทรัพย์สินแต่โอกาสอำนวยเห็นเหลือแล้วอยากข่มขืน (A2)			
ช่องโอกาสเอื้ออำนวย (A3)			
สถานที่เหมาะสม (A4)			
ช่วงเวลาเหมาะสม (A5)			
เหลือผ่านมาในระยะเวลา สถานที่ และโอกาสที่เหมาะสม (A6)			
ชุมนุมอยู่บริเวณที่เปลี่ยว (A7)			
ตระเตรียมหาสถานที่ที่เหมาะสม (A8)			
หมายตาเหลือแล้วเฝ้าติดตามหาช่องโอกาส (A9)			
อื่น ๆ (ระบุ) (A10)			

27. มีการใช้พฤติกรรมรุนแรง/ทำร้ายร่างกายขณะข่มขืน โดย

ลักษณะพฤติกรรม		ใช่	ไม่ใช่
เป็นแฟนกัน (B1)			
หญิงยินยอม (B2)			
ดู/ตำว่า/ ชูตะคอก ตะโกนใส่ (B3)			
ขว้าง ปา ทุ่มของใส่ (B4)			
ผลัก กระชาก เขย่า (B5)			
ใช้มือฟาด หรือตบ (B6)			
เตะ ต่อย (B7)			
ใช้ไม้หรือของบางอย่างตี (B8)			
ชูด้วยมิด ปืน หรืออาวุธ(ระบุ) (B9)			
ใช้เชือก/ผ้ารัดคอ/บีบคอ (B10)			
ใช้มิด ปืน หรืออาวุธทำร้าย (ไม่ประสงค์ให้ตาย) (B11)			
ใช้มิด ปืน หรืออาวุธทำร้าย (โดยประสงค์ให้ตาย) (B12)			

28. เหยื่อป้องกันตนเองอย่างไร

การป้องกันตนเองของเหยื่อ		ใช่	ไม่ใช่
เป็นแฟนกัน (C1)			
หญิงยินยอม (C2)			
ถูกทำร้าย ได้รับยา หมดสติจึงไม่ได้ป้องกันตนเอง (C3)			
ร้องขอความปรานีจากผู้ต้องชั่ง (C4)			
ร้องขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น (C5)			
ดิ้นรนต่อสู้ (C6)			
ชวน ทำร้ายกลับคืน (C7)			
พกพามัด ปืน และหีบมมาต่อสู้ (C8)			
อื่น ๆ(ระบุ) (C9)			

29. ภายหลัง/ผลจากการช่มชืนเป็นอย่างไร

ผลจากการถูกช่มชืน		ใช่	ไม่ใช่
เป็นแฟนกัน (D1)			
หญิงยินยอม (D2)			
ผู้หญิงมีอาการบาดเจ็บ/ติดเชือเรื้อรัง (D3)			
ผู้หญิงมีอาการบาดเจ็บอื่น ๆทางกายเนื่องมาจากการถูกทำร้าย (D4)			
ท้อง (D5)			
ร้องไห้/เสียใจ (D6)			
หวาดกลัว/หวาดผวา/ประสาท (D7)			
ซึมเศร้า/เหม่อลอย (D8)			
โกรธ (D9)			
เป็นบ้า/เป็นโรคจิต (D10)			
ตาย (D11)			
ไม่ทราบว่าเป็นอย่างไร (D12)			
อื่น ๆ(ระบุ) (D13)			

30. กรณีที่ฆ่าผู้หญิง เหตุที่ฆ่า เพราะ (กรณีที่ไม่ได้ฆ่าตอบ “ไม่ใช่” ทั้งหมด)

สาเหตุที่ฆ่า	ใช่	ไม่ใช่
เหยื่อต่อสู้ (E1)		
เหยื่อรู้จักผู้ต้องขัง (E2)		
เกรงว่าเหยื่อจะชี้ตัวได้ถูกต้องถ้าไม่ฆ่าทิ้ง (E3)		
เหยื่อทนพิษบาดแผลไม่ไหวจึงถึงแก่ความตายเอง (E4)		
อื่นๆ(ระบุ) (E5)		

31. ท่านคิดว่าสาเหตุของการกระทำผิดครั้งนี้เกิดจาก

สาเหตุ	ใช่	ไม่ใช่
รักกัน/ชอบกันจึงได้เสียกัน แต่ผู้ปกครองหญิงไม่ยินยอม (F1)		
ไม่รู้กฎหมายว่าการมีเพศสัมพันธ์กับเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปีมีโทษจำคุกไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม (F2)		
มีเงินเมสุรา (F3)		
มีเงินเมยาเสพติด (F4)		
ชมภาพยนตร์โป๊ (F5)		
ชมวิดีโอโป๊ (F6)		
อ่านหนังสือลามก (F7)		
เห็นผู้หญิงคนอื่นแต่งตัวโป๊ (F8)		
คิดว่าไม่มีใครจับได้ (F9)		
ต้องการระบายอารมณ์เมื่อถูกข่มขู่ (F10)		
คิดว่าเป็นการแสดงพลังอำนาจความเป็นชาย (F11)		
ประชดภรรยาที่มีปัญหาหากันอยู่ (F12)		
ขาดความยับยั้งชั่งใจ/อารมณ์ชั่ววูบ (F13)		
เป็นคนมีความต้องการสูงแต่กำเนิด (F14)		
ป่วยเป็นโรคประสาท (F15)		
ป่วยเป็นโรคจิต / วิตถาร (F16)		

32. ก่อนและขณะกระทำผิด ท่านคิดคำนึงถึงผลที่จะเกิดตามมาหรือไม่ (V34)

- ไม่ได้คิดหน้าคิดหลัง/ตัดสินใจกระทันหัน
- คิดว่าคงไม่มีใครรู้เพราะเป็นเรื่องภายในบ้านตนเอง
- คิดว่าคงไม่มีใครรู้เพราะเคยทำมาแล้วก็ไม่ถูกจับได้
- คิดว่าผู้เสียหายคงไม่กล้าบอกใครเพราะเป็นเรื่องน่าอับอาย
- คิดว่าได้แก้แค้นที่ถูกผู้หญิงเหยียดหยาม สลัดรัก
- คิดว่าได้แก้แค้นที่ถูกมารดาดู ตำ ว่า กล่าว ทำร้ายร่างกายมาตั้งแต่เด็ก
- คิดว่าคงติดคุกสักกระยะหนึ่งถ้าถูกจับได้

33. ครั้งนี้ ท่านได้ชดใช้ค่าเสียหายอย่างไร (V35)

- ไม่ได้ชดใช้เพราะคิดว่าเป็นแฟนกัน
- ขอขมา/ขอโทษกรรมต่อผู้เสียหาย
- ขอขมา/ขอโทษกรรมต่อบุพการีที่ ได้ล่วงละเมิดผู้หญิงโดยผู้ปกครองไม่ยินยอม
- ชดใช้เป็นค่าทำขวัญ จำนวน.....บาท
- ชดใช้ค่าปลงศพ จำนวน.....บาท
- ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้กับญาติ จำนวน.....บาท
- ได้รับความยุ่งยากลำบากจากผลของการกระทำเป็นการชดใช้
- ชดใช้ด้วยการสูญเสียชื่อเสียง เกียรติยศ และความเคารพนับถือ
- ติดคุกชดใช้
- ไม่คิดว่าจะต้องชดใช้อะไร อื่น ๆ (ระบุ).....

34. ท่านกระทำผิดและถูกจับกุมดำเนินคดีครั้งนี้เป็นครั้งที่ (V36)

- ครั้งนี้ครั้งแรก ครั้งที่.....

35. ท่านกระทำผิดเกี่ยวกับเพศเป็นครั้งที่ (V37)

- ครั้งนี้ครั้งแรก ครั้งที่.....

36. ถ้าเคยทำผิดมาแล้ว ให้ระบุคดีที่เคยกระทำตามลำดับ (ย้อนจากครั้งล่าสุดคือครั้งปัจจุบันเป็นลำดับไป)

ครั้งที่ 1 กระทำผิดคดี..... (G1)

ศาล.....พิพากษา.....

ครั้งที่ 2 กระทำผิดคดี..... (G2)

ศาล.....พิพากษา.....

ครั้งที่ 3 กระทำผิดคดี..... (G3)

ศาล.....พิพากษา.....

ส่วนที่ 3

แบบประเมินพฤติกรรมทางเพศในบริบทสังคมและวัฒนธรรมไทย

ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรม	ใช่	ไม่ใช่
37. การขัดเกลาทางสังคม		
● ท่านเคยได้รับการสอนเรื่องเพศศึกษาหรือไม่ (H1)		
● บิดาประพฤติตนไม่เหมาะสมในเรื่องเพศ (H2)		
● มารดาประพฤติตนไม่เหมาะสมในเรื่องเพศ (H3)		
● บิดามีภรรยาหลายคน (ระบุจำนวน.....คน) (H4)		
● มารดามีสามีหลายคน (ระบุจำนวน.....คน) (H5)		
● ผู้ชายแต่ละคนสามารถมีผู้หญิงพร้อม ๆ กันได้มากกว่าหนึ่งคน (H6)		
38. ความเคารพในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ผู้หญิง		
● ท่านเห็นว่าผู้หญิงเป็นแค่เครื่องนำบาดความใคร่ (I1)		
● ผู้ชายสามารถใช้เงินซื้อผู้หญิงได้ (I2)		
● ผู้หญิงไม่สามารถแสดงออกถึงความต้องการทางเพศได้มากเท่ากับผู้ชาย (I3)		
39. ความเชื่อในเรื่องเพศ		
● สมัยนี้ผู้หญิงเป็นฝ่ายแต่งกายชั่วด้วยการใส่เสื้อสายเดี่ยว เกะออก ฯลฯ (J1)		
● ผู้หญิงที่ถูกข่มขืนส่วนใหญ่เป็นฝ่ายให้ทำผู้ชาย (J2)		
● แม้รู้ว่าอันตรายแต่ผู้หญิงก็ยังคงกลับบ้านตึก ๆ ตื่น ๆ เดินที่เปลี่ยว (J3)		
● ผู้หญิงดี ๆ ย่อมไม่ไปเที่ยวคลับบาร์ ตามลำพัง (J4)		
● ที่จริงแล้วผู้หญิงมีความสุขกับการถูกกระทำของเรา (J5)		
● เป็นธรรมดาที่ถ้าข่มขืนแล้วต้องใช้กำลังความรุนแรง (J6)		

ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรม	ใช่	ไม่ใช่
● ยิ่งผู้หญิงต่อสู้ชีวิตขึ้นมาเรื่อยๆ ยิ่งสะใจ (J7)		
● ที่จริงแล้วผู้หญิงดี ๆ เท่านั้นที่ควรค่าแก่การร่วมหลับนอน (J8)		
● การร่วมหลับนอนกับผู้หญิงดี ๆ ช่วยให้ปลอดภัยจากเอดส์ (J9)		
● การเปิดบริสุทธิ์เด็กสาวแรกเริ่มทำให้ดีต่อสุขภาพกาย-จิต (J10)		
● ยิ่งร่วมหลับนอนกับเด็กหญิงอายุน้อยเท่าไร ยิ่งแสดงอำนาจของผู้ชายที่มีเหนือผู้หญิงมากเท่านั้น (J11)		
40. ความไม่เท่าเทียมกันของสัมพันธภาพเชิงอำนาจ		
● ผู้ชายเป็นเพศที่ดูดันก้าวร้าวโดยธรรมชาติ ดังนั้นการข่มขืนผู้หญิงจึงเป็นความชอบธรรมตามธรรมชาติอย่างหนึ่ง (K1)		
● ภายหลังข่มขืนผู้หญิงแล้วผู้ชายรู้สึกมีความสุข (K2)		
● “เจ้าโลก” ของคุณคือเจ้าโลกที่ใช้ควบคุมผู้หญิงได้ (K3)		
● สมัยนี้ผู้หญิงเก่งมากเกินไปในทุกเรื่อง การข่มขืนจึงช่วยให้ผู้ชายเป็นฝ่ายชนะบ้าง (K4)		
41. การแพร่กระจายของสิ่งชั่วชุกามารมณ์และอิทธิพล		
● ท่านชมภาพยนตร์ วีดีโอ และอ่านหนังสือลามกเสมอ (L1)		
● สมัยนี้หนังสือลามกอ่าน/ชมได้ง่าย (L2)		
● ท่านรู้สึกคึกคัก และมองหาเหยื่อเมื่ออ่าน/ชมเรื่องเหล่านี้ (L3)		

ปัจจัยเกี่ยวกับกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมาย	ใช่	ไม่ใช่
42. ทิศนะต่อกฎหมายและการบังคับใช้		
● ท่านรู้สึกว่าโทษที่ได้รับ/หรือที่จะได้รับหนักเกินไป (M1)		
● กระบวนการยุติธรรมเข้าข้างผู้ชายมากกว่าผู้หญิง (M2)		
● ท่านรู้สึกสงสารที่ผู้หญิงต้องให้ปากคำเกี่ยวกับพฤติกรรมผิดศีลที่เกิดขึ้นซ้ำซากหลายครั้ง และต่อหน้าท่านและคนอื่น ๆ (M3)		
● ท่านรู้สึกว่าตำรวจไม่เป็นธรรมต่อท่านในเรื่องนี้ (M4)		
● ท่านรู้สึกว่าอัยการไม่เป็นธรรมต่อท่านในเรื่องนี้ (M5)		
● ท่านรู้สึกว่าศาลไม่เป็นธรรมต่อท่านในเรื่องนี้ (M6)		
● ท่านรู้สึกว่าทนายความไม่เป็นธรรมต่อท่านในเรื่องนี้ (M7)		
● ท่านคิดว่าเพราะความไม่รู้กฎหมายในเรื่องนี้ จึงทำผิดกฎหมาย (M8)		

43. ผู้หญิงที่เหมาะสมจะตกเป็นเหยื่อการข่มขืนในสายตาของท่านมีลักษณะอย่างไร

(โปรดเรียงลำดับตามความสำคัญจาก 1-3 ตามความคิดเห็นของท่านเป็นลำดับไป โดยลำดับที่ 1 สำคัญมากที่สุด)

ลำดับที่	ลักษณะที่สนใจ/เตะตา		ใช่	ไม่ใช่
	บุคลิกท่าที (N1)	ชื่อ ๆ (O1)		
		ไร้เดียงสา (O2)		
		ใจแตก (O3)		
		ชอบสนุก (O4)		
		อื่น ๆ (ระบุ)..... (O5)		
	รูปร่างหน้าตา (N2)	หน้าอกใหญ่ (P1)		
		ขาสวย (P2)		
		หุ่นดี (P3)		
		ขาวอวบ (P4)		
		อื่น ๆ (ระบุ)..... (P5)		
	การแต่งกาย (N3)	เสื้อ/ชุดบาง (Q1)		
		สายเดี่ยว (Q2)		
		รัดรูป (Q3)		
		นุ่งสั้น (Q4)		
		อื่น ๆ (ระบุ)..... (Q5)		
	ให้ท่า/เชิญชวน (N4)	ใช้สายตาเชิญชวน (R1)		
		พยายามอยู่สองต่อสอง (R2)		
		เปิดโอกาสให้ถูกเนื้อต้องตัว (R3)		
		เข้ามาตีสนิทก่อน (R4)		
		ให้ช่วยทำโน่นทำนี่ (R5)		
		อื่น ๆ (ระบุ)..... (R6)		
	เปิดโอกาสให้ (N5)	ผู้หญิงมีอาการมึนเมา (S1)		
		ผ่านมากในที่เปลี่ยวตามลำพัง (S2)		
		ใกล้ชิดสนิทสนม (S3)		
		ยอมติดตามไปด้วย (S4)		
	สร้างความเจ็บแค้นให้ (N6)	มีเรื่องโกรธเคืองกันกับฝ่ายหญิง (T1)		
		ผู้หญิงเคยแสดงอาการดูแคลน (T2)		
		ต้องการแก้แค้น (T3)		

แบบสัมภาษณ์แบบเจาะลึก

เรื่อง

ปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของผู้หญิงไทย

1. ปัจจัยภูมิหลัง

1.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ต้องขัง

- อายุ
- การศึกษา
- อาชีพ
- รายได้
- สถานภาพสมรส
- ประสบการณ์ทางเพศ
 - มีประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกเมื่ออายุเท่าไร กับใคร (ผู้ชาย/ผู้หญิง/โสเภณี)
 - ความถี่ในการเที่ยวผู้หญิง หรือร่วมหลับนอนกับภรรยา แฟนก่อนถูกจับกุม
 - ท่านมีความพึงพอใจทุกครั้งที่ร่วมหลับนอนตามปกติหรือไม่
 - ประสบการณ์ในการข่มขืนผู้หญิงที่ผ่านมา
 - เคยถูกทำร้ายข่มขืนใช้ความรุนแรง ฝังใจจำในประสบการณ์บางอย่างหรือไม่อย่างไร
 - ท่านคิดว่าท่านเป็นคนมีอารมณ์เพศอย่างไร รุนแรง ปานกลาง ฯลฯ

1.2 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับครอบครัวที่ให้กำเนิด

- ระดับการศึกษาของบิดา
- ระดับการศึกษาของมารดา
- อาชีพบิดา
- อาชีพมารดา
- สถานภาพบิดามารดา
- สภาพครอบครัว
- บิดามีภรรยาหลายคนหรือไม่ / ถ้ามีท่านรู้สึกอย่างไร
- มีพี่น้องกี่คน
- เมื่อยังเป็นเด็กเคยเล่นกับเพื่อน/พี่น้อง หรือไม่อย่างไร
- ท่านรักมารดาหรือไม่ รู้สึกอย่างไรกับมารดา

1.3 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับเหยื่อ

- อายุ
- รูปร่าง
- การแต่งกาย
- ความสัมพันธ์
- มีวิธีการเลือกเหยื่ออย่างไร

1.4 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับเหตุการณ์กระทำผิด

- วัน เวลา
- สถานที่
- อาวุธที่ใช้ และวิธีการที่ข่มขืน ข่าข่มขืน
- รู้สึกอย่างไรก่อนตัดสินใจกระทำ
- ท่านใช้เวลาในการตัดสินใจนานเท่าไร
- ก่อนตัดสินใจเหยื่อได้พูดหรือกระทำการใดที่ทำทนายหรือช่วย ให้ท่านกระทำการ หรือฆ่า หรือทำร้ายร่างกายหรือไม่ อย่างไร
- สภาพทางกายและจิตใจก่อนตัดสินใจข่มขืน
- มีผู้อื่นร่วมช่วยเหลือหรือร่วมมือในการก่อเหตุหรือไม่
- คำพูดหรือการกระทำแรกๆของเหยื่อคือ.....
- คำพูดหรือการกระทำสุดท้ายของเหยื่อคือ.....
- ท่านคิดว่าอะไรเป็นแรงผลักดันหรือสาเหตุหลักให้ข่มขืนเหยื่อ
- ก่อนตัดสินใจเคยคิดถึงผลที่เกิดตามมาหรือไม่
- ความรู้สึกแรกของท่านเมื่อเหตุการณ์สิ้นสุดลง
- ท่านรู้สึกพึงพอใจ สะใจที่ได้ทำการข่มขืน หรือร่วมเพศในลักษณะที่รุนแรงหรือไม่
- ท่านเคยมีความคิดที่จะจุดผู้หญิงมาข่มขืนมาก่อนหรือไม่
- ทำไม่จึงเลือกที่จะข่มขืนเหยื่อคนนี้แทนที่จะเที่ยวผู้หญิงตามปกติ

2. ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม

2.1 การขัดเกลาทางสังคม

- ใครเป็นผู้เลี้ยงดูท่านในวัยเด็ก
- ผู้เลี้ยงดูในวัยเด็กให้อิสระ แรงเสริม ดูว่าในเรื่องเพศอย่างไร
- ท่านเคยเห็นภาพที่ไม่สมควรเกี่ยวกับการข่มขืนในวัยเด็กหรือไม่

- ท่านมีญาติพี่น้องที่เคยชมชื่นผู้หญิงบ้างหรือไม่ ติดคุกหรือไม่ เคยเล่า เคยฟังเรื่องราวดังกล่าวบ้างหรือไม่

2.3 ความเคารพในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ผู้หญิง

- ท่านรู้สึกอย่างไรต่อผู้หญิง
- เมื่อพูดถึงผู้หญิงสิ่งแรกสุดท่านนึกถึงอะไร
- ผู้หญิงกับเรื่องเพศในทัศนะของท่านเป็นอย่างไร
-

2.4 ความเชื่อที่ผิดในเรื่องเพศ

- ท่านมีความเชื่อเฉพาะตัวหรือที่ถูกสั่งสอนมาในเรื่องเพศอย่างไร

2.5 ความไม่เท่าเทียมกันของสัมพันธภาพเชิงอำนาจ

- ท่านคิดว่าผู้หญิงกับผู้ชายใครมีอำนาจมากกว่ากัน
- ท่านคิดว่าผู้หญิงกับผู้ชายควรเท่าเทียมกันหรือไม่

2.6 การแพร่กระจายของสิ่งชั่วยุคามารมณ์

- ท่านเคยเห็นหรือเคยได้ยินวิธีการชมชื่น ผ่าชมชื่นที่ใช้ครั้งนี้จากที่ไหนหรือไม่
- ท่านสนใจติดตามข่าวการชมชื่นหรือไม่
- ท่านรู้สึกอย่างไรต่อข่าวการชมชื่น
- ท่านอ่านหนังสือลามก ดูวิดีโอ ภาพยนตร์ เหล่านี้บ่อยครั้งแค่ไหน
- เมื่ออ่านหนังสือ หรือชมภาพยนตร์แล้วท่านเคยนึกอยากจุดผู้หญิงมาชมชื่นหรือไม่

3. ปัจจัยด้านกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมาย

- คิดว่าโทษที่ได้รับหนักไปหรือเบาไป หรือสมควรแล้ว อย่างไร
- คิดว่ากฎหมายคุ้มครองผู้หญิงมากเกินไปหรือไม่

4. ปัจจัยด้านโอกาส เวลา สถานที่ บุคคล

- ท่านเลือกชมชื่นเหยื่อรายนี้เพราะ โอกาส เวลา สถานที่ หรือเพราะลักษณะเฉพาะของเหยื่อ

5. ปัจจัยด้านความสัมพันธ์/สาเหตุโกรธเคืองส่วนบุคคล

- รู้จักเหยื่อมาก่อนหรือไม่
- มีสาเหตุโกรธเคืองเหยื่อหรือบิดามารดาของเหยื่อมาก่อนหรือไม่

6. ข้อเสนอแนะ/ความคิดเห็น

7. ให้วาดการ์ตูน 6 ช่อง แสดงพฤติกรรมแห่งคติตั้งแต่เริ่มรู้จัก พบเพื่อนจนกระทั่งต้องโทษจำคุกในปัจจุบันพร้อมบรรยายความรู้สึกประกอบตามสมควร

1	2	3
4	5	6

คู่มือลงรหัส

งานวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของผู้หญิงไทย”

(26/11/00)

ข้อ	ตัวแปร	คอลัมน์	รหัส	ความหมาย
	V1	1-3		หมายเลขประจำกลุ่มตัวอย่างคนที่
	V2	5-6		สถานที่เก็บข้อมูล
			01	เรือนจำจังหวัดสระบุรี
			02	เรือนจำจังหวัดระยอง
			03	เรือนจำจังหวัดอุบลราชธานี
			04	เรือนจำจังหวัดอุดรธานี
			05	เรือนจำจังหวัดเชียงใหม่
			06	เรือนจำจังหวัดสุโขทัย
			07	เรือนจำจังหวัดเพชรบุรี
			08	เรือนจำจังหวัดภูเก็ต
			09	เรือนจำจังหวัดสตูล
				เรือนจำในกทม.
			10	เรือนจำกลางคลองเปรม
			11	เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร
			12	ทัณฑสถานวัยหนุ่ม ปทุมธานี
1	V3	8-9	ตามจริง	อายุ (เศษเกิน 6 เดือนปัดเป็น 1 ปี)
2	V4	11-12	ตามจริง	อายุขณะกระทำผิด (เศษเกิน 6 เดือนปัดเป็น 1 ปี)
3	V5	14		ระดับการศึกษาสูงสุดขณะกระทำผิด
			1	ต่ำกว่า ป.4
			2	ป.4-ป.6/ป.7
			3	ม.1-ม.3
			4	ม.4-ม.6
			5	ปวช. -ปวส.
			6	ปริญญาตรี
			7	เปรียญ.....ประโยค
			8	อื่นๆ

ข้อ	ตัวแปร	คอลัมน์	รหัส	ความหมาย
4	V6	16	1 2 3 4 5 6 7	ภูมิภาคเดิม ภาคกลาง ภาคตะวันออก ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันตก ภาคใต้ กลุ่มชาติพันธุ์อื่นๆ ได้แก่ พม่า /ลาว /เขมร /ชาวเขา
5	V7	18	1 2 3 4 5 6	สถานภาพการสมรส (ขณะกระทำผิด) โสด แต่งงานอยู่ด้วยกัน แต่งงานแยกกันอยู่(ด้านอาชีพ) หย่าร้าง/เลิกร้าง คู่สมรสถึงแก่กรรม อื่นๆ
6	V8	20	ตามจริง	จำนวนบุตร
7	V9	22	ตามจริง 0	เคยแต่งงาน/อยู่กินฉันสามีภรรยา มาแล้วครั้ง โสด
8	V10	24	1 2 3 4 5 6 7 8 9 0	อาชีพ (ขณะกระทำผิด) รับราชการ ครู อาจารย์ ทำนา สวน ไร่ ค้าขาย รับจ้างบริษัท รับจ้าง รับจ้างใช้แรงงาน นักเรียน/นักศึกษา พระ/นักบวช ไม่ได้ประกอบอาชีพ/ว่างงาน/ตกงาน

ข้อ	ตัวแปร	คอลัมน์	รหัส	ความหมาย
9	V11	26	1 2 3 4	ศาสนา พุทธ คริสต์ อิสลาม อื่น ๆ
10	V12	28	0 1 2 3	ประสบการณ์เดิม/ประสบการณ์ที่ฝังใจจำ เล่นการพนัน ไม่เคย นาน ๆ ครั้ง บางครั้ง บ่อย ๆ
	V13	29	0 1 2 3	สูบบุหรี่ ไม่เคย นาน ๆ ครั้ง บางครั้ง บ่อย ๆ
	V14	30	0 1 2 3	ดื่มสุรา ไม่เคย นาน ๆ ครั้ง บางครั้ง บ่อย ๆ
	V15	31	0 1 2 3	ใช้ยาเสพติด ไม่เคย นาน ๆ ครั้ง บางครั้ง บ่อย ๆ
	V16	32	0 1 2 3	ถูกบิดา/ผู้ปกครองชายุดำ คบตี ไม่เคย นาน ๆ ครั้ง บางครั้ง บ่อย ๆ

ข้อ	ตัวแปร	คอลัมน์	รหัส	ความหมาย
	V17	33	0 1 2 3	ถูกมรดก/ผู้ปกครองหญิงคู่ค้า ตบตี ไม่เคย นาน ๆ ครั้ง บางครั้ง บ่อย ๆ
	V18	34	0 1	ถูกข่มขืน/กระทำอนาจาร ไม่เคย เคย
	V19	35	0 1	ถูกคนรัก/ภรรยาทอดทิ้ง ไม่เคย เคย
11	V20	37	1 2 3 4 5	กระทำผิดฐาน ข่มขืนกระทำชำเรา/อนาจาร/กักขังหน่วงเหนี่ยว ข่มขืนกระทำชำเรา ๑/ทำร้ายร่างกาย ฆ่า/ข่มขืนกระทำชำเรา ๑ โทรมหญิง.....คน โดยร่วมกับเพื่อน จำนวน.....คน (จด จำนวน)
12	V21	38-39	ตามจริง	ผู้เสียหายอายุ.....ปี (เศษเกิน 6 เดือนปัดเป็น 1 ปี)
13	V22	40-46	1 0000 2000000 3000000 4000000 5000000	คดีนี้...(ลงจำนวนวัน เดือน ปี ตามจริง) อยู่ระหว่างสอบสวน ถูกควบคุมตัวมาแล้วปีเดือนวัน อยู่ระหว่างพิจารณาคดี ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีมา แล้วปีเดือน.....วัน ศาลชั้นต้นตัดสินจำคุก.....ปี.....เดือน.....วัน ศาลอุทธรณ์ตัดสินจำคุก.....ปี.....เดือน.....วัน ศาลฎีกาตัดสินจำคุก.....ปี.....เดือน.....วัน
14	V23	48-53	000000-	นับถึงปัจจุบันเหลือระยะเวลาต้องขังจำนวน (ลงจำนวน วัน เดือน ปี ตามจริง)ปี.....เดือน.....วัน

ข้อ	ตัวแปร	คอลัมน์	รหัส	ความหมาย
16	V24	55-56	01 02 03 04 05 06 07 08 09 10 11 12 13 14 15 16 17 18	ความสัมพันธ์กับผู้เสียหาย เพื่อน เพื่อนบ้าน คนรู้จักกัน ญาติ เกี่ยวข้องเป็น.....ของผู้ต้องชั่ง นายจ้างของผู้ต้องชั่ง ลูกจ้างของผู้ต้องชั่ง คนรัก/แฟน ภรรยาไม่ได้จดทะเบียนสมรส ภรรยาเพื่อน ภรรยาคนอื่น บุตรสาว หลาน บุตรเพื่อน/เพื่อนบ้าน เด็กในปกครอง/บุตรบุญธรรม ลูกศิษย์ พยายามทำความรู้จักเพื่อการนี้ ไม่รู้จักมาก่อน อื่น ๆ
17	V25	58-63	000000	รู้จักกันมานาน (ลงจำนวนวัน เดือน ปี ตามจริง)ปี.....เดือน.....วัน ไม่รู้จักมาก่อน รหัส 0 ทั้งหมด
18	V26	65-66	ตามจริง 99	จำนวนครั้งที่เคยได้เสียผู้หญิงคนนี้มาแล้ว (นับรวมครั้งนี้) เป็นแฟนกันนาน นับไม่ถ้วน
19	V27	68-73	000000	เคยในช่วงระยะเวลา (ลงจำนวนวัน เดือน ปี ตามจริง)ปี.....เดือน.....วัน ไม่เคยข่มขืนมาก่อนรหัส 0 ทั้งหมด
20	V28	75-80	ตามจริง 0 1 0 0 - 2400	ช่วงเวลาที่เกิดเหตุ (ระบุ เวลารวมนาที ถ้าทราบ) ใช้เลข 18.00-24.00 น.แทน 6 โมงเย็น ถึงเที่ยงคืน

ข้อ	ตัวแปร	คอลัมน์	รหัส	ความหมาย
21	V29	82-83	01 02 03 04 05 06 07 08 09 10 11 12	สถานที่เกิดเหตุ ในบ้านของผู้ต้องขัง ในบ้านของผู้เสียหาย ในบ้านเพื่อน คนรู้จัก ในบ้านของญาติ พงษ์ช้างทางเดิน บริเวณตึกร้าง ที่เปลี่ยว บริเวณเรือสวน ไร่ นา ในโรงแรม บริเวณโรงพยาบาล/ศูนย์การค้า ในโรงเรียน ในวัด อื่น ๆ
22	V30	85	1 2 3 4 5 0	สถานภาพสมรสของผู้เสียหาย โสด สมรส (จดทะเบียนหรือไม่ก็ตาม) ม่าย (หย่าร้าง/เลิกร้าง) คู่สมรสถึงแก่กรรม อื่น ๆ ไม่ทราบ
23	V31	87	1 2 3 4 5 6 7 8 9 0	อาชีพของผู้เสียหาย นักเรียน/นักศึกษา รับราชการ สังกัด.....(จดรายละเอียด) รับจ้างเอกชนบริษัท/ร้าน รับจ้างใช้แรงงาน ทำสวน/ไร่/นา ค้าขาย ธุรกิจส่วนตัว พนักงานเสิร์ฟ ร้านอาหาร/คลับ/บาร์ ห้างขายบริการ ไม่ทราบ/อื่น ๆ(ระบุ).....

	ตัวแปร	คอลัมน์	รหัส	ความหมาย
24	V32	89	1 2 3 4 5 6	การแต่งกายของผู้เสียหายในวันเกิดเหตุ เสื้อ-กางเกงรัดกุม เสื้อ-กระโปรงชุดทำงาน ชุดนักเรียน/ชุดพละ เสื้อสายเดี่ยว/เกาะอก รัดรูป/นุ่งสั้น อื่น ๆ
25	V33	91	1 2 3 4 5 6 7 8 9	ทำทีของผู้เสียหาย เรียบร้อย ชื่อ/อ่อนเยาว์ต่อโลก สาวเปรี้ยว ทันสมัย ใจแตก/ชอบสนุก ให้ทำ/เปิดโอกาสให้ มีอาการมึนเมาสุรา/ยาเสพติด กระโดดกระเดก/หัว ปัญญาอ่อน/พิการ อื่น ๆ
26	A1-A10	9 2 101	1 0	การเตรียมการวางแผน จำนวน 10 ลักษณะ ใช่ ไม่ใช่
27	B1-B12	1 0 3 - 114	1 0	การใช้พฤติกรรมรุนแรง/ทำร้ายร่างกาย ใช่ ไม่ใช่
28	C1-C9	1 1 6 - 124	1 0	การป้องกันตนเองของเหยื่อ จำนวน 9 ลักษณะ ใช่ ไม่ใช่
29	D1-D13	1 1 8 - 130	1 0	ภายหลัง/ผลจากการข่มขืน ใช่ ไม่ใช่
30	E1-E5	1 3 2 - 136	1 0	สาเหตุที่ฆ่า ใช่ ไม่ใช่ (กรณีไม่ได้ฆ่าตอบไม่ใช่ทั้งหมด)

	ตัวแปร	คอลัมน์	รหัส	ความหมาย
31	F1-F16	1 3 8 - 153	1 0	สาเหตุของการกระทำผิดครั้งนี้เกิดจาก ใช่ ไม่ใช่
32	V34	155	1 2 3 4 5 6 7	ท่านคำนึงถึงผลที่จะเกิดตามมาหรือไม่ ไม่ได้คิดหน้าคิดหลัง คิดว่าคงไม่มีใครรู้เพราะเป็นเรื่องภายในบ้านตนเอง คิดว่าคงไม่มีใครรู้เพราะเคยทำมาแล้วก็ไม่ถูกจับได้ คิดว่าผู้เสียหายคงไม่กล้าบอกใครเพราะเป็นเรื่องน่า อับอาย คิดว่าได้แก่แค้นที่ถูกผู้หญิงเหยียดหยาม สลัดรัก คิดว่าได้แก่แค้นที่ถูกมารดาดู ด่า ว่า กล่าว ทำร้ายร่างกายมาตั้งแต่เด็ก คิดว่าคงติดคุกสักกระยะหนึ่งถ้าถูกจับได้
33	V35	157	1 2 3 4 5 6 7 8 9 0	ท่านได้ชดใช้ค่าเสียหายอย่างไร ไม่ได้ชดใช้เพราะคิดว่าเป็นแฟนกัน ขอขมา/ขออโหสิกรรมต่อผู้เสียหาย ขอขมา/ขออโหสิกรรมต่อบุพการีที่ได้ล่วงละเมิดผู้ หญิงโดยผู้ปกครองไม่ยินยอม ชดใช้เป็นค่าทำขวัญ ชดใช้ค่าปลงศพ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้กับญาติ ได้รับความยุ่งยากลำบากจากผลของการกระทำเป็น การชดใช้ ชดใช้ด้วยการสูญเสียชื่อเสียง เกียรติยศ และความ เคารพนับถือ ติดคุกชดใช้ ไม่คิดว่าจะต้องชดใช้อะไร อื่นๆ
34	V36	1 5 9 - 160	ตามจริง 01-20	กระทำผิดและถูกจับกุมดำเนินคดีครั้งนี้เป็นครั้งที่ ครั้งที่ 1 ถึงครั้งที่ 20
35	V37	1 6 2 - 163	ตามจริง 01-20	กระทำผิดทางเพศครั้งนี้เป็นครั้งที่ ครั้งที่ 1 ถึงครั้งที่ 20

	ตัวแปร	คอลัมน์	รหัส	ความหมาย
36	G1-G3	1 6 5 - 167	1 2 3 4 5 6 7 8 9	ประวัติการกระทำผิด (G1-G3 ตอบ 1-9 ใช้ 3 แถว) ข่มขืนกระทำชำเรา ข่มขืนกระทำชำเรา/ทำร้ายร่างกาย ฆ่า/ข่มขืนกระทำชำเรา โทรมหญิง ยาเสพติด อาวุธปืน ลัก รั้ง ชิง ปล้นทรัพย์ บุกรุก อื่นๆ
37	H1-H6	1 6 9 - 174	1 0	การขัดเกลาทางสังคม ใช่ ไม่ใช่
38	I1-I3	1 7 6 - 188	1 0	ความเคารพในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ใช่ ไม่ใช่
39	J1-J11	1 9 0 - 200		ความเชื่อในเรื่องเพศ
	J1-J4	2 0 2 - 205	1 0	เชื่อว่าผู้หญิงเป็นฝ่ายผิด ใช่ ไม่ใช่
	J5	207	1 0	เชื่อว่าหญิงสนุกและมีความสุขกับการถูกข่มขืน ใช่ ไม่ใช่
	J6-J7	2 0 9 - 210	1 0	เชื่อว่าการข่มขืนต้องเกิดขึ้นพร้อมกับความรุนแรง ใช่ ไม่ใช่
	J8-J11	2 1 2 - 215	1 0	เชื่อว่าสาวบริสุทธิ์เท่านั้นที่เป็นเหยื่อการข่มขืน ใช่ ไม่ใช่

	ตัวแปร	คอลัมน์	รหัส	ความหมาย
40	K1-K4	2 1 7 - 220	1 0	ความไม่เท่าเทียมกันของสัมพันธภาพเชิงอำนาจ ใช่ ไม่ใช่
41	L1-L3	2 2 2 - 224	1 0	การแพร่กระจายของสิ่งช่วยกามารมณ&อิทธิพลสื่อ ใช่ ไม่ใช่
42	M1-M8	2 2 6 - 233	1 0	ทักษะต่อกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมาย ใช่ ไม่ใช่
43	N1-N6	2 3 5 - 240	1 2 3	จัดลำดับความสำคัญของลักษณะเหยื่อ ลำดับที่ 1 ลำดับที่ 2 (ระบุลำดับที่ถูกเลือกรายชื่อ ลำดับที่ 3 ไม่ถูกเลือกใส่ 0)
	O1-O5	2 4 2 - 246	0 1	บุคลิกท่าที (รายชื่อ) ไม่ใช่ ใช่
	P1-P5	2 4 8 - 252	0 1	รูปร่างหน้าตา (รายชื่อ) ไม่ใช่ ใช่
	Q1-Q5	2 5 4 - 258	0 1	การแต่งกาย (รายชื่อ) ไม่ใช่ ใช่
	R1-R6	2 6 0 - 265	0 1	ให้ท่า/เชิญชวน (รายชื่อ) ไม่ใช่ ใช่
	S1-S4	2 6 7 - 270	0 1	เปิดโอกาสให้ (รายชื่อ) ไม่ใช่ ใช่
	T1-T3	2 7 2 - 274	0 1	สร้างความเจ็บแค้นให้ (รายชื่อ) ไม่ใช่ ใช่

	ตัวแปร	คอลัมน์	รหัส	ความหมาย
44	V38	276	1 0 2	ถ้าย้อนเวลากลับได้จะทำเช่นนี้หรือไม่ ยังคงทำ ไม่ทำ อื่นๆ
45	V39	278	1 2 3 4 5 6 7 0	ความเห็น ความรู้สึก ข้อเสนอแนะ สำนักผิด ควรเตือนผู้หญิงให้รู้จักป้องกันตนเองมากกว่านี้ ไม่เสนอความเห็นใดๆ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย
(JUTHARAT UA-AMNOEY)

ตำแหน่ง อาจารย์ระดับ 8 ประจำภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา
คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติการศึกษา

ค.บ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
สค.ม (อาชญวิทยาและงานยุติธรรม) มหาวิทยาลัยมหิดล
Cert. in Probationary Service (Scotland)

สาขาที่มีความชำนาญพิเศษ

- อาชญวิทยาและงานยุติธรรม (Criminology and Criminal Justice)
- เด็กและเยาวชนกระทำผิด (Juvenile Delinquency)
- จิตวิทยาสังคม

ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยทั้งภายในและภายนอกประเทศ

1. จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย ร่วมกับสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย การสำรวจ ความต้องการ ในการประกอบอาชีพและแนวทางพัฒนาคุณภาพชีวิตของเด็กและเยาวชนที่ประกอบ อาชีพในท้องถนนหลวง ในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528 (นักวิจัยผู้ช่วย)
2. จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย ร่วมกับสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ปัจจัยทางสังคมสำหรับ เป็นข้อบ่งชี้ภาวะการเสพติดของชายไทยวัยทำงานในปัจจุบัน พ.ศ. 2528 (นักวิจัยผู้ช่วย)
3. จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย ร่วมกับสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย การศึกษาวิธีการนำ ศาสนาเข้ามามีส่วนช่วยแก้ปัญหาอาชญากรรม พ.ศ. 2529 (นักวิจัยผู้ช่วย)
4. จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย ร่วมกับสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย คำนิยมในการเลี้ยงดูบุตร ของครอบครัวไทย พ.ศ. 2530 (นักวิจัย)
5. จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย ร่วมกับกระทรวงยุติธรรม A Research on Development and Crime Prevention in Thailand (UNAFEI) ทุนอุดหนุนจากประเทศญี่ปุ่น พ.ศ. 2530 (นักวิจัย)
6. จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย ร่วมกับกระทรวงยุติธรรม A Study on the Implementation of the United Nation Norms and Guidelines Relation to Crime Prevention and Criminal Justice in the Asian Countries (UNAFEI) ทุนอุดหนุนจากประเทศญี่ปุ่น พ.ศ. 2533 (นักวิจัย)

7. จุฬารัตน์ เอื้ออำนวย ร่วมกับภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พฤติกรรม ทศนคติ และการยอมรับของผู้ใช้รถและถนนต่อมาตรการแก้ปัญหาจราจรในเขตกรุงเทพมหานคร โครงการวิจัยเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเนื่องในวโรกาสกาญจนาภิเษก สมโภชฉลองสิริราชสมบัติ 50 ปี พ.ศ. 2540
8. จุฬารัตน์ เอื้ออำนวย ร่วมกับกระทรวงยุติธรรม ทิศทางการวางแผนกำลังคนเพื่อรองรับการอำนวยความสะดวกยุติธรรมในทศวรรษหน้า พ.ศ. 2541 (นักวิจัย)
9. จุฬารัตน์ เอื้ออำนวย ร่วมกับกระทรวงยุติธรรม การประเมินประสิทธิภาพหน่วยงานกระทรวงยุติธรรม เพื่อการบริหารจัดการเชิงคุณภาพในยุคโลกาภิวัตน์ กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จามจุรีปรินต์ติ้ง จำกัด พ.ศ.2542 (นักวิจัย)
10. จุฬารัตน์ เอื้ออำนวย. ครอบครัวของเด็กและเยาวชนกระทำผิด: จำแนกตามกลุ่มชาติพันธุ์ ในกรุงเทพมหานคร. ทุนอุดหนุนงบประมาณแผ่นดิน กรุงเทพฯ: จามจุรีปรินต์ติ้ง จำกัด พ.ศ. 2542

บทความทางวิชาการ

- จุฬารัตน์ เอื้ออำนวย. 2541. อาชญาวิทยา:พัฒนาการข้ามศตวรรษ. ใน รัฐศาสตร์ 50 ปี, หน้า 443-454. กรุงเทพมหานคร: คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ มูลนิธิ นิสิตเก่ารัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จุฬารัตน์ เอื้ออำนวย. 2542. ทบทวนการจัดกระบวนการงานศาลยุติธรรมไทย ในบริบทของแนวโน้มอาชญากรรมยุคโลกาภิวัตน์. ในเอกสารประกอบการประชุมทางวิชาการเนื่องในวาระครบรอบ 50 ปี คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, หน้า 6-1 ถึง 6-28. 17 สิงหาคม 2541 ณ ห้องประชุมจุมภฏ-พันธุ์ทิพย์ อาคารประชาธิปไตย-รำไพพรรณี คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- Jutharat Ua-Amnoey. 1999. New Measurement of Community and Victims Involvement to Rehabilitation. Thailand-UNAFEI Joint Seminar in Community and Victim Involvement in Criminal Justice Administration, pp. 8 13-16 December 1999 in Bangkok.
- จุฬารัตน์ เอื้ออำนวย. 2544. ภูมิปัญญาท้องถิ่นในการป้องกันอาชญากรรม. ในรวมบทความสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา. นิตยสาร ดินตะกุด บรรณาธิการ กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จุฬารัตน์ เอื้ออำนวย. 2544. กระบวนการยุติธรรม: มิติใหม่ในการบริการประชาชน. ในเอกสารประกอบการประชุมนิติศาสตร์แห่งชาติ ครั้งที่ 2. จัดโดย สภาวิจัยแห่งชาติ วันที่ 27-28 กันยายน 2544 ณ หอประชุมองค์การสหประชาชาติ.

